Gregg Braden

Codul lui Dumnezeu

Secretul trecutului, promisiunea viitorului

II 196.555
BCU IASI

fy Editura For You

BCU IASI / GENERAL UNIVERSITY LIBRARY

II 196.555
BCU IAŞI

Ce ar însemna dacă am descoperi un limbaj străvechi - un mesaj exact, ascuns chiar în ADN? Ce credeam până acum despre trecut, este pe cale să se schimbe ...

În interiorul moleculelor vieții, adânc în ADN-ul fiecărei celule a corpului nostru, a fost găsit un mesaj încriptat. Printr-o descoperire remarcabilă, care face legătura dintre alfabetele biblice şi codul nostru genetic, „limbajul vieții" poate fi acum citit sub forma unor litere străvechi ale unui mesaj etern. Indiferent de rasă, religie, ereditate, sau stil de viață, mesajul este acelaşi în fiecare celulă a fiecărui bărbat, femeie şi copil, din trecut sau din prezent.

Acum, când o treime din națiunile lumii sunt implicate în conflicte armate, o astfel de probă, care demonstrează existența unei conexiuni universale, ne oferă dovada clară că noi reprezentăm mult mai mult decât orice credință care ne-a separat în trecut şi încă ne mai separă. Această nou descoperită expresie de unitate, poate constitui punctul nostru de plecare pe calea păcii, atunci când neînțelegerile dintre noi par insurmontabile.

În această lume fascinantă şi unică, **Gregg Braden** ne povesteşte despre descoperirea care i-a transformat viața, descoperire care i-a purtat paşii de la o carieră de succes în domeniul aerospațial şi al armelor defensive, la un studiu de 12 ani al celor mai sacre şi onorate tradiții ale omenirii.

Cercetările multidisciplinare extensive şi descoperirile controversate ale lui Braden ne permit să descifrăm mesajul încriptat în celulele noastre, încă de la origini; să înțelegem acel mesaj ca pe un principiu al unității ce face ca războaiele care se bazează pe diferențele dintre noi să pară inutile; să vedem fragmentul recent revelat din Manuscrisele de la Marea Moartă, care validează textul descoperit în celulele noastre; să descoperim dovezi palpabile şi de netăgăduit, care vin în sprijinul opiniei că facem parte dintr-un întreg mai mare; să învățăm cum mesajul din ADN-ul nostru devine baza rezolvării conflictelor.

Braden ne oferă metoda şi rațiunea de a crede că pacea este posibilă în familii şi între națiuni!

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

6

GREGG BRADEN

Autorul bestseller-ului Efectul Isaia

CODUL LUI DUMNEZEU

Secretul trecutului, promisiunea viitorului

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Copyright ©2003 by Gregg Braden
THE GOD CODE, by GREGG BRADEN
Original English Language publication 1999,
by Hay House, Inc., in California, USA

Copyright ©2005, Editura For You

Tehnoredactare Felicia Drăgușin
Copertă Andrei Chirea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRADEN, GREGG
Codul lui Dumnezeu : secrete ale trecutului,
promisiuni ale viitorului / Gregg Braden. - Bucuresti :
For You, 2005
ISBN 978-973-7978-25-0

159.961

Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin Editurii For You. Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din această carte este posibilă numai cu acordul prealabil al Editurii For You.

Tel./fax. 021/6656223; 0314286724,
mobile phone 0724212695;
e-mail: foryou@editura-foryou.ro;
editura_foryou@yahoo.com;
website: http://www.editura-foryou.ro;
www.copiii-indigo.ro

Printed in Romania ISBN 978-973-7978-25-0

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

GREGG BRADEN

CODUL LUI DUMNEZEU

Secretul trecutului, promisiunea viitorului

Traducere
MIHAELA IVANUȘ

771 218
BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY
0 000010 65557 BCU IAȘI
ALE

EDITURA FOR YOU

Această carte este dedicată primei generații
din istoria consemnată, ce deține
puterea de a distruge sau de a conserva
tot ceea ce iubim și ne este drag.

Fie ca moștenirea noastră să fie
una de pace, pentru cei
care ne vor numi strămoșii lor.

„Așa cum strămoșii mei au plantat pentru mine,
înainte de a mă naște, tot așa plantez și eu,
pentru cei care vor veni după mine."

– Scriptură evreiască veche 1

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

17 AUG. 2017

NOTA AUTORULUI

În ceea ce priveşte genul lui Dumnezeu, putem spune că, deşi noţiunea de „Dumnezeu" implică principiile masculin şi feminin, în egală măsură, şi deci nu descrie un gen anume, indicaţiile istorice sugerează că principiul masculin *activ* al lui Dumnezeu din Cer este acela care se uneşte cu principiul feminin *receptor* al „Mamei Pământ", pentru a produce dualitatea vieţii, dualitate ce se regăseşte în corpurile noastre. Din acest motiv, se înţelege că referirile făcute în această carte la „El" privesc principiul masculin al lui Dumnezeu, numai în actul creaţiei.

Convenţia privind datările: Între arheologi şi istorici continuă dezbaterea referitoare la modul de notare a datelor istorice, cum ar fi: *Înaintea Erei Noastre* (î.e.n.), datele anterioare anului „1" şi *Era Noastră* (e.n.), datele care pleacă de la anul „1" spre prezent şi notările folosite anterior, respectiv *Înainte de Christos* (î.Ch.) şi *Anno Domini* (A.D.). Pentru claritate şi continuitate, pe parcursul acestei cărţi se vor folosi termenii neconvenţionali şi universal acceptaţi de î.e.n. şi e.n.

Termenul de *om*: În multe dintre textele antice, traducerile moderne şi tradiţiile la care se face referire pe tot parcursul cărţii, acesta este termenul pentru omenire. În textele vechi este limpede că acest termen include ambele genuri, bărbat şi femeie, precum şi copiii, reprezentând întregul existenţei umane.

Într-un efort de a respecta limbajul textelor, această convenţie a fost păstrată şi în cartea *Codul lui Dumnezeu*.

INTRODUCERE

Uneori, explicațiile celor mai adânci taine ale vieții se găsesc în locurile în care te aştepți cel mai puțin. Când priveşti retroactiv, după ce descoperirile au fost făcute şi misterele au fost soluționate, nu este ceva neobişnuit să observi că răspunsurile pe care le-ai găsit cel mai greu erau, de fapt, permanent prezente şi, pur şi simplu, nu le-ai putut recunoaşte. În aceste cazuri, evidentul pare să se ascundă, aşa cum ne este sugerat de proverbul „nu vezi pădurea, din cauza copacilor".

Căutarea dovezilor care să vină în sprijinul teoriei Big Bangului – explozia cosmică despre care se crede că a pus în mişcare universul nostru – e un exemplu grăitor al unei astfel de descoperiri.

În 1960, la Laboratoarele Bell Telephone din Holmdel, New Jersey, în cadrul unui proiect pentru un satelit de comunicații numit *Echo*, s-a construit o antenă parabolică uriaşă. În anul 1962, tehnologia folosită la realizarea antenei era deja depăşită, astfel că a început să fie folosită în cercetare ca radio telescop. Doi angajați ai laboratoarelor, Arno Penzias şi Robert Wilson, erau interesați în utilizarea antenei pentru a măsura semnalele radio slabe dintre diferite galaxii situate la distanță.

Când aceşti cercetători au început să folosească antena, au descoperit că aceasta producea un zgomot static, care împiedica detectarea semnalelor subtile pe care ei le căutau. Deşi zgomotul supărător mai fusese observat şi de alți cercetători înaintea lor, s-a crezut că acesta era un efect produs chiar de antenă şi l-au ignorat. După ce au fost eliminate toate părțile de echipament care puteau

constitui sursa zgomotului, Penzias şi Wilson au studiat metodic şi alte cauze, inclusiv un test nuclear efectuat la suprafaţă în anul 1962 şi chiar familiile de porumbei care locuiau în antenă! Nimic nu s-a dovedit a fi sursa zgomotului.

La Universitatea Princeton din apropiere, un alt om de ştiinţă, Robert Dicke, studia teoriile care sugerau că universul a apărut, în trecutul îndepărtat, sub forma unei explozii primare de proporţii inimaginabile. El considera că dacă o astfel de eliberare masivă de energie a avut totuşi loc, ar fi trebuit să existe ecouri ale acestui eveniment sub formă de radiaţie în spectrul microundelor - un zgomot de fond constant care ar continua să scalde universul şi astăzi. Numai după ce cei trei oameni de ştiinţă şi-au împărtăşit constatările unul altuia, şi-au dat seama care era sursa zgomotului static pe care-l descoperiseră.

În timp ce intenţia lui Penzias şi a lui Wilson fusese aceea de a afla mai multe despre universul nostru, studiind semnalele *dintre* galaxii, „zgomotul static" pe care l-au detectat peste tot era, de fapt, ecoul prelungit al unei explozii care avusese loc cu foarte mulţi ani înainte - efect ce dăinuia încă din primele momente ale „începutului"! Ei descoperiseră, fără să vrea, dovada teoriei creaţiei numite Big Bang. Până în anii '70, teoria era atât de larg acceptată, încât a fost numită *modelul standard* al creaţiei. John Bahcall, un astrofizician renumit de la Universitatea Princeton, a făcut unele comentarii referitoare la această descoperire, spunând următoarele: „Descoperirea radiaţiei cosmice de fond din spectrul microundelor a schimbat, pentru totdeauna, natura cosmologiei..."[1] Penzias şi Wilson au primit Premiul Nobel pentru activitatea desfăşurată de ei în anul 1978.

Ironia descoperirii de la Laboratoarele Bell este că dovada care deţinea cheia către rezolvarea unuia dintre cele mai mari mistere ale creaţiei era atât de răspândită şi apărea într-o formă atât de neaşteptată, încât a fost trecută cu vederea şi neluată în seamă,

timp de cel puțin doi ani. Poate că, în căutarea indiciilor referitoare la originea noastră – indicii care să reprezinte principiul unității existente între oameni, într-un mod în care nu a mai fost demonstrat până acum – se va manifesta o ironie similară. Ar putea fi posibil ca răspunsul la cele mai adânci taine ale existenței noastre să fie atât de atotprezent, încât să fi fost și el trecut cu vederea?

O DESCOPERIRE REMARCABILĂ, CARE FACE LEGĂTURA DINTRE alfabetele biblice, ebraic și arab și chimia modernă, dezvăluie că un cod pierdut – un alfabet ce poate fi tradus – și, în același timp, un indiciu referitor la originea noastră, a trăit în noi în tot acest timp. Aplicând această descoperire la limbajul vieții, elementele chimice bine cunoscute: hidrogenul, azotul, oxigenul și carbonul, care formează ADN-ul nostru, pot fi acum înlocuite cu litere cheie din limbile străvechi. Prin acest lucru, codul întregii lumi vii este transformat în cuvintele unui mesaj etern. *Tradus, mesajul dezvăluie că literele exacte ale numelui vechi al lui Dumnezeu sunt încriptate sub forma informației genetice din fiecare celulă, a fiecărei forme de viață.*

Mesajul spune: *„Dumnezeu/Eternul din interiorul corpului".*

Semnificația:

Omenirea este o singură familie – unită printr-o moștenire comună – și rezultatul unui act de creație intenționat!

Păstrat în fiecare celulă a celor aproximativ șase miliarde de locuitori ai lumii noastre, mesajul se repetă, iar și iar, pentru a forma cărămizile existenței noastre. Acest mesaj străvechi, existent încă din prima zi a nașterii noastre – *același mesaj* – rămâne astăzi în fiecare dintre noi, indiferent de rasă, religie, ereditate, stil de viață sau credință. Așa cum vom vedea în *Capitolul 9*, codul este atât de universal, încât același mesaj reiese și atunci când este tradus în limba ebraică și în limba arabă!

Descoperirea numelui lui Dumnezeu în esența a tot ce este viu demonstrează că există o legătură nu numai între noi, ca indi-

vizi, ci şi cu viaţa însăşi, în modul cel mai intim posibil. De la un singur fir de iarbă şi până la întinderile vaste ale pădurilor tropicale necercetate; de la musca ce ne priveşte prin multiplele faţete ale unui ochi compus şi până la privirea pătrunzătoare a rudelor noastre mai apropiate, primatele - orice logică ce ar susţine existenţa diferenţelor dintre noi se dizolvă într-un final, odată cu dovada că tot ceea ce este viu are la bază echivalentul chimic al unui nume unic. Cu o astfel de dovadă palpabilă a existenţei acestei legături comune, avem motivaţia necesară pentru a putea privi dincolo de aspectele care se poate să ne fi separat în trecut şi baza de la care putem pleca, atunci când diferenţele dintre noi par a fi insurmontabile.

În măsura în care orice lucrare este produsul epocii sale istorice, această carte este influenţată de circumstanţele deosebite cu care ne confruntăm la începutul secolului al XXI-lea. Poate că unicitatea vremii noastre a fost cel mai bine evidenţiată de Dr. Michio Kaku, co-fondator al teoriei revoluţionare a câmpului string şi profesor de fizică teoretică la City College din New York. „Aproape pe tot parcursul istoriei omenirii", spunea Dr. Kaku, „am putut doar privi, ca simpli observatori, minunatul dans al Naturii. Totuşi, spre sfârşitul secolului al XX-lea, relaţia noastră cu natura a căpătat o nouă semnificaţie". Descriind acea schimbare, Dr. Kaku continua cu următoarele: „Epoca Descoperirilor în ştiinţă se apropie de sfârşit, deschizându-se Epoca Stăpânirii forţelor... astăzi, suntem în pragul unei epoci de tranziţie în care, *noi ne transformăm din observatori pasivi ai Naturii, în co-creatori activi ai Naturii*".[2]

În ultimii 100 de ani, am reuşit să înduplecăm creaţia să ne dezvăluie secretele eterne ale materiei, concepţiei, vieţii şi morţii. Noile noastre cunoştinţe ne oferă o capacitate rară, necunoscută de noi în trecut. Având forţele naturii sub comanda noastră, suntem capabili să reproiectăm codul nostru genetic, să stabilim parametri meteorologici doriţi şi să creăm noi forme de viaţă - capacitate care în trecut îi aparţinea lui Dumnezeu şi naturii. În acelaşi timp,

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

viitorul depinde de abilitatea noastră de a folosi cu înțelepciune aceste nou-descoperite capacități.

Astăzi, noile descoperiri în știință și tehnologie ne-au pus la dispoziție puterea de a conserva sau de a distruge tot ceea ce iubim și ne este de preț. *Pentru prima dată în istoria noastră scrisă, supraviețuirea întregii noastre specii depinde de alegerile făcute de o singură generație.* Poate că exact această putere ne obligă acum să recunoaștem că suntem parte componentă din tot ceea ce vedem – și expresia a ceva mult mai măreț.

Confruntați cu provocările unice ale timpurilor în care trăim, cheia către obținerea păcii în lumea noastră – și probabil supraviețuirea propriu-zisă – pare să existe în fiecare dintre noi, perfect copiată în fiecare celulă a corpurilor noastre. Poate, ca o mărturie a succesului nostru ca specie, fiecare membru al familiei noastre globale poartă cu el același mesaj, ca un memento al moștenirii pe care o avem – înregistrat încă din prima zi a apariției noastre. Decodificat, mesajul dezvăluie următoarele realități de necontestat:

- Elementele componente de bază ale ADN-ului – hidrogen, azot, oxigen și carbon – se traduc direct în litere cheie din alfabetele ebraic și arab.
- În aceste limbi, codul nostru genetic urmează ortografierea vechiului nume al lui Dumnezeu. Același nume sălășluiește în toate ființele umane, indiferent de credința, acțiunile, stilul de viață, religia sau ereditatea lor.
- Această relație a fost descrisă în texte sacre, cum ar fi în *Sepher Yetzirah*, cu cel puțin 1000 de ani înainte ca știința să o confirme.
- Șansa ca această legătură să apară „din întâmplare" este de aproximativ 1 la 200.000.

Codul lui Dumnezeu este rezultatul a doisprezece ani de studiu și a unei căutări personale, în vederea descoperirii unui principiu al unității umane care să fie atât de profund și de palpa-

bil, încât să nu poată fi contestat. Începând cu anul 1986, căutările m-au purtat prin temple, sate şi mănăstiri ascunse în unele dintre cele mai neştiute, izolate şi îndepărtate locuri de pe Pământ, din zilele noastre. În aceste locuri, am întâlnit persoane dedicate, care consideră că menirea lor în această viaţă este cea de a păstra mărturiile trecutului referitoare la specia noastră şi la istoria lumii.

Păstrate în mituri străvechi, dansuri tradiţionale, limbaj secret şi documente ascunse, cele mai onorate dintre tradiţiile noastre au o temă comună cât se poate de evidentă, indiferent de aspectele culturale, geografice şi religioase. Pe cât de diferite par să fie tradiţiile la o primă vedere, un laitmotiv comun ne reaminteşte că, în calitate de familie umană, suntem mult mai măreţi decât orice diferenţă care ne-a separat vreodată.

Poate că nu este întâmplător faptul că un astfel de mesaj copleşitor privind unitatea dintre noi ni se revelează astăzi, în primii ani ai noului mileniu. Statisticile arată că secolul al XX-lea a fost cel mai sângeros secol din istoria umanităţii, cu un număr mai mare de oameni omorâţi, ca rezultat al violenţelor, deosebirilor etnice, războiului şi genocidului, decât s-a înregistrat în cazul tuturor dezastrelor naturale majore *la un loc,* pentru aceeaşi perioadă de timp (vezi *Capitolul 1*, Figura 1.2). În primii ani ai secolului XXI, violenţa continuă, cu aproape o treime din naţiunile lumii angajată în conflicte armate.[3] Pe lângă lupta pentru profit şi resurse, multe dintre ostilităţi se bazează pe diferenţe de religie, ereditate şi graniţe.

Astăzi, oamenii de ştiinţă, cercetătorii şi conducătorii religioşi sugerează că omenirea reprezintă singura mare ameninţare pentru viitorul omenirii. Realităţile create de om, respectiv bolile rezistente la tratament medicamentos şi colapsul ecosistemelor Pământului, preconizat a se întâmpla pe la mijlocul secolului, ne pun în faţa celei mai mari provocări a vremurilor noastre. În prezenţa unor astfel de pericole globale, numărul cel mai mare de arme şi de forţe militare existent de la cel de-al doilea război mondial încoace,

riscă să cuprindă Pământul într-un conflict de o amploare fără precedent. Într-o astfel de etapă ne trăim noi fiecare zi, ne creştem copiii şi căutăm pacea în vieţile personale.

Poate că situaţia noastră seamănă cu aceea a unei familii care este atât de obişnuită să petreacă mult timp împreună, încât uită cât de adâncă este legătura care o uneşte. Doar în momentul în care apare pierderea neaşteptată a celor pe care-i iubesc, îşi amintesc cât de preţioasă este, de fapt, familia lor şi timpul petrecut împreună. Pentru supravieţuitori, „pierderea" devine catalizatorul care îi scoate dintr-un anume fel de a privi viaţa, împingându-i să o vadă dintr-o nouă perspectivă.

Similar modului în care pierderea unei persoane dragi poate transforma o familie, suferinţa fără precedent, deteriorarea lumii în care trăim şi încercarea de a elimina societăţi întregi ar putea deveni catalizatorul care să ducă la trezirea noastră, pe scară largă, la realitatea a cât de preţioasă este familia globală – şi timpul petrecut împreună.

Totuşi, spre deosebire de familia din exemplul nostru, întreaga omenire nu trebuie să sufere din cauza acestor cazuri extreme şi a unor astfel de tragedii, înainte de a apărea trezirea.

Pentru a crea o lume în care familiile şi naţiunile să-şi sărbătorească diversitatea şi să trăiască în pace, este nevoie totuşi de ceva care pare să lipsească din multe dintre societăţile noastre de astăzi – un motiv pentru a onora viaţa, de a ne respecta unul pe altul şi de a crede că facem parte din ceva mult mai măreţ. Astfel de calităţi pot fi obţinute doar prin experimentarea lor directă. Am putea descoperi că mărturia vie a numelui lui Dumnezeu din corpul fiecărei femei, a fiecărui copil sau bărbat – din trecut sau din prezent – ne oferă exact acest tip de experienţă!

CODUL LUI DUMNEZEU este, în cele din urmă, o lucrare de pace. Depăşind graniţele tradiţionale ale ştiinţei, religiei şi istoriei,

el combină ceea ce ştim despre trecutul nostru, cu ceea ce credem despre prezent, într-un singur principiu unificator. În timp ce mulţi consideră că o forţă superioară joacă un rol în lumea noastră, *cunoaşterea* faptului că numele lui Dumnezeu există în propriile noastre corpuri ne conduce spre o realizare atât de profundă, atât de personală şi totuşi atât de universală, încât *ea devine experienţa* unei semnificaţii mult mai înalte în viaţa noastră. Prin această experienţă, ni se dă un motiv de a găsi pacea şi un teren comun de la care am putea începe să rezolvăm diferenţele dintre noi.

Despre această carte

În primăvara anului 1990, am renunţat la o carieră de succes ca inginer şef în proiectarea de sisteme informaţionale în domeniul aerospaţial şi al industriei de apărare, pentru a mă dedica, complet, muncii de elaborare şi de prezentare a unor astfel de principii ale unităţii. În timp ce studiile mele continuă, descoperirile descrise în aceste pagini sunt de sine stătătoare, formând un corp de informaţii complet şi semnificativ.

Am împărţit cartea în trei secţiuni distincte - şi totuşi legate între ele: prima parte oferă un istoric şi un context care pledează pentru importanţa mesajului din corpurile noastre, a doua parte descrie descoperirea şi traducerea codului, iar a treia parte tratează modul în care mesajul ne oferă o ocazie rară pentru a vindeca neînţelegerile ce ne separă familiile şi lumea noastră.

Fiecare citeşte cărţile într-un mod puţin diferit. Pentru unii, este important să cunoască esenţa cărţii în care urmează să-şi investească timpul şi energia, încă înainte de a o citi - adică concluzia finală. Alţii preferă să urmărească cum se desfăşoară ideile autorului, exact ca în cazul unei călătorii, având încredere că aceasta îi va conduce, într-un final, la ceva util. Următoarele recomandări au fost realizate cu intenţia de a vă ajuta să navigaţi prin conţinutul acestei cărţi, în funcţie de preferinţele individuale.

Pentru toți cititorii, prima parte pregătește scena, descriind modul în care dorința noastră de a afla cine suntem a modelat istoria lumii în care trăim. De la persecuții și inchiziții, la războaie sfinte și genocide, noi ne-am definit prin *diferențele* dintre noi. În același timp, cunoștințele cele mai avansate de până acum în domeniul științei ne-au făcut să ajungem cu ochii și cu urechile la marginea sistemului nostru solar – și chiar mai departe, în încercarea de a înțelege cum, *împreună*, facem parte dintr-o schemă a creației. Chiar dacă avem descoperirile miraculoase ale tehnologiei secolului trecut, ironia vremurilor prezente este că încă mai trebuie să definim exact cine suntem.

Capitolul 3 prezintă, în detaliu, modul în care unele dintre cele mai vechi documente ale trecutului au încercat să răspundă la cea mai veche întrebare a existenței noastre. De la *Cartea lui Adam,* „pierdută" în mod misterios, și până la manuscrisele gnostice din Biblioteca de la Nag Hammadi, este limpede că cei care au scris aceste vechi manuscrise doreau să-și împărtășească descoperirile cu generațiile ce vor urma după ei. Capitolul se încheie cu prezentarea a ceea ce se consideră, deseori, a fi cea mai veche și cea mai misterioasă carte din tradiția iudaică, *Sepher Yetzirah,* sau Cartea Creației. Pentru cititorii care sunt interesați să înțeleagă exact modul în care molecula de ADN poate fi citită ca un text ce poate fi tradus, a doua parte a cărții tratează, în detaliu, istoricul și caracteristicile specifice ale acestei descoperiri.

Capitolul 4 aplică indiciile găsite în *Sepher Yetzirah,* pentru a dezvălui legătura secretă dintre elementele vechi, respectiv Foc, Aer și Apă și echivalentul lor în limbajul de astăzi din chimie – o corelație cu rezultate surprinzătoare! În timp ce *Capitolul 4* dezvăluie relația secretă ce reprezintă puntea dintre credințele vechi și cele moderne, *Capitolul 5*, „Descoperirea", aplică această legătură puternică și continuă călătoria noastră în deslușirea misterelor din alfabete și a descoperirii codurilor ascunse de litere. Constatarea

remarcabilă care aduce literele şi elementele la un numitor comun format din cifre, ne permite să comparăm „mere cu mere" şi să corelăm înregistrările cele mai vechi ale *Genezei*, cu ştiinţa zilelor noastre. Făcând acest lucru, *Capitolul 6* ne arată modul în care numele străvechi şi personal al lui Dumnezeu - nume menţionat cu mai bine de 3500 de ani în urmă - formează chiar baza ADN-ului nostru!

Pentru cei care se întreabă cum de un singur mesaj poate să aducă o schimbare în lumea noastră de astăzi, vă invit să treceţi direct la partea care răspunde la această întrebare: a treia parte. Urmând părţii a doua, în care se discută despre istoric, ştiinţă şi traducerea mesajului din celulele noastre, *Capitolele 7, 8* şi *9* se ocupă de semnificaţia acestui mesaj în propriile vieţi. În timp ce *Capitolul 7* ne ajută să înţelegem implicaţiile numelui lui Dumnezeu în corpurile noastre, *Capitolul 8* şi *9* descriu rolul pe care un astfel de mesaj l-ar putea juca în crearea de punţi între neînţelegerile care ne ameninţă supravieţuirea.

Capitolul 9, de exemplu, descrie o metodă indigenă de rezolvare a unui conflict, pe baza discuţiei despre viitorul comun al părţilor. În astfel de tradiţii, perspectiva aceasta devine un punct comun - locul de unde se începe, sau la care se revine, atunci când neînţelegerile dintre oameni par copleşitoare. Soluţia este că acea perspectivă comună reprezintă o experienţă unificatoare ce nu poate fi negată de participanţi. Secţiunea sugerează că recunoaşterea numelui lui Dumnezeu în corpurile noastre poate servi unui scop similar de rezolvare a conflictelor, dar la o scară mai largă. Acest mod de abordare poate fi în special util pentru conflictele care se bazează pe diferenţe religioase şi etnice.

O carte foarte bine documentată, sau un raport tehnic: De ce acest mod de abordare?

Această carte atinge, intenţionat, multe credinţe şi convingeri adânc păstrate şi foarte personale. A judeca importanţa fiecă-

rei implicații a codului nu constituie scopul acestei lucrări. Din acest motiv, m-am hotărât să mă concentrez pe puterea mesajului, ca punte de legătură între diferențele din viețile noastre și pentru a aduce pacea în lume. Începând cu aspectele complexe ale terorismului și lupta de 4000 de ani pentru pământ în Orientul Mijlociu, până la anticipatul colaps al ecosistemelor lumii și creșterea numărului de arme de ucidere în masă, aspectele care ne separă ca indivizi, familii, religii și națiuni au atins proporții de neimaginat – iar deciziile sunt din ce în ce mai greu de luat.

Există o veche zicală care spune că, atunci când răspunsurile sunt vagi și situațiile sunt greu de rezolvat, acest lucru se datorează, în general, lipsei de informație – ceva lipsește. Din ce în ce mai multe dovezi sugerează că acesta este exact cazul celor mai controversate chestiuni din zilele noastre.

Atunci când există toate informațiile, alegerile și metodele de acțiune devin clare.

În final, putem descoperi că aceste crize ale perioadei actuale sunt simptomele unei îngrijorări mai profunde, fundamentale. Fiecare își pune exact aceeași întrebare:

Care este „unitatea de măsură" cu care evaluăm prețul plătit de omenire, pentru opțiunile noastre științifice și politice, pe măsură ce ne construim lumea viitorului?

Indicația palpabilă, verificabilă și universală a unui mesaj aflat chiar la baza vieții, ne oferă dovada de netăgăduit a unei inteligențe superioare care ne susține existența. Faptul că mesajul este însăși „materia primă" din care suntem făcuți, ne spune că facem parte dintr-o schemă mult mai largă a lucrurilor.

Relația noastră cu acea inteligență este un factor care trebuie luat în considerare în cadrul strategiilor elaborate în știință, război și pace – strategii care pregătesc calea către mâine.

Chiar prin natura ei, această carte transcende legăturile tradiționale dintre știință și spiritualitate.

De la cele mai vechi descrieri ale originilor noastre și până la cele mai avansate descoperiri științifice, este clar faptul că, pentru a putea rezolva provocările timpurilor noastre, trebuie să căutăm dincolo de gândirea care le-a definit. Unind înțelepciunea trecutului, cu știința viitorului, noi creăm instrumente noi și puternice pentru a rezolva problemele actuale. În același timp, creăm o breșă fără precedent în misterul propriei noastre creații. Ca în cazul tuturor descoperirilor de natură tehnică, provocarea a constat în transmiterea informației într-un mod precis și ușor de înțeles, unui public cât mai larg.

Atunci când am inițiat acest proiect în 1990, am fost sfătuit de către unii experți să prezint acest material dintr-o perspectivă științifică. Asta ar fi însemnat însă, dezvăluirea treptată a celor descoperite, lucru ce ar fi întârziat publicarea finală a cărții și transmiterea mesajului cu luni, sau poate chiar ani.

(De exemplu, studiul privind codurile numerice din Biblia ebraică a fost întârziat *șase ani* - timp în care a fost evaluat de către colegi de breaslă și specialiști. [4])

În aceeași perioadă, alții m-au încurajat să încerc o abordare mai puțin academică. Ei considerau că n-ar trebui să introduc în carte multe diagrame, grafice, note de subsol și referințe, pentru a publica mesajul mai repede și pentru un public cititor mai larg. Luând în considerare aceste recomandări sincere și date din suflet, am hotărât să iau ce este mai bun din ambele moduri de abordare și am ales „o cale de mijloc".

În prezentarea multelor ramuri de studiu care formează lucrarea de față, consider că trebuie, din respect pentru cititori, să ofer cele descoperite de mine mai degrabă sub forma unei narațiuni libere, și nu a unui raport structurat. În formatul narativ, am inclus și referințele la cercetările întreprinse, care au făcut posibilă

apariția cărții. Acest mod de abordare îmi permite să vă prezint descoperirea mea, într-un mod responsabil şi oportun. În acelaşi timp, am încercat ca, pe cât posibil, să reduc din termenii tehnici şi din explicațiile lungi, pentru a respecta un ritm care atrage un spectru mai larg de cititori. Sper ca, astfel, să fi creat o carte pe cât de plină de semnificații, pe atât de plăcută ca lectură!

Chiar ținând cont de toate acestea, mai există, fără îndoială, părți din carte care vi se vor părea „stufoase" şi mai tehnice ca altele. De exemplu, *Capitolele 4* şi *5* prezintă detalii privind modul în care chimia corpurilor noastre se raportează la limba ebraică veche. Pentru acei cititori care vor prefera să treacă peste aceste secțiuni, din cauza profunzimii lor, la sfârşitul fiecărui capitol am inserat un rezumat ce cuprinde ideile esențiale.

Puterea Codului lui Dumnezeu

În timp ce vom continua să ne definim modul în care înțelegem materia şi viața încă multe generații de acum încolo, problema cu care ne confruntăm în prezent este una de menținere a echilibrului între înțelepciune şi putere.

Vom avea înțelepciunea de a păstra echilibrul dintre cunoştințele noastre ştiințifice şi forțele naturii, înainte de a suferi consecințele ireparabile, provocate de folosirea necorespunzătoare a puterii noastre?

Vom supraviețui acestui proces de învățare?

În opera sa de pionierat, *Hyperspace*, Dr. Michio Kaku ne relatează o perspectivă privind perioada în care trăim, ce îi aparținea regretatului fizician Heintz Pagels. Făcând, la începutul secolului al XX-lea, unele comentarii referitoare la descoperirea luminii, energiei şi vieții, Pagels afirma că trebuie să găsim o „ordine politică şi morală care să administreze corect aceste forțe – ori vom

fi distruşi. Ne va pune la încercare cele mai profunde resurse de raţiune şi de compasiune de care putem da dovadă". [5]

Se pare că nu există modele clare care să ne arate calea, pe măsură ce folosim forţele naturii şi ale lui Dumnezeu.

Deşi am păşit pe un teritoriu necercetat în ceea ce priveşte *modul* în care sunt aplicate nou găsitele noastre puteri, putem fi siguri de un singur lucru: din multele lecţii învăţate de noi în urma războaielor, bolilor, dezastrelor naturale, urii şi suferinţei din ultimul secol, totul poate fi redus la o singură temă de bază. Fiecare dintre aceste evenimente ne reaminteşte de natura sacră şi interconectată a vieţii - a tot ceea ce este viu - de pretutindeni. În măsura în care noi rămânem fideli lecţiilor învăţate şi respectăm principiul vieţii în toate alegerile pe care le facem, nu putem greşi.

Implicaţiile considerării că ADN-ul nostru este un mesaj de la o forţă superioară, sunt vaste, controversate, învigoratoare şi poate, pentru unii, copleşitoare. Fructul dorinţei noastre de a-l considera astfel, nu este nimic altceva decât soluţia pentru obţinerea unei păci de lungă durată - şi constituie o invitaţie pentru a ne asuma rolurile de administratori în miracolul propriei noastre existenţe.

În lumina multiplelor posibilităţi pe care ar putea să le sugereze acest material, cartea *Codul lui Dumnezeu* a fost scrisă cu un scop clar: acela de a dezvălui, într-un mod limpede şi simplu, un principiu unic, ce pledează pentru unitatea a tot ce este viu - principiu care transcende orice separare posibilă a familiei umane, bazată pe diferenţele dintre noi.

Într-o singură propoziţie, vizionara, viitorologul şi arhitectul social, Barbara Marx Hubbard, a rezumat situaţia noastră astfel: *„Trebuie să decidem acum între evoluţia conştientă sau dispariţia cauzată de folosirea necorespunzătoare a puterilor noastre"* [6].

Această carte este povestea unei raţiuni de a crede că putem alege şi că posedăm puterea unui nume unic pentru a uni familia

noastră globală, în prezența neînțelegerilor care, uneori, par insurmontabile.

Codul lui Dumnezeu nu intenționează să fie *singura* soluție, pe măsură ce ne confruntăm cu cele mai mari provocări ale științei, tehnologiei și păcii din toată istoria speciei noastre de până acum.

Într-o perioadă în care se vorbește atât de mult despre diferențele dintre noi, cartea de față intenționează, pur și simplu, să ofere un punct comun de plecare.

Gregg Braden
Taos, New Mexico
Decembrie 2003

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PARTEA I

CINE SUNTEM? INDICII OFERITE DE MISTERUL ÎNSUȘI

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 1

„Suferința umană este de cele mai multe ori cauzată nu atât de prostie, cât de ignoranță - în special atunci când este vorba despre propria noastră ignoranță în ceea ce ne privește pe noi înșine."

CARL SAGAN, autor al cărții
The Demon Haunted World:
Science as a Candle in the Dark

ISTORIC: Povestea diferențelor dintre noi

Suntem o specie misterioasă, făcută din extreme şi contradicții. S-a spus că suntem în stare să visăm cele mai minunate vise şi adăposti cele mai întunecate coşmaruri, având în acelaşi timp puterea de a materializa în viață oricare dintre dorințele noastre. Probabil că niciodată în istorie nu am împărțit lumea cu atât de mulți alți oameni, simțindu-ne totuşi atât de izolați şi de singuri. Posibilitățile viitorului nu au fost niciodată atât de promițătoare şi, în acelaşi timp, atât de înfricoşătoare. În acest context al extremelor, noi căutăm unita-tea din lumea în care trăim şi o semnificație mai profundă a vieților noastre.

Ce ar însemna descoperirea unor dovezi de netăgăduit – dovezi ce pot fi verificate – care să indice că specia noastră este un act voit al creației?

Cât de diferite ar fi lumea şi viețile noastre dacă am şti că, în fiecare celulă a fiecărei femei, bărbat şi copil, dovezile au dezvăluit numele străvechi al lui Dumnezeu, ascuns sub forma unui cod chimic al vieții însăşi? Odată ce vom cunoaşte un astfel de mesaj, lumea cu care ne-am obişnuit nu va mai putea fi aceeaşi.

Imaginativă care ar putea fi implicațiile descoperirii că Dumnezeu, cel din rugăciunile noastre - Allah din islamism, Christos din credințele iudeo-creştine, acel Dumnezeu suprem din tradițiile hinduse şi Marele Spirit al indienilor americani - este unul şi acelaşi Dumnezeu. Gândiți-vă la rănile vechi ce ar putea fi vindecate, ştiind că persecuțiile, epurările etnice, războaiele religioase şi inchizițiile făcute în numele lui Dumnezeu, în ultimii 2000 de ani, s-au născut din neînțelegerea aceluiaşi mesaj etern!

Odată cu revelarea unei astfel de descoperiri, motivele care au justificat ororile trecutului vor părea desuete. Din acel moment, ignoranța nu va mai putea fi folosită pentru a justifica atrocitățile bazate pe diferențele dintre noi. Datorită dovezii de netăgăduit a moştenirii comune a omenirii, conflictul în numele lui Dumnezeu ar putea apărea numai în cazul în care se alege crearea conflictului.

Într-un astfel de moment, o vom lua de la început.

Căutăm răspunsuri potrivite, în locuri nepotrivite

Există o astfel de dovadă certă? Ar putea, oare, să existe posibilitatea ca un document despre una dintre cele mai sacre dorințe a omenirii să fi supraviețuit trecerii timpului şi ravagiilor civilizației, aşteptând să fie descoperit încă de la începuturile creației?

De mai mult de 4000 de ani, cărturarii şi-au pus exact acest tip de întrebări, în timp ce căutau indicii în documentele vechi ale celor dinaintea noastră: papirusuri, ziduri cu sculpturi şi inscripții şi fragmente de text din antichitate.

Studiind bibliotecile unor mănăstiri îndepărtate şi manuscrisele vechi care au fost transcrise cu mare atenţie, literă cu literă, descoperirile de până acum, interesante de altfel, nu s-au ridicat la înălţimea aşteptărilor cercetătorilor. Ceea ce există totuşi sunt indicii ale soluţiei misterului, care sugerează că documentele scrise ale trecutului sunt incomplete şi dezvăluie doar o parte a unui lucru, cu un scop mai măreţ.

De la pasajele misterioase înregistrate în *Sepher Yetzirah*, vechea Carte a Creaţiei a Kabalei, până la inscripţia originală de deasupra intrării în Templul lui Apollo din Delphi, se face referire la o cheie universală - *o capsulă a timpului cu informaţii* - care deţine răspunsul, de mult uitat, la tema referitoare la identitatea Creatorului şi la originea speciei noastre. Cu ajutorul acestei chei, avem posibilitatea să creăm o punte între toate diferenţele de credinţă, convingeri, moştenire din trecut, sau evenimente istorice care ar putea vreodată să ne separe. Tema acestor pasaje este înşelător de simplă. Cu o elocinţă tipică multor tradiţii respectate în timp, primim invitaţia „*Cunoaşte-te pe tine însuţi*" şi „*Căutaţi în interiorul vostru*", dacă dorim să găsim răspunsurile la cele mai adânci mistere ale noastre.

Cărturarii au privit în general acest tip de pasaje ca pe nişte metafore care sugerează că, prin experienţele din viaţă, noi căpătăm înţelepciunea înaintaşilor. Sunt foarte puţini aceia care ar susţine că necazurile şi provocările vieţii din lumea modernă au devenit, de fapt, ele însele cei mai buni profesori. Este, oare, posibil ca acea invitaţie de a „căuta în interior" să reprezinte ceva mai mult decât atât? S-ar putea, oare, ca aceste pasaje să fie luate, la propriu, ca nişte recomandări - ca *instrucţiuni reale* care să descrie locul în care am putea găsi indicii referitoare la crearea noastră? O nouă interpretare a invitaţiilor din vechime sugerează că soluţia misterelor poate fi găsită în ceea ce marile tradiţii spun că este cea mai mare realizare a lui Dumnezeu: construcţia noastră biologică!

Decât să răsfoim prin rămăşiţele templelor erodate de vreme şi prin manuscrise vechi, răspunsul la secretele noastre cele mai profunde ar putea să fie ascuns chiar în modul de exprimare al vieţii înseşi.

Din punct de vedere conceptual, ideea de a căuta în interiorul creaţiei pentru a găsi indicii referitoare la creator, nu este foarte diferită de o practică obişnuită în ziua de azi. De la construirea unor echipamente electronice complexe şi până la simplitatea unei pânze de artist, dorinţa de a aduce la cunoştinţă şi celorlalţi realizările noastre pare să facă parte din natura umană.

De la automobile la aparatura electrocasnică, de la muzica ce ne mişcă sufletele, la sculpturile care ne inspiră fără a scoate măcar un sunet, putem să ne uităm doar la lucrarea în sine ca să găsim semnătura producătorului.

Dacă „semnătura" Creatorului nostru a supravieţuit timpului şi manifestărilor naturii, atunci este perfect logic să presupunem că semnul va fi găsit în interiorul corpurilor noastre.

Secretul dezvăluirii unei astfel de semnături este că, în primul rând, trebuie să recunoaştem principiile universale care ne fac legătura cu lumea noastră – şi, poate cel mai important lucru, legătura dintre noi ca indivizi. Astfel, am putea descoperi că studierea trecutului nostru a fost catalizatorul, cel care ne-a condus cu răbdare la cea mai veche sursă de cunoaştere existentă – biblioteca vieţii.

S-a spus că în trecutul nostru se găseşte cheia viitorului.

Renumitul antropolog Louis Leakey, recunoscut pentru descoperirea unor umanoizi în Strâmtoarea Olduvai, Africa, a observat odată: „Fără a înţelege cine suntem şi de unde venim, nu cred că vom putea avansa cu adevărat".

Ulterior, în secolul al XX-lea, antropologul Richard Leakey, fiul lui Louis Leakey, a reiterat importanţa celor spuse de tatăl său, afirmând: *„Pentru a putea da o semnificaţie locului în care ne aflăm astăzi, trebuie să privim la locul de unde am venit".*[1]

Istoria este povestea călătoriei noastre. Pe paginile timpului, noi am înscris o mărturie vie a căutării identității, a dorinței de a ști cine suntem și care este locul nostru în schema creației. Moștenirea pe care o avem este păstrată sub forma națiunilor, familiilor, războaielor și realizărilor celor dinaintea noastră – cărămizile trecutului. În mod colectiv, pe măsură ce ne-am testat limitele simțurilor și credințelor noastre, am făcut absolut tot ce s-a putut, într-un efort de a ne defini pe noi înșine.

Mare parte din istoria noastră oglindește încercarea de a găsi grația Divină, în prezența unei forțe superioare. Templele masive din deșerturile Egiptului, observatoarele ascunse în junglele din Peninsula Yucatan, altarele din vârfurile munților din Peru și marile catedrale ale Europei ne reamintesc de eforturile făcute de noi, pe parcursul istoriei, pentru a mulțumi și a ne apropia de ideea noastră – în permanentă schimbare – despre Dumnezeu. Istoria ne amintește, de asemenea, de consecințele suportate de oameni sau de populații întregi, atunci când au refuzat să accepte credința și convingerile ce dominau în timpul în care trăiau.

O specie definită de diferențele dintre noi

În această lume atât de diversificată, a fost deseori mai ușor să ne concentrăm pe diferențele dintre noi, decât pe principiile care ne unesc. Povestea noastră este a unei specii definită de religie, de culoarea pielii, de nivelul de bogăție al societății și de progresul tehnologic.

În cei 4,5 miliarde de ani de când oamenii de știință estimează că s-a născut lumea, strămoșii noștri cei mai apropiați au apărut abia acum 250.000 de ani. În această perioadă relativ scurtă de timp, am reușit să căutăm diferențele dintre noi și să le folosim ca pe niște granițe invizibile de clasă și de societate, care alimentează sentimentul de separare.

Pe baza acestor granițe, nenumărați membri ai familiei globale au suferit în moduri de neconceput - chiar inimaginabile pentru mințile unor ființe raționale și iubitoare.

Împreună, împărtășim întunericul unei istorii caracterizată de persecuții, inchiziții, sclavagism și încercări de eliminare a unor întregi rase de pe fața Pământului.

Astăzi, suntem uimiți de realizările aproape miraculoase ale tehnologiei, care ne permit să combatem bolile și să trăim mai mult. În același timp, ne găsim într-o lume în care chiar viața, pe care atât de mulți dintre noi se luptă să o păstreze, este distrusă, în mod constant, de atrocitățile și violența a ceea ce se numește „lipsa de omenie a omului față de om".

Dacă realizarea de arme ultra performante din ultimul secol a făcut posibilă distrugerea unui număr uriaș de vieți într-o singură zi, istoria ne arată că ceva mai profund este responsabil pentru crearea a ceea ce istoricul Eric Hobs-bawm numea „cel mai sângeros secol din istorie".[2]

În aprecierea prețului plătit de ceea ce el numește „carnagiu motivat politic", Zbiginew Brzezinski, fost consilier de securitate națională sub administrația Carter, a estimat că, până în anul 1993, violența cauzată de diferențele dintre noi, în ceea ce privește secolul al XX-lea, ne-a costat între 167 și 175 milioane de vieți - aproximativ populația combinată a Marii Britanii, Franței și Italiei! [3]

Pe lângă luptele pentru rezolvarea disputelor referitoare la granițe și resurse, ultimul secol a văzut o creștere a nivelului de orori de un gen diferit - eforturile neobosite de „epurare" a societăților, pe baza altor principii decât acelea de acaparare de teren și de obținerea proprietății asupra resurselor.

În 1948, Adunarea Generală a Națiunilor Unite a ales termenul de *genocid* pentru a descrie acest tip de violență, definindo ca pe „o negare a dreptului la existență a grupuri întregi de oameni." Articolul II din *Convenția Națiunilor Unite asupra genocidului,*

din 1948, a definit şi descris cinci categorii de genocid, raportat la populaţii umane:

1. Omorârea membrilor grupului.
2. Cauzarea de răni corporale sau mentale grave membrilor grupului.
3. Modificarea deliberată a condiţiilor de trai ale grupului, în scopul distrugerii lui fizice - parţial sau total.
4. Impunerea măsurilor de interzicere a naşterilor în cadrul grupului.
5. Transferul forţat de copii de la un grup la alt grup.

Decese atribuite unor acte specifice de genocid

Eveniment	Decese estimate
Cruciade (1095-1291)	1,5 milioane [4]
Comerţ cu sclavi în Atlantic (1700-1850)	*18 milioane* [5]
Decimarea nativilor americani (sec. XVI-XIX)	20 milioane [6]
Holocaustul evreilor (al doilea război mondial)	*5,8 milioane* [7]
Holocaustul polonezilor (al doilea război mondial)	5,0 milioane [8]
Genocidul tibetanilor (1959-2000)	*1,2 milioane* [9]
Genocidul din Balcani (de la al doilea război mondial până în 1997)	1,5 milioane [10]
Perioada de după război din Vietnam, Cambogia şi Laos (1974-1986)	*2,2 milioane* [11]

Figura 1.1: Pierderile de vieţi omeneşti estimate, de la inchiziţii şi episoade de genocid. Deşi Cruciadele au avut loc înaintea perioadei de timp luată în discuţie în text, ele sunt incluse pentru a face comparaţie. Statisticile pentru Balcani sunt estimative din cauza deceselor neraportate ale civililor şi pot ajunge până la 4,8 milioane.[12] Estimările sunt o medie a înregistrărilor din istorie.

BOSTON PUBLIC LIBRARY

Forma de genocid care se bazează pe diferențele de rasă, religie şi ereditate şi care este responsabilă de multitudinea de pierderi de vieți omeneşti, raportate de Brzezinski şi alții, se numeşte *epurare etnică.*

Deşi acest tip de persecuții a apărut înainte de epoca modernă, cei 300 de ani de eforturi pentru a-i alunga pe nativii nord americani de pe pământurile lor şi pentru a elimina modul lor de viață, au fost cei care au inițiat tendințele actuale şi amploarea genocidului care continuă până în zilele noastre (vezi Figura 1.1). Între comerțul cu sclavi africani din Atlantic şi holocaustul nativilor americani din secolele XVII-XIX, aproape 40 milioane de oameni au murit din cauza diferențelor de religie, rasă şi ereditate, înaintea ororilor ultimului secol. Adăugând atrocitățile secolului al XX-lea din Europa, inclusiv holocaustul evreilor din cel de-al doilea război mondial, holocaustul polonez al creştinilor şi catolicilor din cel de-al doilea război mondial şi epurările etnice care au avut loc în regiunea Balcanilor, în Vietnam, Cambodgia, Laos, Africa şi Tibet, numărul depăşeşte 53 de milioane de decese.

Comparație cu decesele din secolul al XX-lea cauzate de genocid, SIDA și dezastre naturale

Cauza morții	Număr estimat
Genocid (toate situațiile cunoscute)	80,0 milioane [13]
SIDA	11,7 milioane [14]
Dezastre naturale	3,5 milioane [15]
Total	15,2 milioane

Figura 1.2: Numărul de decese estimat, cauzat de diferențele de religie și credințe, SIDA și dezastre naturale, în secolul al XX-lea. Dezastrele naturale nu includ evenimente ca seceta și foametea.

Studiind aceste cifre înfricoşătoare, ne dăm seama că, în timp ce ultimul secol este recunoscut pentru războaiele sângeroase, s-au pierdut de cinci ori mai multe vieți - *80 milioane copii, femei şi*

bărbați de toate vârstele – în violențele care au avut la bază conflictele etnice, religioase şi filozofice, decât în majoritatea dezastrelor naturale şi a SIDA calculate *împreună,* pentru aceeaşi perioadă de timp. (vezi Figura 1.2). În timp ce, în general, istoricii sunt de acord cu aceste cifre, numerele propriu-zise sunt mai puțin semnificative față de însemnătatea a ceea ce arată ele. Poate că, din acest motiv, ultimul secol este cunoscut şi ca secolul care „a omorât pacea".[16]

Pacea: mai mult decât absența războiului

Generațiile viitoare vor studia secolul al XX-lea ca fiind cel mai violent secol din istoria noastră scrisă. În primii ani ai secolului al XXI-lea, pare să se perpetueze mare parte din gândirea responsabilă pentru această caracterizare sumbră. Odată cu noua intensificare a programelor pentru arme nucleare în țări ca India, Pakistan, Iran şi Coreea de Nord, în noul mileniu scena este pregătită pentru o competiție în domeniul armamentului, similară cu cea din perioada Războiului Rece din secolul trecut, dintre Statele Unite şi Rusia. Amenințarea terorismului, a războaielor civile şi a diferențelor religioase nu lasă loc de îndoială că violența şi suferința care au marcat secolul trecut vor constitui moştenirea primilor ani ai noului mileniu.

Dacă încercările politice de rezolvare a conflictelor sunt întotdeauna de preferat, atunci când astfel de încercări eşuează, modul de abordare imediat următor este, în general, cel militar: învingerea forțelor tiranice cu o forță mai mare, pentru a împiedica perpetuarea opresiunii.

Exact aceste forțe s-au manifestat în diferite locuri de pe glob – începând cu Bosnia şi Herzegovina şi până la Sierra Leone şi Timorul de Est.

În cel de-al doilea an al secolului al XXI-lea, Națiunile Unite s-au angajat în 15 astfel de misiuni de menținere a păcii, ajungân-

du-se la un total de 54 misiuni desfăşurate de la înfiinţarea acestora, în 1945 (vezi Figura 1.3).

Ţara de conflict	Anul începerii misiunii
Orientul Mijlociu	1948
India şi Pakistan	1949
Cipru	1964
Înălţimile Golan	1974
Liban	1978
Irak – Kuweit	1991
Sahara de Vest	1991
Georgia	1993
Bosnia/Herzegovina	1995
Prevlaka	1996
Kosovo	1999
Sierra Leone	1999
Republica Congo	1999
Etiopia şi Eritreea	2000

Figura 1.3: Misiunile de menţinere a păcii active ale Naţiunilor Unite, în anul 2002. [17]

Astăzi, majoritatea misiunilor de menţinere a păcii sunt concentrate în Europa de est, Africa şi Orientul Mijlociu.

În timp ce scopul forţelor Naţiunilor Unite este de a asigura pacea şi stabilitatea într-o anumită zonă geografică, pacea pe care o asigură poate fi numai o *pace impusă*, una în care conflictul este descurajat de o etalare de forţă.

În plus, natura internaţională a forţelor ONU sugerează că, dintr-o poziţie „oficială", majoritatea naţiunilor lumii susţin aceste misiuni, cu promisiunea că, dacă va fi necesar, o forţă militară mai mare va fi trimisă acolo pentru a face faţă conflictului. În acelaşi timp, istoria ne-a demonstrat că, pe termen lung, o pace impusă este, în general, ineficientă.

În mod clar, din numărul şi durata unor astfel de misiuni ar trebui să tragem nişte învăţăminte.

Gândindu-ne la imaginea unui balon plin cu apă, în care apăsăm cu degetul şi vedem cum se deformează în partea opusă, tot aşa represiunea violenţei apărută din suferinţă şi mânie într-o parte a lumii, nu va face să dispară conflictul. În timp ce trupele şi sancţiunile pot face treabă bună, împiedicând perpetuarea violenţelor într-o anumită regiune, tensiunea care stă la baza acelei violenţe rămâne. N-ar trebui să fim surprinşi atunci când tensiunea unor regiuni întregi se intensifică şi mai mult, imediat după utilizarea forţei pentru înăbuşirea unor puncte răzleţe de conflict.

Din această perspectivă, intervenţia militară poate fi privită ca şi aplicarea unui plasture - un răspuns rapid, la o criză mult mai adâncă. În contextul condiţiilor actuale din lume, acest tip de răspunsuri au sens doar în salvarea de vieţi omeneşti pe termen scurt.

De exemplu, numai datorită intervenţiei forţelor de menţinere a păcii în timpul crizei din Kosovo din 1999, a putut fi împiedicată exterminarea unor sate şi comunităţi întregi din fosta Iugoslavie. Cu toate acestea, conflictul permanent dintre poporul israelian şi cel palestinian s-a intensificat şi mai mult în primii ani ai mileniului. Acest nou val de violenţă a apărut chiar şi în prezenţa unei forţe militare, demonstrând faptul că forţa nu poate asigura o pace de durată.

Indiferent dacă luăm în discuţie cazul unei familii care ia masa de seară, sau al întregii lumi, pacea adevărată este mai mult decât absenţa conflictului. Pacea de durată se simte în inimile şi minţile oamenilor, înainte chiar ca ea să apară între guverne şi naţiuni. În timp ce eforturile misiunilor de menţinere a păcii, în întreaga lume, pot constitui soluţia pentru prevenirea, pe termen scurt, a violenţei şi pentru a oferi un pas înainte esenţial către soluţionarea oricărui conflict, în final ele nu pot face nimic altceva decât să câştige un timp preţios. Problema este dacă, în acel timp, vom avea sau nu înţelepciunea de a găsi alte modalităţi de soluţionare a problemelor care ne separă.

Dacă răspunsul la această problemă ne va fi revelat numai de viitor, de un singur lucru putem fi siguri: putem învăța din trecutul nostru. Fiecare conflict, război şi încercare de epurare etnică poate fi privit ca o oglindă a relației noastre cu Creatorul, cu semenul nostru şi cu creația însăşi.

Atunci când punem preț pe viață şi ne considerăm membri ai unei familii globale şi ocrotitori ai Pământului, acțiunile noastre vor reflecta aceste credințe. Istoria ne-a arătat că, atunci când nu ne respectăm unul pe celălalt şi principiul vieții, coborâm pe spirala competiției violente şi a agresiunii. De la căderea Romei şi până la colapsul fostei Uniuni Sovietice, ignorarea acestui simplu adevăr a distrus unele dintre cele mai puternice națiuni din istorie.

Cum ne vedem pe noi, la început de secol? Intensitatea războaielor, a epurărilor etnice şi a luptelor pentru putere din secolul trecut, ne poate oferi o indicație semnificativă. La fel o poate face şi răspunsul nostru global la astfel de crize.

Astăzi, încercarea de a ne cunoaşte pe noi înşine continuă. Modul în care trăim fiecare zi reflectă dorința de a da un înțeles mai măreț vieților noastre. Ca un trib care a rătăcit atât de mult, încât a uitat scopul călătoriei, noi studiem evenimentele vieții în căutarea unui semn, ceva care să dea însemnătate lucrurilor pe care le-am creat şi persoanelor care am devenit.

Căutarea locului nostru în creație

Data de 28 aprilie 2001, un moment de cotitură în încercarea de a înțelege locul nostru în cosmos, a venit şi a trecut fără prea mult zgomot. Cu excepția unei scurte mențiuni la ştirile de seară, evenimentul care a avut loc mai devreme în acea zi a trecut aproape neobservat. La ora 10:27 ora de zi a Pacificului, oamenii de ştiință care lucrau cu un radio telescop sensibil în Madrid, Spania, au primit un semnal de la primul obiect făcut de om, care a părăsit

spațiul sistemului nostru solar. Comunicația cu nava încetase încă din august 2000, iar oamenii de știință de la NASA transmiseseră în ziua anterioară un semnal în spațiu, într-un efort de a iniția contactul cu obiectul plecat de pe Pământ. Călătorind cu viteza luminii, acel semnal a fost returnat și recepționat de telescopul din Madrid. Odată cu primirea semnalului s-a mărit și doza de încredere în *Pioneer 10*, o sondă spațială lansată de pe Pământ, cu aproape trei decenii în urmă.

La data de 2 martie 1972, Pioneer 10 a început o călătorie fără precedent, care, într-un final, îl va duce la marginile sistemului nostru solar și dincolo de ele. Sarcina sondei Pioneer era să trimită informații de pe parcursul călătoriei sale, oferind oamenilor de știință noi indicii privind câmpurile magnetice, gravitația și tiparele climaterice ale vecinilor noștri planetari mai îndepărtați – indicii care ne-ar ajuta să înțelegem cine suntem. Luând în calcul faptul că sonda ar putea întâlni, la un moment dat, viață inteligentă în drumul ei, Pioneer a fost prevăzută cu prima noastră „carte de vizită" interstelară.

Proiectată de regretatul Dr. Carl Sagan și de Dr. Frank Drake, placa de aur cu dimensiuni de 15 pe 22 cm, conținând informații cu privire la cei care au confecționat-o și la sursa ei de origine, a fost atașată la micuța navă. Pe suprafața plăcii era gravată o diagramă care indica faptul că Pioneer provenea de pe a treia planetă de la Soare, arătând relația acesteia cu centrul galaxiei. În plus, informațiile includeau și aspectul unui bărbat și al unei femei, silueta navei spațiale Pioneer și simboluri chimice care demonstrau că înțelegem descompunerea hidrogenului, elementul cel mai răspândit din univers (vezi Figura 1.4).

Semnalul care a fost primit pe Pământ, în acea zi din anul 2001 a fost același semnal pe care-l transmisesem cu aproximativ 22 de ore înainte (Pioneer 10 era la aproape 11 ani lumină depărtare, deci a durat 11 ore transmiterea semnalului și 11 reîntoarcerea lui). După

29 de ani în care a evitat resturi spațiale, furtuni de radiații și a îndurat temperaturile de sub zero grade din spațiu, Pioneer era încă „viu", iar echipamentul funcționa. Deși misiunea sondei ar putea să mai dureze încă sute de ani în viitor, distanța totală pe care o va fi parcurs până atunci va face imposibilă o astfel de comunicare.

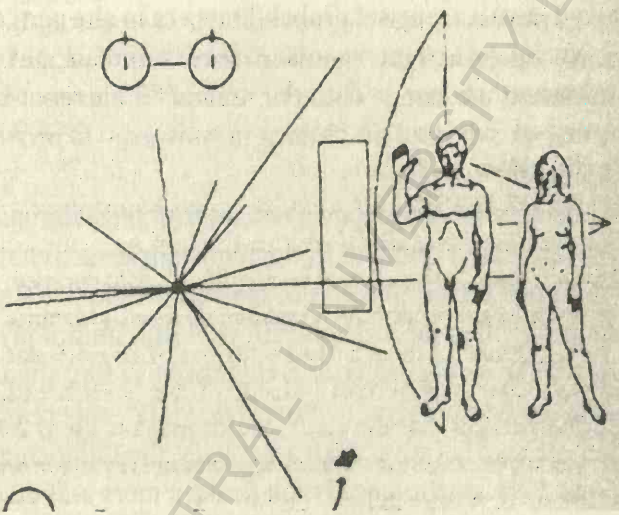

Figura 1.4: Ilustrare schematică a plăcuței de aur montată pe sonda Pioneer 10.

La un anumit punct din călătoria sa, Pioneer ar putea să întâlnească ființe inteligente care caută, la fel ca și *noi*, indicii ale originii lor. În acea zi, după ce va fi călătorit atât de departe de casă cu dovada existenței noastre, sonda care a părăsit planeta Pământ în primăvara anului 1972, va deveni primul ambasador din spațiu. Chiar și pentru cei care o descoperă și nu înțeleg simbolurile, existența sondei Pioneer vorbește de la sine. Faptul că singura sa misiune este una de explorare, ar trebui să fie, pentru cei care o descoperă, un semn că prețuim într-atât de mult viața, încât suntem dispuși să aplicăm tehnologia - ajungând în locuri necercetate din sis-

temul nostru solar şi chiar mai departe - pentru a afla dacă mai este cineva „acolo".

Oare suntem noi singurii ...?

După aselenizarea din 1969, Neil Armstrong, primul om care a pus piciorul pe o altă planetă, a spus că, deşi nu sunt probe care să dovedească asta, există probabilitatea ca în alte părţi din univers să fie viaţă dotată cu inteligenţă. „Dacă extrapolăm, pe baza ultimelor informaţii pe care le deţinem, trebuie să ajungem la concluzia că ... mai există viaţă pe undeva în univers - şi probabil în mai multe locuri."[18]

Părerea lui Armstrong a fost întărită şi de alţi oameni de ştiinţă şi cercetători renumiţi în domeniile lor de activitate. „Ştim că există planete care gravitează în jurul altor stele şi mai ştim că este foarte probabil ca pe acele planete să existe condiţii prielnice pentru dezvoltarea vieţii. Deci, ar fi chiar bizar să fim singurii. Cel mai probabil este că universul vibrează de viaţă", sugerează Dan Werthimer, fizician la Universitatea Berkeley, din California.[19]

În 1961, astronomul Frank Drake a mers atât de departe încât a propus o ecuaţie cu care s-ar putea afla numărul estimativ al civilizaţiilor inteligente existente oriunde în universul nostru. Cunoscută sub numele de *ecuaţia lui Drake*, formula se bazează pe şapte factori pe care oamenii de ştiinţă îi consideră necesari pentru dezvoltarea vieţii. Folosind estimări ştiinţifice - cum ar fi rata anuală de formare a stelelor şi numărul stelelor care pot crea planete potrivite pentru apariţia vieţii - din ecuaţia lui Drake rezultă că pot exista, în universul pe care-l ştim, până la 10.000 de civilizaţii inteligente (vezi Figura 1.5).[20]

Totuşi, pentru moment, se pare că am fi singuri în acest vast univers. Oamenii de ştiinţă sunt în prezent de părere că universul în care locuim are aproape 17 miliarde de ani lumină (1 an lumină

- cele peste 15 trilioane kilometri parcurşi de lumină într-un an) dintr-o parte în cealaltă, în timp ce galaxia noastră, Calea Lactee, are 100.000 ani lumină în plan transversal. În întregul univers, se estimează că numărul galaxiilor se ridică la cifra zguduitoare de 200 de miliarde, fiecare galaxie adăpostind, la rândul ei, de la 200 la 500 miliarde de stele, despre care se crede că sunt asemănătoare planetei noastre.

(rata anuală de formare a stelelor) x
(fracțiunea de stele care au planete) x
(numărul planetelor care prezintă condiții
corespunzătoare dezvoltării vieții) x
(numărul planetelor pe care efectiv apar forme de viață) x
(fracțiunea din numărul acestor planete pe care
apar forme de viață dotate cu inteligență) x
(fracțiunea de civilizații inteligente care realizează
un sistem de comunicații avansat) x

(numărul de ani în care o civilizație inteligentă poate supraviețui fără a se distruge sau fără a dispărea în urma unor cauze naturale) = (numărul posibil de civilizații inteligente existente în univers)

Figura 1.5: Ecuația radioastronomului Frank Drake pentru estimarea numărului de civilizații inteligente care ar putea exista în universul nostru. *Notă*: în această schemă, litera x simbolizează operația de înmulțire.

Cu astfel de statistici ameţitoare, există şansa să existe viață undeva, „acolo". Unii cercetători chiar bănuiesc că am intrat în legătură cu ei, într-o formă sau alta. În absența unor dovezi clare, mulți au doar o intuiție - descrisă ca o „cunoaştere" - că nu suntem singuri.

Acest lucru ne dă senzația unei prezențe universale mai largi, asociată cu Dumnezeu. Chiar dacă considerăm că o astfel de prezență nu este „acel" Dumnezeu, sperăm că, prin găsirea altor forme de viață, ne vom apropia de rezolvarea misterului propriilor noastre începuturi.

Făcând unele comentarii asupra importanței încercării de a găsi alte forme de viață, Carl Sagan a remarcat: „În sensul cel mai profund, căutarea civilizațiilor inteligente extraterestre este o căutare a propriilor noastre ființe".[21] Poate că părerea lui Sagan se bazează pe posibilitatea ca, în căutarea originilor noastre, să ajungem într-un final la dovada cea mai răspândită a misterului vieții: misterul omenirii.

Deşi există şansa unor civilizații inteligente oriunde în univers, pentru moment familia de ființe umane pare să fie o creație unică. Chiar *dacă* şi *atunci când* o formă de viață ce nu aparține lumii noastre va fi descoperită şi recunoscută în mod deschis, există şansa ca ea să nu fie identică cu noi. Cel mai probabil, statutul nostru de formă de viață unicat nu se va schimba.

În lumina unicității noastre, am putea descoperi că exact calitățile care ne diferențiază dețin soluția supraviețuirii în fața celor mai mari amenințări ale viitorului. Totuşi, pentru a găsi o astfel de cheie, trebuie să ne ocupăm de ceea ce este, poate, cea mai veche şi mai dificilă enigmă dintre toate ... trebuie să descoperim cine suntem, privind în interiorul nostru.

REZUMATUL CAPITOLULUI 1

- În primii ani ai secolului al XXI-lea, omenirea se confruntă cu cele mai mari provocări din istoria consemnată. Posibilitatea declanşării unui al treilea război mondial, bolile rezistente la tratamentul medicamentos şi rezultatele incerte ale tehnologiilor biologice, cum ar fi clonarea umană, amenință viitorul întregii noastre specii.
- Ajungându-se la cel mai înalt nivel ştiințific de până acum, mai trebuie încă să răspundem la ceea ce este,

poate, întrebarea fundamentală a existenței noastre: Cine suntem?

- Istoria este povestea încercării noastre de a ne cunoaşte pe noi înşine. Călătoria noastră este punctată cu exemple referitoare la modul în care diferențele de rasă, credință, ereditate şi stil de viață au fost folosite ca motive ale atrocităților cunoscute ca „lipsa de omenie a omului față de om".
- Istoricii denumesc secolul al XX-lea ca cel mai sângeros secol din istorie. Mai multe vieți au fost pierdute din cauza genocidului şi epurării etnice, decât în urma dezastrelor naturale şi SIDA, calculate împreună pentru aceeaşi perioadă de timp.
- Multe dintre aspectele care au stat la baza violențelor secolului trecut se aplică şi astăzi. Nerezolvate, aceste aspecte s-au extins la nivel regional şi amenință acum pacea lumii în care trăim.
- Tehnologia ultimilor 50 de ani a extins căutarea pentru găsirea identității noastre, până în cele mai îndepărtate zone ale sistemului nostru solar şi dincolo de ele. Pioneer 10 îşi continuă călătoria în spațiu, cu plăcuța proiectată sub forma primei noastre „cărți de vizită" interstelare.
- În final, căutarea originilor noastre pare să ne conducă la cea mai abundentă sursă de indicii: viața însăşi. Înțelegând viața, în general, şi cine suntem noi, în particular, am putea descoperi soluția depăşirii diferențelor care ne amenință existența.

Capitolul 2

„Fără a înțelege cine suntem și de unde venim, nu cred că vom putea evolua cu adevărat."

LOUIS B. LEAKEY

OASE, CĂRȚI ȘI CELULE: Atunci când dovezile și teoriile se întâlnesc

În primii ani ai secolului al XXI-lea, ne confruntăm cu o singură şi umilitoare realitate. Ca una dintre cele mai mari dintre ironii – deşi posedăm cele mai avansate cunoştinţe ştiinţifice din istoria speciei umane – trebuie totuşi să mai răspundem la cea mai importantă întrebare din viețile noastre: *Cine suntem noi, de fapt?* Ne datorăm existența unei combinații întâmplătoare de elemente chimice şi evoluție, sau există ceva mai mult decât atât?

În căutarea originilor noastre

Până de curând, discuțiile ştiinţifice privind originea speciei umane s-au bazat, în mare măsură, pe descoperirea rămăşiţelor fosilizate care se presupun a fi ale strămoşilor noştri. Conform teoriei evoluționiste a lui Charles Darwin, publicată pentru prima dată în anul 1859, sub numele de *Originea speciilor prin selecție naturală*, ideea generală este că speciile se dezvoltă de-a lungul

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

unor perioade mari de timp, fiecare nouă generație selectând de la părinți caracteristicile care-i vor asigura supraviețuirea.

Astfel, trăsăturile care aduc forță și diversitate indivizilor sunt păstrate și încurajate. Mare parte din teoria lui Darwin se bazează pe observațiile pe care le-a făcut în timp ce a studiat viața sălbatică din Insulele Galapagos ca și creaturile fosilizate, necunoscute lumii la vremea aceea, găsite pe parcursul călătoriei lui.

Înainte de publicarea studiilor lui Darwin, ideea predominantă care explica „apariția" lumii provenea din interpretarea literală a Genezei din Biblie. Această părere este populară și astăzi și e cunoscută sub denumirea de *teoria creaționistă*, având rădăcini în doctrina religioasă propusă de episcopul anglican James Ussher, în anul 1701. Combinând istoria mediteraneană și cea a estului mijlociu, cu nașterile și decesele istorice înregistrate în Biblia de atunci, episcopul Ussher a creat ceea ce el credea că este o înșiruire cronologică exactă a evenimentelor biblice, încă din prima zi a creației.

Pe baza calculelor sale, Ussher a declarat că duminică, 23 octombrie 4004 î.e.n., a fost ziua „Începutului" – stabilind astfel vârsta Pământului, la 6.000 de ani.[1] Pe baza acestei cronologii, Ussher a calculat apoi datele evenimentelor biblice cheie, cum ar fi alungarea lui Adam și a Evei din Grădina Edenului, pe care a datat-o luni, 4 noiembrie, 4004 î.e.n. Corelațiile lui James Ussher au fost tipărite într-o versiune autorizată a Bibliei și au ajuns să fie acceptate de mulți, fără nici un semn de întrebare.

În opoziție cu interpretările științifice privind vârsta Pământului și cu datele geologice acceptate astăzi, creaționismul afirmă că întreaga viață a fost creată în același timp, prin puterea lui Dumnezeu, la vremea Începutului. În plus, teoria mai afirmă că nu se pot descoperi noi specii. Toate formele de viață existente în prezent sau în trecut – inclusiv oamenii – sunt rezultatul creației originare, forme ce au rămas fixe și neschimbate.

Pentru a explica trăsăturile fizice care formează Pământul nostru de astăzi, creaționiștii studiază evenimentele de proporții catastrofice din trecut. Se crede că acest concept, cunoscut sub numele de *catastrofism*, explică crearea munților, oceanelor și continentelor pe care le vedem în timpurile moderne. Perspectiva mondială bazată pe teoriile creaționismului și catastrofismului nu a fost contestată în mod deosebit, până ce nu a fost publicată, în anul 1785, o lucrare a unui om de știință scoțian, numit James Hutton, care a zdruncinat modul de gândire de până atunci.

Cunoscută ca părintele geologiei moderne, cartea lui Hutton, *Teoria Pământului,* sugera că lumea noastră este într-o permanentă schimbare și evoluție, ca urmare a proceselor naturale care au existat dintotdeauna - și nu din cauza unui act singular de intervenție divină, care a avut loc la Început. Teoriile lui Hutton mai afirmă că forțele care modelaseră planeta în trecut erau încă active și că procesul continuă și în prezent. Forma continuă a acestor schimbări a fost cea care le-a oferit cercetătorilor moderni o privire asupra trecutului. Prin acest concept simplu, prezentul a devenit cheia pentru descoperirea trecutului.[2] Deși astăzi aceste principii ni se par evidente, pentru acea vreme, teoriile asemănătoare cu cea a lui Hutton erau revoluționare.

Darwin cunoștea activitatea lui Hutton și a altor oameni de știință[3], iar ideile acestora au contribuit la *teoria evoluționistă*, oferind o explicație la ceea ce el a văzut în timpul faimoasei sale călătorii din 1831 și până în 1836, pe nava HMS Beagle. În această călătorie, Darwin a studiat o varietate mult mai mare de plante și de animale decât orice alt om de știință de la acea vreme. Un pasaj din jurnal, datat 1859, în care se referea la voiajul său, ne oferă un indiciu asupra impresiei pe care i-a lăsat-o această călătorie:

„Pe când mă aflam la bordul navei HMS Beagle în calitate de naturalist, am fost surprins de unele elemente în distribuția locuitorilor Americii de Sud și de relațiile geologice

din prezent, cu locuitorii din trecut ai acestui continent. Aceste elemente păreau să facă oarecum lumină în ceea ce priveşte originea speciilor - misterul misterelor, aşa cum a fost numit de către unul dintre cei mai mari filozofi ai noştri."[4]

În centrul descoperirilor lui Darwin erau observaţiile lui asupra unor diferite specii de păsări din Insulele Galapagos. Doar când a revenit la Londra, şi-a dat seama că ceea ce iniţial considerase că ar fi specimene colectate din familii *diferite* de cintezi, erau, de fapt, variaţii ale *aceleiaşi* familii. Problema cu care s-a confruntat Darwin a fost cum să explice variaţiile - de exemplu, mărimea ciocului şi forma - între cintezi care s-au dezvoltat izolat unii de alţii, pe insule diferite. În plus, descoperirea unor rămăşiţe fosilizate ale unor creaturi asemănătoare cu animalele din prezent, deşi aveau dimensiuni mult mai mari, au mărit misterul cu care se confrunta Darwin.

Folosind metode ştiinţifice raţionale, Darwin a aplicat cele mai bune teorii ale timpului său, pentru a explica cele descoperite pe durata călătoriei sale memorabile. Astăzi cunoaştem rezultatele muncii sale, sub forma teoriilor evoluţionistă şi selecţiei naturale. Pe scurt, aceste teorii susţin că există diferenţe între membrii oricărei populaţii. Membrii şi progeniturile lor, cu caracteristici care îi ajută în supravieţuire - cum ar fi ciocuri mai mari pentru a consuma nuci de dimensiuni mai mari, sau penaj colorat specific pentru a le asigura camuflajul - sunt mai avantajaţi faţă de ceilalţi membri ai aceleiaşi specii, care nu au astfel de caracteristici.

Odată cu trecerea timpului şi cu modificarea condiţiilor de viaţă, indivizii cu trăsături care le asigură supravieţuirea vor fi mai avantajaţi faţă de cei care nu posedă aceste însuşiri. Motivul este că ei vor trăi mai mult şi vor avea progenituri care vor avea, de asemenea, trăsăturile respective. În final, modificările care erau cândva unice ale indivizilor devin trăsăturile unei specii complet noua.

Într-o carte ulterioară, *The Descent of man* (*Originea omului)*, Darwin a afirmat că omenirea, ca orice altă formă de viață, este exact rezultatul unui astfel de proces, în care a avut loc o selecție evoluționistă, de-a lungul unor perioade foarte lungi de timp.

Evoluție sau adaptare?

Deşi Darwin s-a întors din călătoria lui în 1836, el şi-a publicat concluziile doar douăzeci de ani mai târziu. Într-un raport, *Teoria evoluționistă şi a selecției naturale*, prezentat în fața Societății Linnean din Londra, Darwin a prezentat concluziile sale împreună cu Alfred Wallace, om de ştiință care ajunsese la aceleaşi concluzii, deşi nu avusese dovezi care să vină în sprijinul lor. Ulterior, s-a publicat teoria completă a lui Darwin, cu titlul *Originea speciilor*, care a fost foarte bine primită de oamenii de ştiință din toată lumea.

Deşi studiile lui Darwin erau bine concepute şi documentate, elaborate după rigorile metodei ştiințifice, *în prezent, din ce în ce mai multe dovezi sugerează că s-ar putea ca teoria lui să nu descrie complet povestea originilor omenirii, sau să dovedească că noi am fi un rezultatul unui proces de evoluție.*

Asta nu înseamnă că nu a avut loc o anume evoluție, deoarece caracteristicile de adaptare la mediu ale unor grupuri de oameni sunt bine cunoscute şi documentate. Poate că ceea ce s-a observat în astfel de grupuri descrie, mai degrabă, capacitatea de adaptare, şi nu un proces de evoluție.

S-a demonstrat că triburile indigene din regiunile polare arctice şi din Siberia, de exemplu, au mai multă masă cărnoasă în jurul ochilor, pentru a-i proteja de strălucirea continuă a soarelui reflectată de zăpada şi de gheața care-i întâmpină în fiecare zi când îşi părăsesc locuințele. În timp ce această caracteristică *se crede* că este un răspuns direct la mediu, *ea este numai o schimbare de aspect.*

Membrii unor astfel de triburi au locuit şi s-au adaptat la mediul aspru al regiunilor polare, în cel puţin 10.000 de ani. În acest timp totuşi, ei nu au evoluat într-o specie nouă de oameni şi nici nu se pare că o vor face. Din punct de vedere genetic, aceşti oameni aparţin tot speciei *Homo sapiens*. Corpurile lor s-au adaptat, pur şi simplu, la condiţiile de mediu ale lumii lor.

Într-un mod similar, s-a constatat că şi corpurile oamenilor care locuiesc la cele mai mari înălţimi de pe Pământ, au dobândit însuşiri deosebite de supravieţuire. Cele mai înalte lanţuri muntoase din lume includ munţii Anzi din Peru şi lanţul muntos Himalaian, care se întinde între Nepal şi Tibet. Studiile au arătat că la cei care locuiesc în permanenţă la altitudini foarte mari, numărul de globule roşii este cu 30% mai mare decât la cineva care locuieşte la nivelul mării.[5]

În general, oamenii care locuiesc în aceste condiţii extreme îşi *transformă* funcţiile corpului, în aşa fel încât să poată supravieţui în condiţiile de temperaturi reci şi niveluri de umiditate şi de oxigen scăzute. Creşterea numărului de globule roşii măreşte capacitatea sângelui de a transporta oxigenul şi, în consecinţă, aportul de oxigen trimis la ţesuturi. În timp ce aceste studii şi altele similare dovedesc, în mod cert, capacitatea populaţiilor umane de a se adapta la mediu, ele nu reuşesc să descrie, cu adevărat, un proces evolutiv în ceea ce priveşte originile şi trecutul nostru.[6]

Oare dovezile existente susţin teoria evoluţionistă?

Luând în considerare teoriile lui Darwin, cercetarea originilor noastre s-a concentrat pe căutarea unor dovezi fizice care să facă legătura dintre oamenii moderni şi strămoşii noştri. Dovezile strânse în ultimii 150 de ani par să sugereze că strămoşii noştri s-au schimbat, de fapt, odată cu trecerea unor perioade mari de timp, de la forme de viaţă mai puţin avansate, la unele mai sofisticate.

În mod invariabil, aceste discuții despre fosile ne conduc la studiile familiei Leakey, din Kenya.

Pentru mai mult de jumătate de secol, familia Leakey şi colegii lor din domeniul ştiințific – cum ar fi Tim White şi Donald Johanson – şi-au desfăşurat activitatea în zone îndepărtate ale Africii de est, la Rift Valley, încercând să găsească legăturile lipsă din arborele nostru genealogic. Din momentul în care au început excavațiile, respectiv în anii '50, mai multe echipe internaționale au căutat cu răbdare fragmente de oase, dinți, instrumente din piatră şi, uneori, părți întregi de schelet aparținând ființelor din vechime care păreau să aibă caracteristici umane. Multe dintre numerele publicației *National Geographic* prezintă studii bine documentate despre cercetările efectuate în ultimii cincizeci de ani, care au stabilit că omul ar fi apărut cu aproape şase milioane de ani în urmă (*Nature*, 12 iulie 2001).

Căutările continuă şi astăzi şi s-au descoperit foarte multe rămăşițe fosilizate, despre care se crede că ar reprezenta diferite etape de dezvoltare a omului pe scara evoluției. Informațiile despre aceste exemple de strămoşi hominizi fac parte din programa şcolară de pe tot globul şi au, în general, denumiri ca „omul Cro-Magnon" şi „omul de Neanderthal"*. Pe lângă faptul că ultimele descoperiri din Africa de est au împins data acceptată a apariției omului cu patru milioane de ani mai devreme decât se credea anterior, ele ne-au ajutat să înțelegem mai bine cum am ajuns „de acolo, aici".

În Figura 2.1 este prezentată o versiune general acceptată în ceea ce priveşte etapele de dezvoltare ale omului.

Pe cât de impresionante sunt aceste descoperiri şi altele similare şi pe cât este de mare contribuția lor la cunoaşterea originilor noastre, descoperirile de la sfârşitul secolului al XX-lea au

* Se scrie şi „omul de Neandertal", fiind numit după denumirea văii în care a fost făcută descoperirea – Neanderthal, vestul Germaniei. Ambele variante sunt corecte. N.A.

ridicat alte întrebări – iar în unele cazuri, chiar au adâncit misterul în ceea ce ne priveşte trecutul.

Etapele cronologice de dezvoltare a omului[7]

Perioada aproximativă	Nume comun	Nume ştiinţific
acum 3,2 mil ani[8]	Lucy	*Australopithecus*
acum 2,0 mil ani	Omul abil	*Homo habilis*
acum 1,5 mil ani	Omul biped-	*Homo erectus*
acum 300-400.000 ani	Neanderthal	*Homo heidelbergensis*
acum 30-150.000 ani	Classic-Neanderthal	*Homo neaderthalensis*
acum 10-30.000 ani	Cro-Magnon/ Omul modern	*Homo sapiens sapiens*

Figura 2.1: O cronologie a strămoşilor noştri, larg acceptată şi stabilită pe baza fosilelor descoperite. Prezentarea este aproximativă, deoarece noi dovezi modifică datele ce descriu epocile în care au trăit strămoşii noştri îndepărtaţi.

De exemplu, dacă procesul de schimbare este continuu, atunci de ce forma şi capacitatea creierului omului modern au rămas, practic, aceleaşi, în ultimii 160.000-200.000 de ani? Dacă ne-am dezvoltat din unele forme de primate mai puţin evoluate, atunci cum explicăm faptul că fosilele descoperite arată că am trăit în acelaşi timp cu acele primate? Presupunând că omul a evoluat treptat, odată cu trecerea eonilor, ce ne-a provocat să adoptăm mersul biped?

Două dintre descoperirile făcute spre sfârşitul secolului al XX-lea ar putea aduce lumină asupra motivului pentru care aceste întrebări există şi ce ne-ar putea spune răspunsurile despre trecutul nostru.

Misterul genetic

Prima schemă care descria cărămizile - elementele de bază ale vieții - a fost elaborată de James Watson şi Francis Crick, în anul 1953. Prin modelul lor deja foarte cunoscut al spiralei dublu elicoidale şi a tiparelor de informație conținute în molecula de ADN, s-a deschis calea către o întreagă ştiință de identificare a indivizilor, pe baza caracteristicilor genetice unice. De la culoarea ochilor şi a pielii, la sex şi tendința către anumite tulburări de sănătate şi boli, codurile care determină aspectul şi funcționarea corpurilor noastre sunt păstrate în schema codului nostru genetic. De când Watson şi Crick au făcut această descoperire, ştiința de a compara segmentele de ADN pentru a determina paternitatea, identitatea persoanelor date dispărute şi de a face legătura dintre unii indivizi şi anumite delicte a devenit metoda cea mai des folosită în analizarea locului unde s-a produs delictul şi în medicina legală.

În anul 2000, aceleaşi tehnici utilizate în acest tip de investigații - ale căror rezultate sunt recunoscute de cele mai înalte curți de justiție din zilele noastre - au fost aplicate în studiul originilor omenirii, pentru a doua oară în istorie. Într-un raport publicat în prestigioasa revistă *Nature* [10], cercetătorii de la Universitatea Centrului de Identificare Umană din Glasgow au descris studiile comparative realizate de ei între materialul genetic de la posibilii noştri strămoşi şi cel al omului modern. Împreună cu colegii lor din Rusia şi Suedia, în 1987 cercetătorii au testat ADN-ul din corpul unui copil de Neaderthal, deosebit de bine conservat, găsit într-o peşteră de calcar din Caucazul de Nord.

Starea excepțională a corpului copilului constituie o adevărată istorie şi, totodată, un mister. În mod normal, un astfel de nivel de conservare apare numai în cazurile în care țesuturile sunt înghețate, cum ar fi cele descoperite în regiunile polare. Această stare neobişnuită de conservare a permis compararea ADN-ului vechi de

30.000 de ani de la acel copil, cu cel al oamenilor de astăzi. De asemenea, a fost pentru prima dată când acest tip de teste au putut fi făcute pe un corp care fusese anterior datat prin metoda cu carbon.

În timp ce oamenii de ştiinţă comentează încă implicaţiile raportului, studiul a concluzionat că posibilitatea unei legături genetice între *Neanderthal* şi oamenii moderni este puţin probabilă. Rezultatele au sugerat că „omul modern nu este, de fapt, descendentul oamenilor de Neanderthal".[11] În timp ce, din punct de vedere teoretic, ştiinţa comparaţiilor genetice ar trebui să soluţioneze misterul eredităţii, în realitate, rezultatele ridică şi mai multe întrebări, deschizând, în acelaşi timp, calea spre teritorii „interzise" în ceea ce priveşte genealogia şi originea noastră.

Mai există un mister descoperit odată cu codul genetic, în ceea ce priveşte numărul de cromozomi care fac diferenţa dintre o specie sau alta. Instrucţiunile biologice sunt conţinute în cromozomii fiecărui membru al speciei, determinând structura osoasă, dimensiunea creierului, procesele metabolice şi aşa mai departe. Primatele mai dezvoltate - cum sunt maimuţele şi cimpanzeii - au 24 de perechi de cromozomi, sau un total de 48 care le face unice. Oamenii au 23 de perechi, cu un total de numai 46! Deşi, dacă ne comparăm cu rudele noastre cele mai apropiate, se pare că ne „lipseşte" un set întreg de cromozomi, un studiu comparativ al modelelor genetice dezvăluie o ciudăţenie interesantă.

Dacă privim mai atent la cromozomii care par să ne lipsească din gene, vedem cum cromozomul 2 este extrem de asemănător şi, de fapt, „corespunde" cromozomilor 12 şi 13 de la cimpanzei, ca şi când aceştia s-ar fi unit (ar fi fuzionat) într-un fragment mai mare de ADN.[12, 13, 14] Studii mai aprofundate ale hărţii genetice a primatelor arată că acest „cromozom uman dublu cu numărul 2" apare şi la gorile şi la urangutani. Datorită acestor diferenţe cromozomiale, este puţin probabil ca procesele naturale, sau relaţiile dintre specii să fi creat o astfel de combinaţie genetică.

Pe lângă aceste mistere ale cromozomului 2, mai există şi alte caracteristici ale genelor umane şi ale cimpanzeilor care par să fie identice, *dar inversate*, între specii.[15] Aceste întrebări pun, în prezent ,problema: *Ce s-a întâmplat în trecutul nostru îndepărtat, pentru a determina apariţia unor astfel de modificări în codul fundamental al vieţilor noastre?*

Pe baza unei comparaţii între fiziologia umană şi cea a altor primate, există din ce în ce mai multe dovezi care demonstrează că noi, ca *Homo Sapiens*, suntem o specie unică, de sine stătătoare. În loc să facem parte dintr-o progresie lineară clară, cu descendenţă din formele anterioare de primate, această teorie transformă modul anterior de abordare raportat la primate, într-un gen de evoluţie paralelă. O comparaţie între caracteristicile primatelor şi cele umane - cum ar fi densitatea oaselor şi capacitatea noastră de a plânge, transpira şi de a avea păr şi, respectiv, blană care acoperă corpul - oferă credibilitate acestei teorii, alimentând controversa dintre susţinătorii teoriei creaţioniste şi cei ai teoriei evoluţioniste.

În revista *Nature* din Marea Britanie (12 iunie 2003), a fost publicat un articol în care se prezenta descoperirea unor cranii fosilizate ale primilor reprezentanţi ai speciei *Homo Sapiens*. Găsite în regiunea Middle Awash din Etiopia, Africa, rămăşiţele sunt datate a fi de acum 160.000 de ani şi, deşi nu chiar identice, sunt foarte asemănătoare cu cele ale omului modern! Dacă procesul de evoluţie este continuu, atunci de ce ne-am schimbat atât de puţin, într-o perioadă atât de lungă de timp?

Dacă, astăzi, aceste descoperiri ar putea ridica mai multe întrebări, decât să dea răspunsuri, fiecare etapă de cercetare vine cu ceva în plus la ceea ce ştiam deja despre noi, definind şi mai mult locul deţinut de noi în univers, ca şi rolul nostru în creaţie. Alte dovezi provenind din domeniul studiului fosilelor, vin în sprijinul studiilor genetice, demonstrând că, în timp ce am putea avea ADN-ul la fel ca şi cel al altor forme de viaţă mai puţin evoluate, e posibil ca

noi să ne fi dezvoltat totuşi într-un mod unic şi neaşteptat, de-a lungul propriei noastre cronologii genetice.

Anomalii în domeniul de cercetare a fosilelor

Pe lângă studiile ADN-ului, mai multe reviste de ştiinţă au prezentat descoperiri ale unor rămăşiţe umane cu anomalii – schelete umane moderne, complete – *în aceleaşi straturi geologice în care au fost descoperite cele mai timpurii fosile ale hominizilor străvechi,* de pe o treaptă de evoluţie inferioară. Într-un raport publicat în 1913, Dr. Hans Reck, un contemporan al lui Louis Leakey, a descris o descoperire pe care a făcut-o în aceeaşi zonă a Africii, unde mai târziu aveau să fie găsite cele mai vechi exemplare de oameni.[16] Lucrând în Strâmtoarea Olduvai, Dr. Reck a descoperit ceea ce părea a fi un schelet uman modern, complet dezvoltat, *într-o excavaţie a aceloraşi formaţiuni geologice* în care, ulterior, s-au găsit rămăşiţele vechi ale acum binecunoscuţilor „omul de Peking" şi „omul de Java".

Amplasarea fizică a unui schelet modern, în aceleaşi straturi geologice în care s-au găsit rămăşiţe mult mai vechi, ridică o problemă pentru teoria evoluţionistă convenţională: dacă una dintre forme este descendenta celeilalte, atunci ele nu pot coexista în aceeaşi perioadă de timp. Întrucât straturile mai adânci s-au sedimentat primele, tot ceea ce se găseşte în ele, se presupune – şi pe bună dreptate, că este mai vechi decât ceea ce se descoperă în straturile superioare, care s-au format ulterior.

Prin această metodă, general acceptată, de datare a obiectelor îngropate prin compararea straturilor geologice, putem trage concluzia că oamenii cu schelete asemănătoare omului modern, ar fi trebuit să trăiască în aceeaşi perioadă de timp ca şi umanoizii mai primitivi. Dacă acest lucru este adevărat, atunci ei n-ar fi putut evolua mai târziu.

Când au fost publicate, pentru prima dată, relatările despre descoperirile lui Reck, scepticii zilei sugerau că scheletele moderne fuseseră aduse de apă, sau ajunseseră acolo într-un alt mod, într-o perioadă ulterioară. În timp ce astfel de situații, dacă ele au avut loc într-adevăr, ar putea explica misterul, găsirea unor cazuri similare[17] sugerează că toate aceste descoperiri ne-ar putea demonstra ceva mult mai semnificativ. Ele vin în sprijinul unor dovezi care arată că s-ar putea să nu fim produsul unei scări evolutive clare, așa cum se vede și în cazul cintezilor lui Darwin. Dacă oamenii moderni existau pe Pământ, simultan cu cei pe care i-am considerat a fi strămoșii noștri primitivi, atunci trebuie să ne punem următoarea întrebare: De unde am venit noi/de unde au venit ei?

Combinarea teoriilor referitoare la originile noastre

Cuvântul *teorie* se definește ca o „presupunere elaborată pentru a analiza sau explica natura unor fenomene specifice". Teoriile creaționiste și modul în care evoluția explică apariția vieții astăzi, sunt exact asta: niște *teorii*. Fiecare dintre ele este desemnată să acrediteze dovezile descoperite, oferind o perspectivă diferită. La vremea când au apărut, creaționismul și evoluționismul păreau să fie explicații rezonabile pentru informațiile disponibile atunci. Cu toate că ambele teorii se bazează pe observații solide, fiecare teorie e la fel de bună ca și informațiile pe care se bazează. Este evident că, pentru ambele teorii, sursele de informare sunt în continuă dezvoltare, permițând revizuirea interpretărilor, pe măsură ce noi informații apar la lumină.

Întrebările fundamentale în ceea ce privește evoluția și originile omului se nasc din două presupuneri care constituie cheia teoriei. Aceste idei sunt:

- Viața poate apărea spontan din materie nevie, și

- Caracteristicile care ne fac unici sunt doar rezultatul activității forțelor evoluționiste.

Cu toate că există dovezi serioase că anumiți precursori ai vieții – cum ar fi norii de amoniac, elementele de clorofilă din plante și hemoglobina din organismul animalelor (porfirine) – există în spațiul cosmic, din câte cunosc eu, nu s-a observat vreodată ca viața să se nască din materiale anorganice, în condiții naturale, sau de laborator. Evoluționiștii abordează acest paradox, sugerând că, deși nu putem vedea *astăzi* crearea spontană a vieții, în trecut s-ar fi putut să existe condițiile adecvate pentru acest proces – condiții ce au fost distruse apoi de către dezvoltarea vieții în sine.[18]

Chiar și atunci când condițiile de temperatură, umezeală și substanțe chimice sunt favorabile pentru viața spontană, se pare că există *o anumită forță ce depășește proprietățile chimice* și care insuflă viață în elementele creației.

Această forță nu a putut fi explicată prin teoriile vremii în care a trăit Darwin, sau prin cunoașterea convențională din prezent.

După cum am menționat anterior, dacă speciile *evoluează* cu adevărat, formând noi caracteristici genetice, mai degrabă decât să se adapteze de-a lungul timpului, atunci ne-am putea aștepta ca fosilele să ne ofere o progresie lineară de la o formă de viață la următoarea. În schimb, dovezile fosilizate ale speciilor despre care se credea că au evoluat unele din altele, de-a lungul timpului, arată că acestea au trăit împreună în aceeași perioadă de timp, făcând ca dezvoltarea lor treptată să fie mai puțin probabilă.

În mod similar, teoria creaționistă a fost contestată, fiind atacate exactitatea calculelor făcute de episcopul Ussher, sursele și inflexibilitatea afirmațiilor sale. Ca și în cazul teoriei evoluționiste, asemenea preocupări provin din presupunerile pe care se bazează aceste teorii, contestându-se că:

- documentele biblice despre creație sunt exacte și

- documentele biblice despre creație sunt complete, în ceea ce privește relatările propriu-zise.

Cei mai recunoscuți specialiști ai zilelor noastre sunt de acord cu ideea conform căreia oricât de bune ar fi textele noastre biblice ca documente ale evenimentelor tradiționale și istorice, ele sunt, practic, incomplete. După eliminarea în secolul al IV-lea, în anul 325 e.n.,[19] pe timpul domniei Împăratului Constantin, a cel puțin 45 de cărți ale Vechiului și Noului Testament deopotrivă, versiunea canonică a textului biblic pe baza căreia Episcopul Ussher a făcut calculele sale era și ea incompletă.

În timp ce ambele teorii – cea creaționistă și cea evoluționistă – ne oferă informații utile în ceea ce privește natura originilor noastre, *s-ar putea ca fuziunea conceptelor cheie din ambele teorii* să constituie cea mai bună explicație a dovezilor strânse până în prezent.

O astfel de *teorie hibridă despre creație* ia în calcul observațiile teoriei evoluționiste, afirmând că lumea noastră este foarte veche și că procesele geologice se desfășoară, de fapt, pe parcursul unor perioade lungi de timp. În plus, ea încorporează și opinia creaționistă, conform căreia o forță specială, aflată dincolo de cele recunoscute de știința convențională de astăzi, este responsabilă pentru scânteia pe care noi o privim drept „viață" și pentru declanșarea condițiilor datorită cărora a putut apărea viața.

În absența unei observări directe, teoria este cel mai bun răspuns posibil pentru a explica un fenomen dat. De fapt, nimeni dintre cei care trăiesc astăzi nu a observat, în mod direct, clipa în care a început creația.

Pentru moment, o teorie combinată care încorporează elemente din ambele teorii – și cea creaționistă și cea evoluționistă – pare să fie cea mai bună explicație a misterului și miracolului vieții.

Recunoscând importanța dovezilor fizice descoperite până acum, această teorie permite și manifestarea bănuielii intuitive, pe

care marea majoritate a oamenilor de pretutindeni o au, că facem parte din ceva mult mai mare.

Viața: după proiect

În textul destinat uzului studenților - *Chimie, materie și univers*, definiția vieții este prezentată dintr-un punct de vedere chimic: „Viața este un model comportamental pe care-l manifestă sistemele chimice, atunci când ajung la un anumit gen și nivel de complexitate".[20]

Deși această definiție poate, de fapt, să descrie un singur aspect al vieții, el ne lasă cu o senzație de gol - senzația că ceva lipsește. Suntem noi, oare, produsul unor combinații chimice la întâmplare, care evoluează și se modifică pe parcursul trecerii eonilor? Sau suntem ceva mai mult? Ar fi posibil ca noi să fim, de fapt, rezultatul unei serii de evenimente bine gândite și exact plasate în timp - un act de creație intenționat?

Dacă, așa cum sugerează cele mai vechi tradiții ale omenirii, viața omului este rezultatul unui act bine definit, din trecutul nostru îndepărtat, atunci trebuie să ne punem și următoarea întrebare: *Cine*, sau *ce forță* este responsabilă pentru o astfel de etalare surprinzătoare de putere, înțelepciune și clarviziune? Răspunzând la această întrebare, ar fi posibil, poate pentru prima dată în foarte mult timp, să întrezărim scopul lumii în care trăim și să găsim o semnificație superioară în viețile noastre.

În *Originea speciilor*, însuși Darwin făcea observația că e puțin probabil ca selecția naturală să fie singurul factor responsabil pentru gradul de specializare pe care-l observăm la organe și țesuturi. Luând în discuție complexitatea unui ochi, el afirmă: „Să luăm spre exemplu ochiul, cu toate caracteristicile sale inimitabile de reglare a vederii pentru diferite distanțe ... mărturisesc sincer că

mi se pare extrem de absurd să cred că ar fi fost format prin selecție naturală".[21]

Făcând astfel de observații, Darwin ne-a lăsat să tragem singuri concluzia în ceea ce privește cărei altă forță, sau forțe, i-am putea atribui complexitatea vieții.

În mod similar, când a fost întrebat despre posibilitatea ca viața să fi apărut dintr-o serie de evenimente întâmplătoare, Francis Crick a replicat că „un om onest, înarmat cu toate cunoștințele disponibile în prezent, ar putea afirma că, într-un anume fel, originea vieții pare să fie aproape un miracol – atât de multe sunt condițiile care ar fi trebuit îndeplinite, pentru ca ea să apară".[22]

Charles Darwin a făcut primele sale observații în anii 1830. Cu peste 100 de ani mai târziu, datorită pașilor uriași făcuți de știință și de metodele experimentale, Crick ajungea la o concluzie destul de asemănătoare.

Unele dintre cele mai strălucite minți contemporane bănuiesc că, pe lângă perioadele mari de timp și procesele cunoscute ce au loc în natură, viața pare să se desfășoare conform unui proiect bine definit.

Acest capitol a început cu întrebarea: *Cine suntem?* Ca specie, descoperirea răspunsului la această unică întrebare a dus la o călătorie desfășurată de-a lungul mai multor secole de mister, vărsări de sânge și cercetări. Indiferent de cuvintele pe care le folosim pentru a ne descrie pe noi înșine astăzi, misterul nostru este într-o continuă desfășurare.

Deocamdată, putem spune, cu destulă siguranță, că suntem mai mult decât am îndrăznit vreodată să ne imaginăm și, poate, capabili să materializăm tot ceea ce am visat. Dovezile care se strâng din ce în ce mai mult, le sugerează chiar și celor mai sceptici oameni de știință că o inteligență superioară stă la baza existenței noastre.

Pe lângă gradul evident de ordine care stă la baza vieții, subiectul acestei cărți va descrie o ordine de o magnitudine și mai

amplă - un limbaj alfabetic codificat, care reprezintă viața însăși. Acest grad mai înalt de ordine sugerează prezența unei și mai mari inteligențe ce stă la baza existenței noastre.

Ce ar însemna, oare, să descoperim un mesaj de la „Dumnezeu"?

Cu populația cea mai numeroasă din toate timpurile, construim națiuni, creștem familii, formăm armate și ne îndreptăm cu viteză spre înainte, însoțiți de cea mai avansată știință și tehnologie, se pare, din istorie. În lumina dificultăților pe care le întâmpinăm pentru a trăi într-o astfel de lume, ce ar însemna oare să găsim un principiu care ar putea să atingă viața fiecărui om ce trăiește astăzi, cu un singur mesaj unificator - care să fie atât de profund, de plin de forță și de personal, încât să nu poată fi negat? Eliminând diferențele exterioare dintre noi, care ne separă ca familii, națiuni și religii, ne putem doar imagina cât de diferit ne-am trăi viețile și ne-am construi lumea, dacă am crede că existența noastră se datorează unui Creator al cărui nume este efectiv încriptat în fiecare celulă a corpului nostru.

Cel puțin, o astfel de descoperire ar deveni un punct de reper pentru o nouă eră, clarificând relațiile dintre noi, ca persoane individuale, și dintre noi și lume. Deși mesajul nu va putea identifica exact *cine* este Dumnezeul creației, natura universală a numelui străvechi al lui Dumnezeu inclus în codul vieții - un nume confirmat acum de știința secolului al XX-lea - va constitui o dovadă în plus care să sugereze că ceva mai mult decât o combinație întâmplătoare de elemente chimice și evoluție este responsabil pentru că suntem aici.

În cel mai bun caz, dezvăluirea numelui lui Dumnezeu existent în tot ceea ce înseamnă viață va oferi o nouă dovadă clară în sprijinul opiniei că suntem aici cu un anumit scop, trăind ca o sin-

gură mare familie. Un astfel de principiu va fi ca o nouă speranță, într-o vreme în care diferențele dintre noi sunt deseori privite ca motive de separare, şi nu ca o diversitate ce ar trebui să ne ofere şi mai multă putere. Un mesaj descoperit în chimia fiecărui organism, indiferent de religie, stil de viață, rasă, sau credință, va constitui un semn atât de universal prin natura lui, încât ar putea transcende orice disensiuni avute în trecut.

Studii recente arată că impactul unei asemenea descoperiri ar putea fi similar cu şocul pe care-l trăim atunci când primim veşti care ne schimbă viețile, într-un mod dramatic şi neaşteptat. Poate că vom integra o astfel de veste în etape, la fel cum ne obişnuim treptat cu pierderea unei persoane iubite. Într-un mod cât se poate de real, cunoaşterea faptului că suntem produsul unei creații premeditate, ne va invita să ne înlocuim actualul sistem de credințe cu altul care să cuprindă cunoştințele nou dobândite.

În consecință, am putea să descoperim că deplângem pierderea vechilor noastre credințe şi convingeri, pe măsură ce ne redefinim rolul nostru în creație. Într-un astfel de scenariu, etapele binecunoscute care apar atunci când pierdem ceva – şoc, negare, respingere, mânie şi, în final, acceptare – ne oferă un indiciu referitor la cât de profund ne va atinge viețile, o astfel de constatare.

Descoperirea remarcabilă care urmează descrie exact un astfel de principiu unitar: numele străvechi al lui Dumnezeu, încriptat în chiar țesătura propriei noastre existențe. Ascuns adânc în noi, încă din ziua apariției noastre, codul a aşteptat momentul în care căutarea personală ne va conduce paşii spre interior, către esența întregii vieți.

Poate că nu vom fi surprinşi, atunci când vom descoperi că secretul pe care-l împărtăşim cu Dumnezeu şi cu viața va da un nou înțeles vremurilor în care trăim împreună.

REZUMATUL CAPITOLULUI 2

- Teoria evoluționistă şi cea creaționistă nu pot explica complet dovezile pe care le privim ca fiind trecutul nostru. Ceva pare să lipsească din ambele teorii.
- Teoriile hibride privind creația, care combină elementele evoluționiste cu cele creaționiste, sugerează că s-ar putea ca un factor adițional - o forță care urmează a fi explicată - să fi jucat un rol cheie în apariția vieții.
- Tradițiile străvechi susțin că indiciile către cele mai adânci mistere ale omenirii şi soluția pentru obținerea păcii şi pentru supraviețuire, pot fi găsite în cea mai măreață operă a lui Dumnezeu - viața însăşi.
- Unul dintre savanții ce au descoperit structura ADN-ului sugerează că situația în care toți factorii ar fi în locul potrivit, la momentul potrivit şi ca viața să fi apărut din întâmplare, este de domeniul miraculosului.
- Descoperirea conform căreia procesele chimice ale vieții - ADN-ul nostru - ar fi un cod al unui limbaj universal, ne oferă un principiu unic de legătură între oameni. În prezența unui astfel de mesaj, trebuie să ne regândim relația noastră cu forța superioară, în toate alegerile - fie ele sociale, tehnologice sau ştiințifice - pe care le facem în ceea ce priveşte viitorul.
- Aflarea adevărului în ceea ce priveşte „cine" suntem, ar putea, într-un final, să ne ofere soluția pentru restabilirea păcii în lume şi pentru supraviețuirea omenirii.

Capitolul 3

„Oricine este implicat, în mod serios, în studii științifice,
se convinge că în legile universului se manifestă
un spirit - un spirit mult superior celui al omului."

ALBERT EINSTEIN
Răspuns dat studentului Phyllis Wright, în anul 1936,
care a întrebat dacă oamenii de știință se roagă.

DE LA CĂRȚILE PIERDUTE ALE CREAȚIEI: Puterile Cerului, în corpurile Pământului

Se crede că statisticile privind recensământul din anul 2000 ar fi cele mai exacte din întreaga istorie, indicând faptul că împărțim lumea cu aproximativ 6,2 miliarde de oameni. Din acest număr, aproape 95%, adică 5,9 miliarde de persoane, cred în existența unei forțe superioare, sau a unei Ființe Supreme. Mai mult de jumătate dintre aceştia se referă la această putere ca fiind „Dumnezeu". Acestea, precum şi alte statistici similare, sugerează că problema zilelor noastre nu este dacă noi credem, sau nu, în existența lui Dumnezeu, ci care e semnificația unei astfel de prezențe în viețile noastre.

Înțelegerea existenței unei forțe superioare

În timp ce spiritualitatea joacă, de mult timp, un rol în evoluția familiilor, comunităților şi națiunilor, s-ar putea ca, acum, viitorul să depindă de capacitatea noastră de a realiza că suntem mai

mult decât o combinație întâmplătoare de molecule. Începând cu jumătatea secolului al XX-lea, tema încercării noastre de a descoperi o inteligență superioară a fost preluată în artă, literatură și filme, în întreaga lume. Filmul produs în 1998, denumit *Contact*, care se bazează pe cartea cu același nume a lui Carl Sagan, prezintă două perspective foarte diferite ale relației noastre cu o forță superioară, oglindind dilema modernă existentă între știință și religie.

La începutul filmului, personajul principal, Dr. Ellie Arroway, se află în locul perfect pentru a-și urmări pasiunea vieții ei: căutarea de forme de inteligență în univers. Stând pe o bancă la marginea celui mai mare radiotelescop cu o singură antenă parabolică, instalat la Aricebo, în munții din Puerto Rico, ea îi descrie personajului Palmer Joss, teolog și scriitor, posibilitatea existenței unor civilizații inteligente în univers . Doar într-o singură galaxie există peste 400 miliarde de stele, spune ea. Dacă numai o parte din ele ar avea planete, și dacă numai o parte din aceste planete ar avea viață, și dacă numai pe o parte din aceste planete cu viață ar exista viață inteligentă, atunci ar putea exista milioane de civilizații!

Privind întâi cerul întunecat și apoi uitându-se fiecare în ochii celuilalt, amândoi sesizează, din diferite puncte de vedere, că nu sunt singuri. Din perspectiva lui Palmer, credința larg răspândită într-o forță superioară este experiența noastră colectivă a prezenței lui Dumnezeu. Mai târziu, în timpul unei discuții intime, el mărturisește că această credință într-o astfel de putere este ceva care depășește posibilitatea unei explicații raționale.

Pur și simplu, această forță „există".

În replică, Ellie se întreabă cu voce tare dacă nu cumva sentimentul prezenței lui Dumnezeu nu rezultă dintr-o „nevoie" de a da sens vieților noastre. După un moment de tăcere, Palmer îi răspunde cu exact aceleași cuvinte pe care Ellie le-a auzit de la tatăl ei când era tânără, cu mulți ani înainte de moartea lui: *Dacă am exista numai noi, ar fi o risipă de spațiu.*

În mare parte, tensiunea spirituală dintre personajele filmului *Contact*, respectiv Dr. Arroway şi Palmer Joss, descrie polaritatea părerilor noastre de astăzi. Palmer priveşte forţa superioară prin ochii pregătirii lui spirituale, interpretându-şi sentimentul ca fiind prezenţa lui „Dumnezeu". Pasiunea lui Ellie pentru ştiinţă, încurajată de tatăl ei încă de la o vârstă fragedă, îi modelează credinţa într-o inteligenţă superioară, sub aspectul probabilităţii existenţei vieţii în alte lumi.

Ambele puncte de vedere recunosc prezenţa unei puteri universale, o forţă pe care ştiinţa urmează să o definească. Amândoi îşi dau seama că, în cel mai bun caz, dovada clară a acelei prezenţe le scapă şi că, de fapt, ea trebuie trăită pentru a fi înţeleasă. Revelaţia lui Ellie rezultă din odiseea ei de a fi transportată prin spaţiu, pentru a fi ulterior adusă înapoi prin spaţiu-timp, fără nici un fel de dovadă pe care să le-o poată arăta celorlalţi. Revelaţia lui Palmer se naşte din credinţa lui într-o forţă pe care nu o poate arăta nimănui şi pe care nu a văzut-o niciodată.

Deşi există şansa existenţei unei inteligenţe superioare în univers, pentru moment se pare că suntem singuri. Din cauza acestui sentiment de „singurătate", în pofida înregistrării celui mai mare număr de locuitori din toate vremurile, ironia de a nu şti cine suntem capătă o şi mai mare semnificaţie. În timp ce ştiinţa se îndreaptă rapid spre secolul al XXI-lea, ceva instinctiv ne spune că ne mai rămâne să înţelegem modul în care am apărut.

Indicii străvechi ale „Începutului"

Oricât ar părea ştiinţa noastră de cuprinzătoare, cele mai strălucite minţi ale zilelor noastre recunosc că informaţiile pe care le deţinem în prezent sunt incomplete. Chiar şi cu clarificările referitoare la codul nostru genetic, cu ecuaţiile lui Einstein despre energie şi materie şi cu minunea reprezentată de comunicarea prin

Internet, există totuşi goluri, care nu sunt acoperite de perspectiva noastră ştiinţifică, referitoare la creaţie.

Ca să citez o zicală cunoscută: *Cu cât aflăm mai multe, cu atât înţelegem mai bine cât de puţin cunoaştem.*

În acelaşi timp, răspunsul la întrebarea noastră „Cum a început totul?" s-ar putea să existe deja într-o formă care a supravieţuit testelor omului şi naturii. Ascunse în vase de pământ şi îngropate sub secole de nisip deşertic, documentele scrise ale trecutului nostru ar putea conţine mărturii complete, referitoare la originea noastră. În plus, am putea descoperi că urma literelor scrise cu cerneală şi pergamentele roase de vreme care conţin aceste mărturii păstrează secretul talentelor pe care le deţinem şi, în acelaşi timp, al destinului nostru. La fel cum populaţiile native din America de Nord au descris locomotiva cu aburi, prima dată când au văzut-o, în limbajul lor de la acea vreme, ca fiind „calul de fier", soluţia constă în a recunoaşte că secretele trecutului au fost înregistrate sub forma gândurilor şi ideilor altui timp.

Cei care au trăit înaintea noastră au descris, în cuvintele de atunci, modul în care au primit ei răspunsurile la aceleaşi întrebări pe care ni le punem noi astăzi – întrebări referitoare la originea noastră, la sensul vieţii şi la modul în care se putea depăşi suferinţa acestei lumi. Înainte ca termeni precum *dimensiuni superioare* şi *holograma cuantică* să intre în uz, existau deja principii care explicau secretele creaţiei. În singurele cuvinte pe care le cunoşteau, învăţaţii din trecut descriau viziunile şi revelaţiile care îi ajutaseră să dea un sens vieţilor lor. De exemplu, în vocabularul lor, „dimensiuni" se traducea prin „ceruri", în timp ce forţele naturii erau Îngeri ai Soarelui, Vântului, Pământului şi Aerului – iar conştiinţa era respiraţia lui Dumnezeu.

De-a lungul istoriei, au existat zvonuri care atestau existenţa unor cunoştinţe păstrătoare ale unor astfel de experienţe vizionare, ale căror surse se spune că ar data de la momentul apariţiei

noastre pe Pământ. Cercetând legendele care au rezistat trecerii timpului, este ceva obişnuit să găseşti fapte reale ce stau la baza acestor povestiri şi mituri – unele dintre ele, vechi de mii de ani.

De exemplu, descoperirea cetăţii Troiei, în anul 1870 de către Heinrich Schliemann, s-a bazat pe faptul că el a fost convins că lucrarea literară clasică a lui Homer, *Iliada,* era o relatare reală a unor evenimente istorice. Folosind *Iliada* ca pe o hartă verbală, Schliemann a urmat indicaţiile din text şi a făcut, astfel, una dintre cele mai mari descoperiri ale secolului al XIX-lea.

Alte exemple de descoperiri rezultate direct din studiul unor legende şi mituri antice mai sunt şi descoperirea amplasamentului lui Machu Picchu – Oraşul Pierdut al incaşilor – descoperire făcută în 1911 de către Hiram Bingham, ca şi descoperirea Arcei lui Noe, pe Muntele Ararat din Turcia.

Pierduta Carte a lui Adam: Înţelepciunea îngerilor, în lumea Omului

Ca şi în cazul cetăţii Troia, zvonurile persistente referitoare la o veche carte de înţelepciune, prezentată lui Adam şi Evei în perioada în care au locuit în Grădina Edenului, sugerează că această legendă ar putea, de fapt, să se bazeze pe un eveniment istoric. Cu toate acestea, misterul acestei legende nu a fost niciodată dezvăluit. Se spune că ar fi existat doar un singur exemplar al acestei cărţi şi că literele erau îmbibate cu o substanţă misterioasă, care împiedica copierea sau reproducerea textelor. Secretele creaţiei şi originile omenirii erau ascunse chiar în literele cărţii, acestea fiind definite de forma, aspectul şi calităţile textului. Ca măsură de protecţie, pentru a nu fi folosită în scopuri necorespunzătoare, cartea putea fi înţeleasă doar de aceia a căror maturitate spirituală le permitea să-i înţeleagă simbolurile. Pentru toţi ceilalţi, legenda spune că citirea cărţii era lipsită de sens şi că orice încercare de a-i folosi secre-

tele în scopuri necorespunzătoare, aducea neferice în viețile celor care ar fi încercat acest lucru.

Deşi detaliile cărții, cunoscută sub numele de *Cartea lui Adam*, s-au pierdut odată cu trecerea timpului, zvonurile despre existența acesteia au continuat să existe până în secolul al XVIII-lea. În această perioadă se spune că ea ar fi intrat în posesia lui Israel ben Eliezer, cunoscut mai târziu drept tatăl iudaismului chassidut. Până atunci, *Cartea lui Adam* a fost în posesia a numai şase persoane: Adam, Iosif, Moise, Joshua ben Nun şi Solomon.[1]

Legenda povesteşte că, într-un oraş situat la o oarecare distanță de Israel ben Eliezer, locuia un rabin care, deşi nu avea cartea, ştia de existența ei. Dându-şi seama că se apropie de sfârşitul vieții lui, rabinul Adam Tzaddik a intrat în rugăciune şi a cerut îndrumare pentru actul de bunătate final al vieții sale. Întrebarea lui, prezentată simplu, a fost cui ar trebui să-i lase *Cartea lui Adam*, pentru a fi sigur că adevărul despre om se va păstra? Mai târziu în acea noapte, a fost trezit din somn şi condus spre o peşteră de pe Pământul Sfânt, unde fuseseră îngropați mulți dintre patriarhii timpurilor trecute . În această peşteră, el a găsit unicul exemplar din *Cartea lui Adam*.

Rabinul Adam l-a rugat pe fiul lui să afle unde locuieşte tânărul Israel ben Eliezer, pentru a-i înmâna personal cartea. Legenda spune în continuare că fiul rabinului Adam l-a găsit pe Israel într-un hambar, unde îşi petrecea timpul studiind Tora - scripturile sfinte ale evreilor.

Într-o seară, cercetând sursa unei lumini care venea din spatele unei uşi, fiul rabinului a fost martor la un miracol, care l-a asigurat de faptul că Israel era demn să intre în posesia cărții secretelor. În timp ce se uita pe geam, îngrijorat de faptul că acea lumină intensă provenea de la lampa care dăduse foc la paie, el a putut vedea doar o strălucire puternică care ieşea din corpul lui Israel.

Astfel, lumina s-a dovedit a fi nu o vâlvătaie de foc, ci inspirația divină pe care o primea Israel, în timp ce citea cuvintele din Tora.

În următoarea zi, fiul rabinului Adam a îndeplinit ultima dorință a tatălui său, înmânându-i lui Israel cartea mistică. Datorită învățăturilor sale bazate pe *Cartea lui Adam*, Israel ben Eliezer a devenit cunoscut sub numele de Baal Shem Tov - ceea ce înseamnă *Maestrul Sfântului Nume*. Aceasta a fost ultima mențiune despre *Cartea lui Adam,* făcută în texte accesibile publicului larg.

Cărțile pierdute ale Bibliei

În secolul al XX-lea s-au recuperat unele dintre cele mai semnificative şi mai misterioase documente ale umanității. De la textele biblice pierdute, găsite la Marea Moartă, şi traducerea a mii de tăblițe sumeriene, la descoperirile textelor gnostice şi a celor din Noul Testament, găsite la Biblioteca Nag Hammadi din Egipt, din ce în ce mai multe dovezi sugerează că lanțul cunoaşterii care leagă înțelepciunea antică cu lumea noastră modernă a fost, de fapt, rupt de mai multe ori. De fiecare dată când documente ale trecutului au fost distruse, ascunse sau adaptate, misterul originilor noastre a fost adâncit şi mai mult.

Atât timp cât mare parte din perspectiva pe care o avem asupra prezentului se bazează pe o înțelegere incompletă a trecutului, nu ar trebui să ne surprindă faptul că multe dintre principiile ştiințifice, practicile medicale, cunoştințele spirituale şi faptele istorice cunoscute - şi aplicate - de noi sunt, de asemenea, incomplete. Poate una dintre cele mai mari întreruperi ale lanțului nostru de cunoştințe a fost cauzată de publicațiile biblice ale creştinismului timpuriu, din secolul al IV-lea.

Învățații recunosc deschis că s-au revizuit şi s-au şters unele părți din textele creştine, de către un conciliu care s-a întrunit în anul 325 e.n.[2], pentru a stabili doctrina bisericii.

Sub conducerea Împăratului roman Constantin, episcopii, clericii şi istoricii care formau Conciliul de la Nicaea au primit sarcina copleşitoare de a uni lucrările religioase disparate, vechi de secole, într-un singur document care să aibă sens pentru contemporanii lor. Studiind mai multe lucrări diferite ce conţineau parabole, învăţături şi înregistrări istoriografice, multe dintre cărţile care au fost luate în considerare erau stufoase şi scrise la un nivel mediocru, cu versiuni asemănătoare şi povestiri care se repetau. În alte cazuri, Conciliul a considerat că textele sunt atât de mistice, încât s-a crezut că nu au nici o valoare practică. Acesta a fost cazul *Cărţii lui Enoh*. În urma eforturilor lor, Conciliul a recomandat ca cel puţin 45 de cărţi să fie excluse. Rezultatul îl avem şi astăzi, sub forma uneia dintre cele mai importante şi controversate cărţi din istoria lumii noastre – Biblia.

Din scrisorile rămase de la membrii Conciliului reiese clar că revizuirile originale fuseseră bine intenţionate. Când a fost întrebat de ce a preferat să traducă şi să publice nişte texte atât de vechi, în locul propriilor lui lucrări contemporane, Arhiepiscopul de Canterbury, Wake, a răspuns: „Deoarece am sperat că aceste scrieri vor primi o acceptare mai generală şi fără prejudecăţi din partea unei categorii mai largi de oameni, decât orice altceva ar fi putut scrie cineva cotemporan nouă."[3] Cum ar fi putut şti membrii Conciliului de la Nicaea că lucrarea pe care o vor elabora va deveni, în final, baza uneia dintre cele mai mari religii ale lumii şi că va fi considerată cea mai sacră carte, de către mai mult de o treime din populaţia globului?

În ultimii ani, multe dintre cărţile care au fost eliminate din revizuirile făcute în secolul al IV-lea au fost recuperate, traduse şi făcute publice. Din câte ştiu eu, nu există nici o compilaţie care să conţină toate textele în ordinea lor iniţială, deoarece traducerile sunt rezultatul unor autori diferiţi, de naţionalităţi diferite, care au lucrat în diferite perioade de timp, pe parcursul secolelor. Există totuşi culegeri de traduceri care au fost publicate din când în când,

aşa cum este o compilaţie a unor cărţi biblice pierdute, publicată la începutul secolului al XX-lea.[4] Vă prezint, în continuare, o listă parţială a cărţilor despre care astăzi se ştie că au fost eliminate în timpul revizuirilor realizate de Conciliul de la Nicaea.

Scrisorile lui Irod și Pilat	Copilăria I
Trallieni	Copilăria II
Romani	Efesieni
Policarp	Hermas I – Viziuni
Filadelfieni	Hermas II – Porunci
Filipieni	Hermas III – Parabole
Paul și Tecla	Crezul apostolului
Paul și Seneca	Christos și Abgarus
Nicodim	Clement I
Magnesieni	Clement II
Maria	Barnabas

În timp ce multe dintre cărţile enumerate mai sus au fost date uitării, după ce au fost eliminate din culegerea de texte a Conciliului de la Nicaea, nu acesta a fost cazul cu altele. Considerate a fi de importanţă secundară, sau documente de susţinere, următoarea listă constituie o enumerare parţială a unor texte care sunt, în principal, rezervate studiului specialiştilor.

Fragmente ale unei înţelepciuni superioare

Prima carte a lui Adam și a Evei	Simion
A doua carte A lui Adam și a Evei	Levi
Cartea lui Enoh	Iuda
Psalmii lui Solomon	Issachar
Odele lui Solomon	Zebulum
A patra carte a Macabeilor	Dan
Povestea lui Ahikar	Naphtali
Testamentul lui Reuben	Gad
Asher	Benjamin

Una dintre cele mai importante descoperiri arheologice ale secolului trecut este cea a unei biblioteci străvechi, ascunsă în peşterile situate deasupra malurilor Mării Moarte – Manuscrisele de la Marea Moartă. Această descoperire este extrem de controversată, deoarece o parte din documentele găsite în peşteri sunt acum recunoscute ca fiind cărţile care au fost „pierdute" în timpul revizuirilor din secolul al IV-lea. În timp ce, după părerea unor specialişti, urmează a mai fi descoperite şi alte manuscrise, biblioteca de documente care provine din cele unsprezece peşteri situate deasupra nivelului Mării Moarte, reprezintă cea mai importantă culegere de texte biblice de până acum.

Între anii 1946 şi 1956, mai mult de 22.000 de fragmente ale unor manuscrise din piele de animale, cupru şi papirus au fost restaurate, ajungându-se la un număr de aproximativ 900 de suluri şi dezvăluind versiunea originală a unor cărţi ale Vechiului Testament, cum ar fi Geneza, Isaia şi cuvintele lui Moise. Hershel Shanks, editor al revistei de avangardă: *Biblical Archaeological Review*, a declarat despre importanţa descoperirii astfel: „Peste 200 de manuscrise biblice au fost descoperite în peşterile de la Qumran, unele total diferite faţă de relatările din Biblie".[5]

Recuperarea, traducerea, compilarea şi publicarea sulurilor au rămas subiect de controversă, încă de la descoperirea lor. Până în ultimul deceniu al secolului al XX-lea, accesul la biblioteca de la Marea Moartă era limitat la o echipă constituită din numai opt specialişti. Ca rezultat al presiunii politice şi academice, în anii '90, conţinutul sulurilor a fost dezvăluit publicului larg. În 1991, biblioteca Huntington din California de Sud a primit un set complet de fotografii ale sulurilor şi a anunţat că le va face cunoscute publicului. După aceasta, în luna noiembrie a aceluiaşi an, Emanual Tov, şeful echipei oficiale de studiere a manuscriselor, a declarat „acces liber şi necondiţionat la toate fotografiile Sulurilor de la Marea Moartă, inclusiv la manuscrisele care nu au fost prezentate anterior".[6]

Cu doi ani înainte ca Manuscrisele de la Marea Moartă să fie dezgropate, s-a găsit o altă bibliotecă de înțelepciune străveche, care deja a început să ne schimbe ideea pe care o aveam despre creştinismul timpuriu. În decembrie 1945, doi frați au găsit o colecție de suluri îngropate într-un vas închis, lângă satul Nile River, Nag Hammadi, Egipt. Înainte de a ajunge în atenția autorităților de la Cairo, colecția - constituită din 12 manuscrise complete şi opt pagini din cel de-al treisprezecelea - a trecut printr-un număr uimitor de mâini.

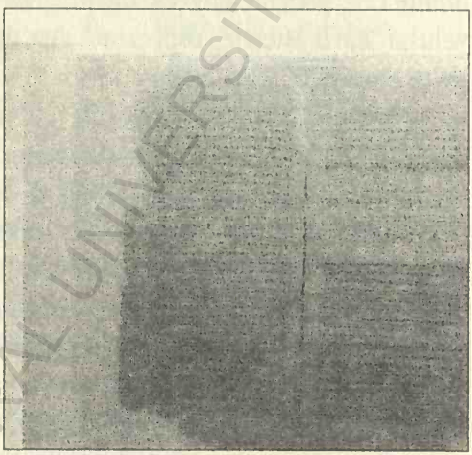

Figura 3.1: Două pagini din Evanghelia gnostică „pierdută" a lui Tomă. Manuscrisul este scris în limba greacă și se afla printre textele descoperite în Biblioteca de la Nag Hammadi, Egipt. (Fotografie făcută prin sticlă de către Melissa E. Sheman.)

Manuscrisul este păstrat în prezent în Muzeul Coptic din Cairo, dar nimeni nu ştie sigur câte alte suluri au fost distruse, fiind folosite la aprinderea şi alimentarea focului de către localnici, înainte ca descoperirea lor să fie autentificată şi înregistrată în catalogul muzeului, la 4 octombrie 1946.

Sulurile rămase, cunoscute sub numele colectiv de *Biblioteca de la Nag Hammadi*, sunt totuşi uimitor de bine conservate şi oferă informații noi - iar, în unele cazuri, chiar surprinzătoare - în ceea ce priveşte tradițiile gnostice şi cele ale creştinismului timpuriu.[7]

Când sunt luate împreună, aceste două colecții oferă, poate, cea mai completă perspectivă asupra lumii antice şi asupra creşti-

nismului timpuriu. Revelațiile oferite de astfel de documente pline de înțelepciune, au fost extrem de utile în umplerea golurilor şi în explicarea inconsecvențelor din scriptura tradițională. Având o imagine mai completă, înțelegem mai bine misterul asociat cu unele dintre cele mai importante credințe ale noastre. Deşi această discuție scurtă nu spune, nici pe departe, totul despre aceste texte, ele au fost menționate pentru a ilustra faptul că, prin pierderea unor informații ca acestea şi a altora de acelaşi gen, principiile universale care dau sens lumii noastre moderne au fost uitate.

De la îngerii cerului: Instrumentele morții şi originea războiului

Printre cele mai semnificative şi misterioase documente recuperate în ultimii 200 de ani, se numără şi *Cartea lui Enoh*. Este evident că istoricii bisericii catolice timpurii aveau un mare respect pentru *Cartea lui Enoh*, deoarece marii învățați ai vremii, cum ar fi Irenaeus, Clement din Alexandria şi Celsus, fac referiri la aceasta, în comentariile creştine. De exemplu, istoricul Tertullian, care a trăit în secolul al II-lea, descrie locul unic al lui Enoh în literatură, recunoscând faptul că, deşi cuvintele profetului Vechiului Testament nu fuseseră acceptate de canonul evreiesc, erau fără îndoială de inspirație divină şi că ar trebui să fie la fel de credibile ca şi alte documente cu valoare de scriptură, cum ar fi Cărțile lui *Isaia* şi *Psalmii*.[8] Mai exact, Tertullian spune: „Deoarece Enoh a vorbit în aceeaşi scriptură ca şi Iisus, şi fiecare scriptură care ne lămureşte este de inspirație divină, să nu respingem nimic din ceea ce ne aparține".[9]

Pierdută timp de aproape 1.500 de ani, prima mențiune a textului lui Enoh în timpurile moderne a fost făcută odată cu descoperirea ei de către James Bruce, în anul 1773. Bruce, un explorator scoțian, spunea: „Printre articolele pe care le-am predat bibliotecii din Paris, era şi un exemplar foarte reuşit al profețiilor lui Enoh".[10]

Unul dintre exemplarele acestui manuscris a fost prezentat Bibliotecii Bodleian din Oxford, unde a fost redescoperit şi tradus ulterior de Richard Lawrence, în anul 1821.

Cartea lui Enoh începe cu o relatare a profetului care îi dictează istoria secretă a rasei umane, fiului său, Methuselah, aşa cum i-a fost ea transmisă de Îngerul Păcii. Methuselah îşi aminteşte că tatăl său rostea cuvintele în timp ce privea o „imagine în cer ... cu ochii larg deschişi".[11] În timp ce se afla în această stare de trezie - şi totuşi o stare modificată de conştiinţă - Enoh descrie motivele decăderii rasei umane şi sursa suferinţei pe care el şi Methuselah au văzut-o în jurul lor. În afara menţiunilor vagi şi generale, care par să însoţească deseori viziunile profeţilor antici, Enoh clarifică, cu mare exactitate, cele trăite de el.

Mai exact, Enoh descrie modul în care anumiţi îngeri le-au divulgat oamenilor secretul creaţiei, înainte ca specia noastră să fi căpătat înţelepciunea de a utiliza, într-un mod inteligent, astfel de puteri. Fără maturitatea de a aplica acea înţelepciune într-un mod responsabil, oamenilor li se dezvăluie secretele plantelor şi ierburilor, vorbirea, scrisul şi alchimia, pe care ulterior ei le-au folosit incorect în războaie şi lupte pentru putere. Ca răspuns la cererea lui de a i se arăta „toate cele ce au fost ascunse", lui Enoh i se spun, în continuare, numele „îngerilor care au pogorât din Cer pe Pământ şi au dezvăluit secretele fiilor oamenilor şi i-au făcut pe oameni să păcătuiască".[12]

Menţionând pe fiecare înger şi secretul pe care l-a divulgat, Enoh descrie cum îngerul Azazyel „a arătat fiecărei specii nedreptatea de pe Pământ şi a dezvăluit lumii toate lucrurile secrete care se fac în Ceruri".[13] Îngerul Gadrel, continuă el, „a arătat fiilor oamenilor instrumentele morţii, armura, scutul şi sabia pentru a omorî".[14]

Pe lângă aceste revelaţii tulburătoare, lui Enoh i s-a mai arătat sursa şi frumuseţea uimitoare a misterelor creaţiei. „Şi acolo, ochii mei au văzut secretele fulgerului şi tunetului ... acolo am vă-

zut locul de unde au plecat şi cum s-au încărcat cu pulberea pământului ... Acolo am văzut ... chiar norul, care era peste Pământ, înainte de facerea lumii." [15]

Făcând o distincție între cunoaştere şi înțelepciunea care se naşte din aplicarea cunoaşterii în viețile noastre, Enoh descrie modul în care secretele Cerului au fost, în final, pierdute pe tărâmul omului. „Înțelepciunea nu a găsit nici un loc pe Pământ unde să poată sălăşlui; de aceea, locul ei este, în ceruri."[16]

Puterile Cerului în corpurile Pământului

Descoperirea şi traducerea textelor suplimentare sugerează că, exact înainte ca învățăturile Cerului să fie transmise pe Pământ, îngerii din cer şi-au pus întrebarea dacă omenirea era pregătită să primească astfel de informații. Combinând calitățile îngerilor şi un corp material, rasei umane deja i se acordase un statut fără precedent în ochii îngerilor lui Dumnezeu. De exemplu, un comentariu făcut pe marginea *Cărții lui Haggadah* - carte mistică evreiască - descrie modul în care omul „îmbină calități Cereşti şi Pământene".[17]

Textul spune, mai departe, care este motivul lui Dumnezeu pentru crearea speciei noastre, afirmând că „Eu (Dumnezeu) voi face ca omul să fie unirea dintre Cer şi Pământ, astfel încât, atunci când păcătuieşte, atunci când se poartă ca o fiară, moartea să îl coplesească; dar dacă se abține de la a face păcate, va fi nemuritor".[18]

Conform textelor gnostice şi necanonizate, a da şi mai multe puteri omenirii prin dezvăluirea secretelor cerurilor, a fost un subiect de controversă între membrii consiliului lui Dumnezeu în cer. Textul din Haggadah continuă cu: „Îngerii nu au căzut toți de acord",[19] povestind cum Îngerii Adevărului şi Păcii s-au opus creării omului, în timp ce Îngerii Iubirii şi Dreptății aprobau planul lui Dumnezeu. Preocuparea principală o constituia implicațiile şi consecințele faptului de a oferi putere unei singure specii, dezvăluindu-i se-

cretele Cerului şi Pământului, înainte ca aceasta să fi câştigat înţelepciunea de a aplica o astfel de cunoaştere într-un mod responsabil.

Cărţi precum Haggadah reprezintă doar o mică parte a unei teme care este prezentă în mai toate relatările străvechi referitoare la apariţia noastră. În plus, cele mai vechi abordări din trecutul nostru colectiv dezvăluie un punct de vedere care predomină clar în traducerile lor: cei care au fost înaintea noastră percepeau relaţia cu Dumnezeu, cu cosmosul şi cu ceilalţi oameni, într-o lumină foarte diferită de cea care predomină astăzi în modul nostru de a privi lumea. Prin scrierile lor, înţelegem clar importanţa deosebită a rolului pe care ei credeau că îl joacă Dumnezeu în lumea şi viaţile noastre. Chiar dacă informaţiile din această carte nu definesc exact cine sau ce este Dumnezeu, ele descriu într-un mod similar dovada modernă a unei inteligenţe eterne care stă la baza existenţei noastre.

Având o moştenire de temple masive, piramide misterioase, biblioteci bogate şi texte mistice, membrii culturilor străvechi şi-au dedicat viaţile păstrării şi transmiterii acestor secrete ale creaţiei – secrete care erau deja străvechi la acea vreme. În secretele lor, cunoaşterea era atât de universală şi totuşi atât de subtilă, încât, chiar şi astăzi, cele mai recente descoperiri ştiinţifice se mai luptă încă cu semnificaţiile şi cu implicaţiile ei.

Misterioasa Sepher Yetzirah: Cartea Creaţiei

Unele dintre cele mai complete şi detaliate documente referitoare la originile noastre par să fie cele păstrate în limba şi tradiţiile străvechilor evrei. Deşi au o istorie continuă, ce poate fi urmărită cu până la 5.000 de ani în urmă, putem citi cuvintele învăţaţilor evrei, exact la fel cum au fost ele scrise atunci. Prin aceste cuvinte, ni se oferă informaţii referitoare la crearea universului, formarea Pământului şi, în final, originea corpurilor noastre. Poate că

cea mai bine cunoscută sursă de cunoaştere din tradiția iudaică este o culegere de scrieri mistice, adunate sub numele de Cabala.

Sub un singur nume, Cabala este, de fapt, o culegere de lucrări – unele ale căror origini s-au pierdut din vremuri străvechi – care formează întregul tradiției ezoterice iudaice. În general, se crede că cele mai importante lucrări ale Cabalei sunt *Zoharul* (Cartea Splendorii), *Midraş* (Cartea Iluminării) şi *Sepher Yetzirah* (Cartea Formării). Fiecare dintre aceste lucrări contribuie la înțelegerea generală a noțiunii de Dumnezeu, omenire şi creație – în moduri foarte diferite, şi totuşi complementare.

Istoricii sunt, în general, de părere că *Sepher Yetzirah* este cea mai veche şi mai misterioasă dintre toate aceste lucrări. Deşi originile ei exacte sunt necunoscute, învățătorii evrei tradiționali consideră că, inițial, textul a fost primit direct de către patriarhul Avraam. Dacă acest lucru este adevărat, atunci prima versiune a *Sepher Yetzirah* datează cu aproximativ 3.800 de ani în urmă, făcând-o contemporană cu câteva dintre cele mai timpurii texte mistice ale altor tradiții, cum ar fi *Vedele* din India antică.

În timp ce principiile conținute de *Sepher Yetzirah* ar fi putut fi transmise din acele vremuri de demult, fără o dovadă clară care să susțină acest lucru, cartea se crede că a apărut pe undeva prin secolul I e.n. În această perioadă este pentru prima dată menționată în documentele istorice. Una dintre primele mențiuni ale acestei lucrări îi aparțin rabinului Yehoshua, care a trăit în secolul I e.n. şi care a declarat: „Pot să iau pepeni şi dovleci şi, cu ajutorul *Sepher Yetzirah,* să-i transform în copaci falnici".[20]

Într-un stil foarte detaliat, acest text concis, de aproximativ 1.500 de rânduri, oferă o descriere vie a evenimentelor care au dus la naşterea cosmosului şi, în final, a corpurilor noastre. Întregul text este scris din perspectiva unui observator din vechime, care povesteşte, pas cu pas, miracolul lucrărilor lui Dumnezeu. Primul capitol începe prin a spune că lumea noastră este rezultatul a trei

tipuri de informație, conținute în trei volume distincte: text (*Sepher*), număr (*Sephar*) şi comunicare (*Sippur*). Apoi, textul continuă: „El (Dumnezeu) a creat Universul Lui".[21]

În restul lucrării *Sepher Yetzirah*, narațiunea descrie actul de creație al lui Dumnezeu, oferind din ce în ce mai multe detalii, odată cu fiecare capitol. De la formarea primelor elemente ale universului, reprezentate de literele alfabetului iudaic care reprezentau numele străvechi al lui Dumnezeu, până la modul în care restul literelor din alfabet au creat „tot ce a fost vreodată format",[22] universul se desfăşoară în fața ochilor noştri ca fiind o combinație exactă a acestor elemente litere. Cu detalii care depăşesc celelalte povestiri despre creație, *Sepher Yetzirah* oferă instrucțiuni precise despre modul în care cele 22 de litere interacționează una cu cealaltă, pentru a crea „materialul" din care este făcută lumea.

Când se iau în considerație toate combinațiile literelor şi se aranjează grafic sub forma unui cerc, există 231 de linii care conectează posibilitățile. *Sepher Yetzirah* identifică aceste linii ca fiind cele 231 de „porți". Aşa cum vom vedea în *Capitolul 6*, vom primi informații despre mesajul din celulele noastre, cu ajutorul uneia dintre aceste porți.

Printre multele feluri în care înțelepciunea Cabalei poate fi interpretată, există deseori clasificări ale lucrărilor ei, conform modului de abordare adoptat în prezentarea secretelor: teoretic, magic şi meditativ. *Sepher Yetzirah* este privită, în general, ca încadrându-se simultan în două categorii. Ea este în primul rând considerată a fi un text meditativ, purtându-l pe cititor, prin contemplare, către cele mai adânci secrete ale tărâmurilor spirituale. În plus, are legături puternice cu ceea ce uneori se cheamă „magie" străveche, dezvăluind practicantului instruit, tehnicile şi recomandările prin care poate aduce în lumea fizică, cunoaşterea obținută prin meditație .

În traducerea foarte apreciată a lucrării *Sepher Yetzirah*, regretatul rabin Aryeh Kaplan clarifică punctul lui de vedere, afirmând: „Această părere (că *Sepher Yetzirah* este un text meditativ, cu puternice semnificații magice) este susținută de cele mai timpurii tradiții talmudice, care arată că se poate să fi fost folosită pentru a crea ființe vii".[23] Crearea și distrugerea unei astfel de creaturi, numită *golem*, se spune că demonstra cel mai înalt nivel de măiestrie din misterele iudaice. Deși astăzi există fragmente din astfel de texte, cei care studiază și practică acest aspect al Cabalei consideră că secretele acesteia sunt atât de puternice, încât textele nu au fost niciodată publicate în totalitate.

Pe lângă faptul că păstrează cele mai vechi și mai misterioase lucrări ale Cabalei, *Sepher Yetzirah* este, fără îndoială, și cea mai controversată dintre ele. Părerea generală referitoare la această lucrare în proză este că, deși interesantă, este în mare parte o metaforă pentru misterele creației.

Poate că acest punct de vedere tradițional este cel mai bine rezumat de Karen Armstrong, renumită specialistă în religiile lumii. În cartea ei cutremurătoare și foarte apreciată, *A History of God*, Armstrong afirmă că în *Sepher Yetzirah*, „nu se încearcă să se descrie procesul creației într-un mod realist; relatarea este clar simbolică și Îl prezintă pe Dumnezeu în procesul de creare a lumii, cu ajutorul limbajului, ca și când ar fi scris o carte".[24]

O examinare mai atentă a acestui text mistic sugerează totuși că el oferă mult mai mult decât o povestire plină de simboluri și metafore. Descoperirile care fac legătura dintre alfabetul iudaic și elementele chimice moderne demonstrează faptul că *Sepher Yetzirah* este, de fapt, o relatare foarte veche și foarte bogată a actului de creație intenționat. Procesul, etapă cu etapă, este în mare măsură similar descoperirilor științei secolului al XX-lea!

Controversa și misterul referitoare la originile, exactitatea și interpretările date lucrării *Sepher Yetzirah* constituie surse de dez-

bateri aprinse şi în zilele noastre. Există cel puţin patru versiuni principale ale textului şi nenumărate versiuni mai puţin importante, dacă este să luăm în calcul toate variaţiile de peste ani. De la aproximativ 1.300 de cuvinte ale *Versiunii scurte,* la cele 2.500 cuvinte ale *Versiunii lungi*, rabinul Kaplan sugerează că motivul existenţei atâtor variaţiuni este confidenţialitatea necesară păstrării unor astfel de învăţături. Între secolele al VI-lea şi al X-lea, învăţaţii confirmă încercarea de a păstra puterea *Sepher Yetzirah* în cadrul unui cerc redus de învăţăcei. „Se pare că cei care conduceau aceste şcoli au oferit în mod deliberat versiuni false", spune rabinul, „pentru a-i deruta pe cei care ar fi tentaţi să-i pătrundă misterele."[25]

După părerea rabinului Kaplan, chiar cabaliştii au elaborat o lucrare inspirată din multele versiuni existente, care să corespundă învăţăturilor timpurii. Creată iniţial în secolul al XVI-lea, această versiune a fost ulterior îmbunătăţită în secolul al XVIII-lea, primind denumirea de Versiunea Gra (după numele rabinului Gra Eliahu), versiune ce stă la baza monumentalului efort care a dus la elaborarea cărţii lui, *Sepher Yetzirah: Cartea creaţiei.* [26] Aceasta este versiunea la care se va face referire cel mai frecvent în restul textului.

Descoperirea unei legături directe între elementele chimice responsabile pentru susţinerea lumii vii şi limba ebraică şi cea arabă veche (vezi *Capitolul 5*) dă un nou sens majorităţii tradiţiilor religioase şi spirituale importante ale lumii. Istoria comună a tradiţiilor evreilor, creştinilor şi islamicilor, confirmată de învăţaţii biblici prin patriarhul Avraam, sugerează faptul că Dumnezeul din fiecare credinţă este exact acelaşi Dumnezeu. Deşi numele Lui ar putea varia de la o tradiţie la alta, fiecare religie descrie universul nostru ca fiind dorinţa şi actul intenţionat al acelui Dumnezeu. Din această perspectivă, textul străvechi poate fi privit ca fiind o relatare exactă a acţiunii lui Dumnezeu care, folosind literele ce îi compun numele (elementele chimice), a alcătuit universul, lumea şi

corpurile noastre. Prin înțelegerea acestui lucru, noi împărtășim esența lui Dumnezeu în întemeierea codului nostru genetic.

Cu toate că *Sepher Yetzirah* nu este singurul text care descrie aceste relații, este singurul complet. În desăvârșirea lui, informațiile pe care le putem extrage din această relatare plină de semnificații, alcătuiesc un cadru cu ajutorul căruia putem înțelege și alte povestiri despre creație, ce pot să nu fie la fel de complete, inclusiv teoriile științifice privind evoluționismul și creaționismul, despre care am discutat în *Capitolul 2*. Datorită acestor informații, noi putem completa piesele lipsă și face legătura între multe povestiri despre trecutul nostru, uneori, în moduri neașteptate.

REZUMATUL CAPITOLULUI 3

- Aproape 95% din actuala populație a lumii crede în existența unei puteri superioare, sau a unei Ființe Supreme, de un anume fel. Dintre aceștia, mai mult de jumătate denumesc această forță „Dumnezeu".
- Oricât de dezvoltată ar fi știința, până și cele mai strălucite minți ale zilelor noastre recunosc că informațiile noastre actuale sunt incomplete. În pofida descoperirilor referitoare la codul genetic, a ecuațiilor despre energie și materie ale lui Einstein și a minunii ce o reprezintă comunicarea prin Internet, rămân multe goluri în ceea ce cunoaștem despre creație, din punct de vedere științific.
- Recunoscând eforturile deosebite ale științei de a explica viața, creația și universul, răspunsurile unor astfel de mistere profunde s-ar putea să existe deja în tradițiile noastre cele mai vechi, sub o formă pe care va trebui să o descoperim.

- Specialiştii recunosc faptul că, în urma revizuirilor textelor vechi şi, în aceeaşi măsură, din cauza proceselor naturale, lanţul cunoaşterii care leagă tradiţiile noastre cele mai vechi, de lumea modernă, a fost întrerupt de mai multe ori.
- Recuperarea în secolul al XX-lea a unor texte şi culegeri de cărţi, cum ar fi Manuscrisele de la Marea Moartă şi Biblioteca de la Nag Hammadi, a dezvăluit informaţii care au stat ascunse privirii publicului larg, timp de aproape două milenii. Având în vedere că este partea cea mai veche, mai mistică şi mai controversată, lucrarea *Sepher Yetzirah* e considerată de către învăţaţi ca fiind o culegere de metafore, care descrie, în termeni abstracţi, procesul creaţiei.
- Descoperirea unei legături directe între literele ebraice şi elementele chimice care susţin viaţa, sugerează faptul că vechea lucrare *Sepher Yetzirah* este o relatare exactă a acţiunii lui Dumnezeu, care foloseşte literele ce îi formează numele (elementele chimice), pentru a alcătui universul, lumea şi corpurile noastre.

BCU IASI / CENTRALA / SALA DE LECTURA

PARTEA A II-A

DEZVĂLUIREA: TOT CE ÎNSEAMNĂ VIAȚĂ VINE DIN NUMELE LUI DUMNEZEU

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CAPITOLUL 4

„Domnul Dumnezeu a făcut omul din țărâna pământului..."

TORA

„Noi v-am creat din țărână ..."

CORAN

CEL CARE A FĂCUT UNIVERSUL: *În cuvintele altor vremuri*

Adânc ascuns în texte cum ar fi *Sepher Yetzirah*, tradiția străveche ne reamintește că ni se oferă identitatea Creatorului nostru și cunoașterea pentru a construi o punte între lumea spirituală și cea materială. Prin această cunoaștere, ni se oferă puterea de a ne vindeca corpurile și de a aduce pace în viețile noastre. Așa cum deseori este cazul, învățații din vechime priveau aceste secrete ca pe niște săbii cu două tăișuri. Pe lângă faptul că ne oferă „înțelepciunea Cerurilor" și cheia spre transcenderea suferinței existente în lume, ei credeau că această capacitate de a face o punte între Cer și Pământ deținea și puterea de a distruge tot ceea ce omenirea a reușit să creeze cu atâta efort.

Rămânea la latitudinea celor care primeau această informație, dacă puterea devenea o binecuvântare, sau un blestem.

Prin progresul făcut de noi, ca civilizație - de la focuri alimentate cu lemne, la cuptoarele cu microunde - este, oare, posibil să fi uitat ceva pe drum? Există, oare, posibilitatea ca indiciile nece-

BCU "BABEȘ-BOLYAI" UNIVERSITY LIBRARY

sare supraviețuirii celor mai mari amenințări la adresa existenței noastre să fie îngropate în cele mai vechi documente ale trecutului? Dacă acesta este cazul, atunci descoperirile științei și tehnologiei, în combinație cu recuperarea unor astfel de documente vechi, neau oferit, pentru prima dată într-o perioadă foarte lungă, înțelepciunea cerurilor. Acum, sarcina pe care o avem este să înțelegem mesajele lăsate de înaintașii noștri.

Fire depănate împreună, din trecutul nostru comun

Printre temele recurente ale povestirilor străvechi despre creație, se află descrierile originilor umane. Cu ajutorul firelor comune întrețesute în pânza acestor povestiri, putem pătrunde în cele mai vechi amintiri referitoare la „apariția" noastră pe Pământ. Tradițiile orale ale Midraș și ale Cabalei timpurii, de exemplu, descriu modul în care Creatorul le-a spus îngerilor: „duceți-vă și aduceți țărână din cele patru colțuri ale pământului și îl voi face pe om".[1]

În termeni foarte asemănători, Sfântul Coran povestește despre cum a creat Dumnezeu omenirea din element luate din natură: „Noi te-am creat din țărână".[2] Totuși, în alt loc din Coran, apariția omenirii i se atribuie lui Dumnezeu care se folosește de fluide, afirmându-se: „El (Dumnezeu) este cel care a creat omul din apă".[3] Deși aceste două descrieri par contradictorii, o cercetare mai atentă a versetelor explică misterul.

În prima descriere, povestea lui Adam, care este făcut din „țărână", este doar o parte dintr-o succesiune mai amplă ce descrie evenimentele care au dus la prima formă de viață. Versetele dezvăluie că, după facerea lui Adam din „țărână", a început să se desfășoare un proces progresiv de dezvoltare a formelor de viață. Povestea spune că din țărână s-a format „un germene mic de viață, apoi

dintr-un cheag, apoi dintr-o bucată de carne, completă ca făptură şi incompletă ..."[4]

Astfel, Coranul aduce informaţii în plus faţă de descrierile tradiţionale despre naşterea lui Adam, completând, cu detalii, modul în care „ţărâna" devine trup. În mod similar, în tradiţiile occidentale, atunci când întrebăm pe cineva din ce a fost făcut primul om de pe Pământ, răspunsul este, în general, că a fost creat din acelaşi „material" din care este făcută lumea - minerale, apă şi aer. Pentru a susţine astfel de afirmaţii, ni se aminteşte deseori de povestea biblică a creaţiei din Geneză. Cunoscută de aproape două miliarde de oameni, adepţi ai tradiţiilor ebraică şi creştină, povestea lui Adam oferă descrierea cea mai simplă a apariţiei omului. Înşelător de simplă ca formă, Geneza relatează miracolul apariţiei omului, prin câteva cuvinte:

„Domnul Dumnezeu l-a făcut pe om
din ţărâna pământului."[5]

Cuvinte diferite - acelaşi înţeles

Din cauza nuanţelor caracteristice fiecărei culturi, există cazuri în care relaţiile subtile înregistrate într-o tradiţie sunt pierdute, atunci când sunt traduse într-o altă limbă.

În timp ce versiunea originală ar putea exprima o idee printr-un singur cuvânt, s-ar putea ca, în cealaltă limbă, să nu existe o traducere exactă a acelui termen.

De exemplu, în sanscrita veche, cuvântul *prana* descrie câmpul viu de energie care înconjoară şi pătrunde tot ce este viu. În limba engleză, noţiunea de *energia vieţii* a fost, în timp, trecută cu vederea. În limba engleză nu există un singur cuvânt care să aibă exact semnificaţia de *prana*. Pentru a transmite o astfel de noţiune, trebuie să folosim cuvinte care, în ele însele, nu au nici o relaţie directă cu ideea originală.

Combinând cuvântul *viață*, de exemplu, pentru a arăta că vorbim despre sisteme vii, și *forță*, pentru a indica faptul că ne referim la un câmp energetic care se naște din sistemul însuși, obținem expresia „forța vieții". Deși definiția celor două cuvinte, luate separat, nu are nici o asociere cu cuvântul *prana*, expresia echivalentă *forța vieții* ne permite să înțelegem noțiunea de energie subtilă a sistemelor vii, în propria noastră limbă.

În Geneză, descrierea primului om este un alt exemplu de noțiune subtilă, pierdută prin traducere. Prima parte a Vechiului Testament creștin provine din primele cinci cărți din Torah. Tradiția ebraică afirmă că Moise a primit cărțile pe care le cunoaștem drept Geneza, Exodul, Leviticul, Numerele și Deuteronomul, acum 3.500 de ani, în limba timpului, care era ebraica străveche, sau „biblică". În procesul de traducere din ebraica veche, în limba engleză modernă, se poate ca nuanțele unor evenimente cheie, prezentate în Torah, să se fi estompat.

După cum am observat în traducerile în engleză, relația biblică dintre omenire și pământ ne descrie ca fiind făcuți din „țărână". În timp ce această descriere este corespunzătoare, în termeni generali - ea ne spune că suntem făcuți din elemente naturale - descrierea exactă a apariției noastre este poate mai bine păstrată în forma ei originală.

În ebraică, cuvântul pentru *om* este „Adam" (ADM), derivat din cuvântul rădăcină *adamah*. Este interesant că, *adamah* semnifică în ebraică și „teren" sau „pământ", demonstrând o relație mult mai directă și mai personală între Adam și lumea noastră. Derivând cuvântul *Adam* din *ada-mah*, ni se arată, efectiv, că primul om a fost creat din elementele pământului. O traducere foarte literală ar fi aceea că Adam este persoana, sau ființa umană „a pământului". Prin astfel de subtilități ale limbii originale, putem vedea că omul și pământul au o origine comună.

De la Adam la Hermes: Povestiri despre secrete interzise

Până în momentul naşterii biologiei moleculare, în secolul al XX-lea, ideea că suntem făcuţi din cele mai simple elemente, „ţărâna pământului", era o credinţă fundamentală în înţelegerea umană. Poate că cele mai timpurii tradiţii care descriu această relaţie sunt cele ale *alchimiei* antice. În forma sa cea mai simplă, alchimia poate fi definită ca o filozofie a naturii. Mai poate fi definită şi ca utilizarea acestei filozofii pentru a schimba, sau transmuta, materia dintr-o formă în alta.

Legenda spune că, pentru prima dată, secretele alchimice ale Cerului şi Pământului i s-au revelat primului membru al speciei noastre, Adam. Descriind chiar procesul prin care a fost creat, tradiţia ebraică spune că un înger l-a întâmpinat pe Adam la poarta grădinii Edenului şi l-a iniţiat în misterele Cabalei şi ale elementelor.

Odată cu iniţierea, îngerul i-a făcut promisiunea că, atunci când omenirea va stăpâni înţelepciunea acestor „arte inspirate", blestemul fructului oprit va fi ridicat şi omul se va putea întoarce în „Grădina Domnului".[6]

În timp ce sursa unor forme de alchimie oarecum tradiţionale este neclară,[7] opinia generală despre începuturile acestei ştiinţe străvechi este că figura egipteană legendară Thoth - cunoscut şi sub numele Tehuti şi Djehuti - ar fi fost primul practicant. El este prezentat pe pereţii templelor şi în textele scrise pe papirusuri ca o persoană cu trup de om şi cap de pasăre ibis cu cioc mare, iar multe dintre realizările care deosebeau Egiptul de alte civilizaţii ale timpului, sunt atribuite înţelepciunii lui Thoth. Pe lângă introducerea scrierii, legilor şi medicinii în Egiptul antic, tradiţiile mistice sugerează că Thoth a divulgat şi secretele alchimice ale naturii.

Se spune că înţelepciunea secretelor lui Thoth ar fi fost înregistrată în 42 de cărţi care au fost mai târziu încorporate, ca texte

diferite, în ceea ce este cunoscut sub numele de *Tăblițele de Smarald*.[8] Datorită faptului că înțelepciunea Egiptului a fost asimilată de greci, tradițiile alchimice au continuat, Thoth devenind cunoscut ca maestrul grec al principiilor hermetice, *Hermes Trismegistus* (însemnând cel-născut-de-trei-ori). Un număr de tradiții hermetice, cum ar fi medicina homeopată care se bazează pe principiul „cui pe cui se scoate" și „cum este sus, așa și jos", continuă și astăzi.

Din astfel de legende, se poate vedea că știința alchimiei este una dintre cele două cele mai vechi științe cunoscute de om. A doua este studiul corpurilor cerești, cunoscută sub numele de astrologie. Se crede că ambele constituie chei de inspirație divină pentru răscumpărarea omenirii din păcatul „căderii", care ni s-a spus că ar fi avut loc pe la începuturile istoriei noastre.

Documente străvechi ale primelor științe

La nivelul ei de bază, filozofia alchimiei străvechi seamănă foarte mult cu practica noastră actuală de modificare și combinare a elementelor Pământului în produse noi și folositoare - chimia modernă. Evident, cunoașterea alchimiștilor a reprezentat legătura dintre înțelegerea proceselor naturale din trecut și a științele noastre moderne. În timp ce alchimia a fost înlocuită de urmașa ei, chimia, noile descoperiri sugerează că e posibil ca relațiile subtile descrise inițial în limbajul alchimic să fi fost pierdute în traducerile moderne.

Din perspectiva ambelor domenii, alchimia și astrologia - ca și științele care au evoluat din acestea în zilele noastre, inclusiv chimia, fizica și astronomia - sunt incomplete. Până recent, fiecare dintre ele se concentra pe aspectele fizice de studiu - lucrurile pe care le putem „vedea" - desconsiderând câmpurile de energie subtilă care sunt răspunzătoare de nașterea stelelor și de comportamentul atomilor.

Deşi ştiinţa s-a dovedit a fi eficientă în transformarea formelor de materie deja existente – combinarea elementelor pentru a obţine, de exemplu, metale uşoare – numai în ultimii ani ai secolului al XX-lea s-au luat în mod serios în calcul calităţile invizibile ale elementelor. Recunoscând efectele câmpurilor lor „invizibile", ştiinţele moderne, cum ar fi fizica cuantică, sunt de abia la început în a descoperi natura interconexiunii dintre elementele creaţiei şi semnificaţia unor relaţii atât de profunde în vieţile noastre.

Alchimia Focului, Aerului şi Apei

Pentru unii, cuvântul alchimie înseamnă un magician cu barbă, dintr-o epocă întunecată din istorie, care lucrează într-o cameră rece, fără ferestre, ascuns într-un castel medieval, înconjurat de părţi uscate din trupuri de animale şi vase în care fierb lichide misterioase. O astfel de perspectivă este cauzată în mare măsură de modul în care cinematografia şi romanele moderne i-au prezentat pe alchimişti. În prezent, găsim documente ce descriu modalităţi utile de a combina produsele naturii, cu tradiţiile străvechi şi bine păstrate din istorie. De la tăbliţele de lut şi pereţii templelor, la sulurile pregătite cu minuţiozitate şi la tradiţia orală, am învăţat că bazele alchimiei le erau cunoscute atât fenicienilor, babilonienilor şi caldeenilor, cât şi celor din Orient, Roma şi Grecia.

În general, baza studiilor alchimice a început cu un singur principiu, care spunea că lumea noastră cu tot ce se află în ea, este compusă din trei elemente fundamentale. Acele elemente, binecunoscute celor care studiau tradiţiile sacre, sunt Foc, Aer şi Apă. Lipsindu-le vocabularul pentru a descrie aceste informaţii, alchimiştii au făcut tot ce au putut pentru a păstra şi transmite cunoaşterea pe care o posedau, care era deja străveche faţă de epoca în care trăiau. Dacă noi am putea „traduce" ideile cele mai simple ale alchimiei, oare ce secrete ne-ar dezvălui astăzi vechile formule?

Creația ca trilogie

În limbajul epocii alchimiei, Focul, Aerul şi Apa erau cunoscute ca fiind extremele de polaritate şi de echilibru. Folosind aspectul trinitar al elementelor pentru a descrie creația, rezultă următoarele: „Focul" este echivalent cu aspectul care dă, sau aspectul „masculin"; „Apa" cu cel care primeşte, sau aspectul „feminin"; „Aerul" cu echilibrul neutru dintre acestea, aspect foarte important - sau cu „copilul". Multe tradiții au o bază comună în ceea ce priveşte aceste trei proprietăți: cea „pozitivă", care se afirmă şi proiectează în afară; cea „negativă", care atrage, sau primeşte; şi centrul care e „neutru". (vezi Figura 4.1).

Creația ca trilogie

Tradiția indigenă	Sarcină electrică	Fizica modernă	Tradiție biblică	Polaritate/ Sex	Elemente naturale
Vultur/ Condor	Pozitiv(Ş)	Proton	Tată	Masculin	Foc
Şarpe	Negativ(-)	Electron	Fiu	Feminin	Apa
Puma/ Jaguar	Neutru(0)	Neutron	Sf. Duh	Copil	Aer

Figura 4.1: Exemple reprezentând „pozitiv", „negativ" şi „echilibru" în cadrul culturilor diferite din lume.

Acestea includ tradiția creştină a Tatălui/Fiului/Sfântului Duh, animalele culturilor indigene reprezentând Pământ, Cer şi creaturile dintre cele două (schema prezintă tradițiile native din Anzi), precum şi noțiunile din fizica secolului al XX-lea: protonul, electronul şi neutronul.

În timp ce noile descoperiri făcute în domeniul fizicii cuantice ne schimbă chiar părerea pe care o avem despre atom, „norii de probabilitate" care înlocuiesc rapid particulele imaginate în tre-

cut, continuă să poarte trilogia atributelor (pozitiv, negativ şi neutru), asociate cu protonii, electronii şi neutronii.

În descrierile timpurii, deşi sunt identificate trei elemente, cei care înţelegeau ordinea naturală a lumii noastre sugerau întotdeauna existenţa unui al patrulea element secret. Elementul lipsă, „Pământul", este menţionat în mod explicit în tradiţiile alchimice de mai târziu. Scribii precreştini ai Manuscriselor de la Marea Moartă, vechii esenieni, au descris toate cele patru forţe ca „îngeri" şi i-au numit corespunzător: Îngerul Vântului, Îngerul Soarelui, Îngerul Apei şi Îngerul Pământului. Alchimiştii credeau că în înţelegerea modului în care a apărut cel de-al patrulea element stă cheia spre înţelegerea procesului de creaţie, a vieţii şi a nemuririi.

Deşi este evident că detaliile unor astfel de perspective sunt străvechi, iar vocabularul este depăşit, firul comun care leagă cele mai cunoscute povestiri despre apariţia noastră nu poate fi negat.

Dacă acceptăm posibilitatea că strămoşii noştri încercau să transmită o informaţie importantă descendenţilor lor - inclusiv nouă, oamenii din viitor - ce ar fi putut ei să spună?

Oamenii de ştiinţă din trecut ne spuneau, oare, că lichidul, căldura, aerul şi mineralele ne alcătuiesc corpurile şi tot ceea ce vedem? Sau poate doreau să ne transmită ceva mai exact? Dovezile prezentate în continuarea capitolului şi în următoarele două, sugerează că, în cuvintele vremurilor în care trăiau, vechii alchimişti descriau exact formarea pământului şi a celulelor noastre - *procesele chimice* în sine.

Privite prin ochii analizei ştiinţifice de astăzi, formulele vechi pentru Apă, Foc şi Aer s-au dovedit a fi extrem de exacte! Dacă e să presupunem că tot ce stă între cunoaşterea modernă şi înţelepciunea veche sunt diferenţele de limbaj, atunci cheile spre cele mai importante informaţii ar putea să existe sub o formă pe care urmează să o descoperim.

Știința mistică a Cabalei

Pentru o mai bună înțelegere, vom folosi termenul de *alchimie tradițională,* pentru a descrie ceea ce este deseori considerat a fi forma medievală a științei. Deși misterele alchimiei tradiționale sunt bine documentate și accesibile, principiile fundamentale sunt mai puțin evidente. Pentru a păstra secretele „celei mai vechi științe", într-o perioadă în care astfel de cunoștințe te puteau costa viața, în Evul Mediu, semnificația simbolurilor care formează miezul alchimiei tradiționale a fost învăluită de mister.

Chiar și astăzi, detaliile „primei științe" rămân ascunse, excepție făcând cei ce sunt direct implicați în tradiție, pentru a împiedica folosirea necorespunzătoare a puterii acesteia.

Totuși, antedatând alchimia tradițională la peste 2.000 de ani, *o formă de alchimie chiar mai veche* oferă ceea ce constituie poate cele mai complete informații referitoare la originile și la relația noastră cu Creatorul. Aceasta este partea din Cabala care descrie universul, folosindu-se de combinațiile exacte dintre literele ebraice: *Sepher Yetzirah.*

În *Sepher Yetzirah,* frazele par să fie brodate cu mențiuni de gen alchimic. Versetele descriu cele mai timpurii interacțiuni dintre Foc, Aer și Apă – într-o perioadă înainte de apariția timpului – reprezentate sub forma literelor ebraice. Descriind uniunea dintre Cer și Pământ, noi suntem incluși ca făcând parte din acea creație. Aici, în aceste descrieri străvechi, găsim o legătură directă cu principiile naturii în alchimia tradițională – ca și prima cheie pentru a descifra mesajul ascuns în celulele noastre.

Arborele Vieții: Modelul pentru univers

Narațiunea din *Sepher Yetzirah* începe cu o descriere a celor zece lumi, sau *sefiroți*, care definesc relația dintre forțele creației. În mod surprinzător, ultimele teorii referitoare la creație susțin și

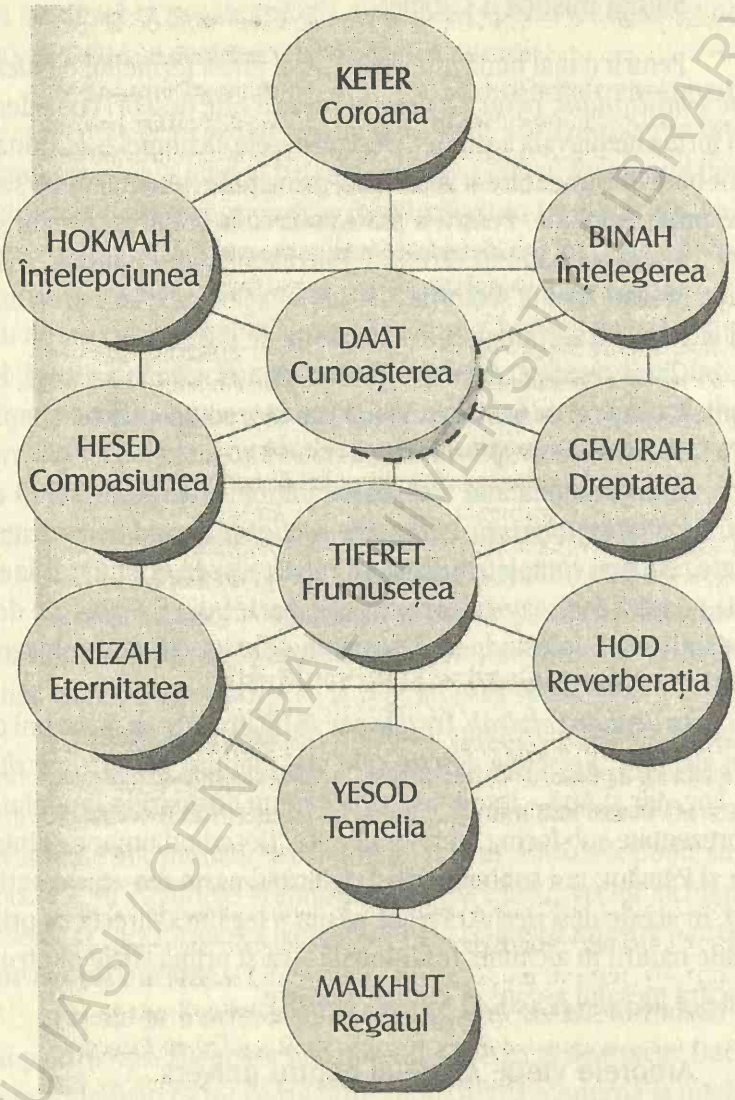

Figura 4.2: Arborele Vieții din tradiția ebraică veche, care prezintă atributele acestei lumi, sub forma celor zece sefiroți (după Halevi).[9]

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ele că universul nostru este alcătuit din cel puțin zece domenii de energie - zece dimensiuni. Aceste lumi subtile sunt efectiv necesare pentru a explica observațiile din fizica cuantică! Sefiroții sunt reprezentați sub formă de sfere și sunt aranjați pentru a forma modelul familiar al Arborelui Vieții (vezi Figura 4.2). Cu ajutorul acestui copac, învățăturile Cabalei oferă semnificație și relevanță în contextul vieții cotidiene.

Fiecare sefirot reprezintă un anume atribut cu care Dumnezeu a creat universul și la care putem aspira să-l atingem în viețile noastre. De exemplu, al doilea și al treilea sefirot - *Binah* și *Hokhmah* - sunt exemplificați prin principiul înțelegerii și înțelepciunii, în timp ce cel de-al patrulea și al cincilea sefirot, respectiv *Gevurah* și *Hesed*, reprezintă calitățile dreptății și compasiunii.

Al doilea capitol al textului face prima legătură directă dintre natura mistică a Arborelui Vieții și ceva mai concret din lumea noastră. Indiciul îl constituie primele trei litere pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a crea universul, cunoscute în alfabetul ebraic drept *Literele Fundamentale, Mamele sau Literele Mamă: Alef (A), Mem (M) și Șin (Sh).* Deși fiecare dintre cele 19 litere rămase în alfabet au propria lor putere și semnificație, această carte se va concentra numai pe acestea trei și pe locul lor foarte special în procesul creației.

În termeni clari, textul afirmă că, prin aceste litere și numai cu ajutorul acestora, misterul creației poate fi urmărit până la originile sale. Cele Trei Mame fac imediat legătura cu elementele alchimice ale creației, cunoscute deja: Foc, Aer și Apă. În aceeași propoziție care identifică elementele, printr-o singură afirmație zdrobitoare se clarifică relația lor cu universul și cea dincolo de el:

Cele trei Litere Fundamentale, A, M și +(Sh), constituie secretul măreț, ascuns, mistic, din care emană Focul, Respirația și Apa, din care toate cele ce sunt au fost create.[10]

Pentru a înțelege misterul lui *A*, *M* şi *+(Sh)* şi implicațiile afirmației anterioare, este necesar să evidențiem cunoaşterea care constituie esența Cabalei însăşi. În cuvintele lui Halevi,[11] „relația stabilită de Arbore susține întreaga existență". Atât de largi sunt noțiunile oferite de Arborele Vieții, încât se pare că ele au fost aplicate la un număr nesfârşit de subiecte – de la motivele pentru a te căsători, divorța, îmbolnăvi şi a fi sănătos, până la procesele fizice ale creației. Prin modul prin care se defineşte Începutul şi *timpul de dinaintea Începutului*, prin folosirea elementelor reprezentate de literele ebraice, noi putem descoperi semnificația misterului celor trei Litere Mamă.

Printr-un număr remarcabil de mic de fraze, *Sepher Yetzirah* foloseşte Arborele Vieții ca pe o metaforă pentru creație, afirmând că primul sefirot reprezintă „Respirația Dumnezeului cel viu". Cabaliştii interpretează aceasta, în mod tradițional, ca pe o descriere a momentului creației, prima respirație sau prima lumină, şi, de asemenea, ca substanța primară din care este format tot ceea ce există. După Început, cititorul este purtat într-o călătorie alchimică prin care se descoperă elementele ce formează universul. În următoarea descriere a primilor patru sefiroți, fiecare paragraf prezintă, în detaliu, elementul căruia îi dă naştere.

1. *Zece sefiroți ai nimicului: Unu este Respirația Dumnezeului cel Viu. Binecuvântat este numele Vieții Lumilor. Vocea respirației şi cuvântului. Şi aceasta este Respirația Sfântă.*[12]
2. *Doi: Respirație din Respirație. Cu ajutorul acesteia, El a gravat şi dăltuit cele patru direcții (respirații) ale Cerului: est, vest, nord şi sud. Ş există o respirație în fiecare dintre acestea.*[13]
3. *Trei: Apă din Respirație. Cu ajutorul acesteia, El a gravat şi dăltuit în vid şi pustiu, lut şi noroi ... El a turnat apă pe ele (litere) şi s-a format țărâna, după cum este scris.*[14]

4. Patru: Foc din Apă. Cu ajutorul acestuia, El a gravat şi dăltuit Tronul de Glorie şi toate cele din cer. Aşa este scris, El îi face pe îngerii Lui din respiraţii şi pe mesagerii lui din flacără vie.[15]

După aceste descrieri iniţiale, textul continuă cu un nivel de claritate care nu lasă nici o îndoială în ceea ce priveşte relaţia dintre Literele Mamă şi elemente:

„Cele trei Mame, A, M *şi* +, *din*
Univers sunt Aerul, Apa şi Focul."[16]

Odată ce atributele Focului, Aerului şi Apei sunt stabilite, textul se referă la cărămizile vieţii care sunt la locul lor şi la actul de a le utiliza pentru ca miracolul universului nostru să continue. Prin ceilalţi sefiroţi, Arborele Vieţii defineşte graniţele universului lui Dumnezeu şi regulile creaţiei. Aici vom găsi indiciul care leagă cele trei Litere Mamă cu elementele moderne ale lumii fizice şi cu miracolul vieţii.

Naşterea celor Trei Mame

În paragrafele următoare, ni se dă de înţeles că A, M şi Ş reprezintă mai mult decât nişte simple simboluri ale elementelor naturii, descrise printr-o formă de „alchimie verbală". Versetele ne arată modul în care cunoaşterea puterii fiecărei litere este cheia spre înţelegerea forţelor universului.

„El a făcut litera Alef rege peste Respiraţie ... [17]
El a făcut litera Mem rege peste Apă ... [18]
El a făcut litera Şin rege peste Foc ..."[19]

În termeni ce au rezistat testelor timpului şi traducerilor, aceste descrieri dovedesc o cunoaştere profundă din partea autorilor textului, ca şi remarcabila lor capacitate de a transmite ceea ce

ştiau, într-un limbaj care are şi astăzi sens. În absența unui limbaj ştiințific, se pare că strămoşii noştri transmiteau cunoaşterea moştenită de la o sursă chiar mai veche, neidentificată până acum. Cu ajutorul singurelor cuvinte pe care le ştiau, ei au descris chiar procesul de formare a universului! Această descriere a primelor acte ale creației urmăreşte un traseu paralel cu cele din alchimia tradițională a Evului Mediu, ca şi cu crearea îngerilor naturii, descrisă de esenieni cu 500 de ani înainte de naşterea lui Iisus. Aici, „Respirația lui Dumnezeu" devine Aer şi Îngerul Vântului. Tot aşa, „Apa din Respirație" devine elementul Apă şi Îngerul Apei, iar „Focul din Apă" devine Focul şi Îngerul Soarelui. Cu aceste legături în minte, întrebarea este: *Ce leagă aceste litere primare ale creației de procesele chimice moderne?*

De la „De ce?", la „Cum?"

Mare parte din tehnologia din prezent se bazează pe modificarea proceselor care, până acum, erau lăsate în seama naturii. De la influențarea tiparelor meteorologice, la ingineria genetică a recoltelor şi bolilor, pentru ca aceste aparent miraculoase tehnologii să se poată dezvolta, a fost mai întâi nevoie să înțelegem *de ce* au loc procesele naturale.

Totuşi, din perspectiva strămoşilor noştri, nu era o nevoie atât de mare pentru acest lucru. Vindecătorii antici, alchimiştii şi cei care făceau minuni nu erau atât de preocupați cu a înțelege *de ce* lumea noastră lucrează astfel, ci erau mai preocupați *cum* să aplice aceste principii străvechi ale naturii în viețile lor. Întrucât nu încercau să îmbunătățească natura, nu era nevoie să o disece pentru ca familiile, satele şi comunitățile lor să beneficieze de pe urma acestei eventuale îmbunătățiri.

Puterea rugăciunii în mărirea şanselor de vindecare – un fenomen pe care ştiința modernă şi medicina occidentală de abia au

început să-l studieze cu seriozitate - oferă un exemplu perfect în ceea ce priveşte această diferenţă. Într-un studiu pilot realizat la Mid America Heart Institute, Kansas City, 990 de pacienţi, suferind de o varietate de boli cardiace ce puteau duce la deces, au fost împărţiţi în două grupe, înainte de a fi supuşi procedurilor medicale şi chirurgicale respective.[20] Una dintre grupe a beneficiat de un tratament de rugăciune zilnic de la un grup de voluntari, în timp ce a doua grupă, nu a beneficiat.

Spre surprinderea cercetătorilor care realizau testele, *persoanele din grupul pentru care se spuneau rugăciuni au înregistrat efecte pozitive statistic măsurabile* în ceea ce priveşte sănătatea şi vindecarea. Conducătorul de proiect a afirmat: „Pacienţii pentru care se spuneau rugăciuni au evoluat mai bine".[21] Rezultatele mult popularizate ale acestui studiu au ajuns titluri de ziar la nivel naţional şi au condus la realizarea unor studii ulterioare la Georgetown University Medical Center şi la Harvard University, într-o încercare de a înţelege exact de ce grupul pentru care se spuneau rugăciuni evolua atât de bine.

Chiar dacă studiile pot fi interesante, mulţi dintre aceia care se roagă zilnic ar putea spune că ele nu sunt necesare. Ei acceptă deja puterea rugăciunii şi ideea de a împărţi acea putere cu ceilalţi. Întrucât ei cunosc deja faptul că rugăciunile lor au efect, nu se mai întreabă care este motivul.

Ştiinţa confirmă vechiul model: Reconsiderarea noţiunilor de Aer, Apă şi Foc

Până ce ultimele descoperiri de la sfârşitul secolului al XX-lea nu ne-au dat puterea de a stăpâni natura, ştiinţa se concentra mai mult pe strângerea de informaţii care să ne ofere explicaţii ale proceselor ce au loc în corpurile şi în lumea noastră. Odată cu dez-

voltarea calculatoarelor şi a bazelor de date, într-o singură generaţie am comasat şi depozitat cantităţi de date fără precedent.

Dr. Michiu Kaku descrie uriaşul nostru avânt în strângerea informaţiilor, afirmând: „Cunoaşterea umană se dublează la fiecare zece ani. În ultimul deceniu (1987 - 1997) au fost strânse mai multe cunoştinţe ştiinţifice decât în toată istoria omenirii".[22]

Istoria ar putea să confirme faptul că informaţiile actuale despre Pământ, fără precedent în istorie, au început odată cu cel mai mare efort comun de cercetare al secolului trecut - Anul Geofizic Internaţional.

De-a lungul unei perioade de 18 luni, între iulie 1957 şi decembrie 1958, 67 de naţiuni au participat la un proiect comun, cu scopul de a obţine informaţii despre compoziţia şi procesele naturale ale Pământului, de o anvergură diferită de orice proiect din trecut sau ulterior.[23] În mod ironic, exact aceste date actuale ne permit acum să stabilim o punte între principiile alchimiei străvechi şi cea mai sofisticată ştiinţă a timpurilor noastre.

În vechile texte alchimice, elementul Aer nu este niciodată definit într-un mod clar. Interpretările ulterioare presupun că se referă la aerul pe care-l respirăm. Ştiinţa modernă demonstrează că, de fapt, atmosfera noastră ne hrăneşte cu elementul invizibil care dă viaţă fiecărei celule din corp: oxigenul. Făcând o corelaţie între alchimia străveche şi chimia modernă, ajungem la concluzia că oxigenul este echivalentul elementului Aer din alchimie.

Cercetarea atmosferei noastre pe durata Anului Geofizic Internaţional *a dezvăluit totuşi că nu acesta este cazul.* Deşi oxigenul este, fără îndoială, elementul care intră în compoziţia aerului de care avem nevoie în cea mai mare măsură pentru a supravieţui, există relativ o mică cantitate din acest element important în aerul pe care-l respirăm!

Un procent de 78% din atmosfera noastră este compusă dintr-un alt element care *intră în combinaţie cu oxigenul,* pentru a

stabiliza aerul. Studiul realizat a arătat că procentul de oxigen este de 21% (argonul, bioxidul de carbon şi câteva elemente-urmă constituie restul),[24] dar elementul aflat în cel mai mare procent în aerul pe care-l respirăm este azotul!

Atunci când vechii alchimişti au identificat Aerul ca element primar al creaţiei, este oare posibil ca ei să fi intenţionat să ne spună, în limbajul de atunci, că azotul era substanţa la care se refereau? În discuţia noastră, vom considera că acesta este cazul şi vom vedea unde ne va duce corelaţia. O logică similară se poate aplica elementelor moderne şi pentru Focul, Apa şi Pământul din alchimie.

Apa, care reprezintă mai mult de două treimi din suprafaţa planetei noastre, apare în chimie sub formula H_2O. În termeni simpli, acest lucru ne arată că există câte doi atomi de hidrogen pentru fiecare atom de oxigen în oceanele, lacurile, râurile şi cursurile de apă ale Pământului, în ploaia din cer şi în apa din corpurile noastre. Adoptând aceeaşi perspectivă care consideră Aerul ca fiind un cuvânt cod pentru elementul azot, poate că Apa este un cod care defineşte un alt element chimic.

Din punct de vedere al procentajului, studiile NASA indică faptul că apa este dominată de elementul invizibil *oxigen*. Apa care acoperă aproximativ două treimi din lumea noastră este alcătuită din aproximativ 85,8% oxigen (aproximativ 88,89% în cazul apei pure) pe procent compoziţie, restul reprezentând hidrogen şi alte minerale urmă.[25] (Deşi formula demonstrează că există un număr dublu de atomi de hidrogen pentru fiecare atom de oxigen, atomii de oxigen sunt mai mari şi, de aici, procentajul lor mai mare în compoziţia apei.) Pentru discuţia noastră, să considerăm că menţiunile străvechi despre apă reprezintă codul pentru elementul *oxigen*.

Despre Focul din menţiunile alchimice se crede, în general, că ar reprezenta energia care este sursa originară a focului: soarele. În fond, focurile care au ars lemnul, cărbunele şi alte produse combustibile utilizate de-a lungul istoriei sunt posibile numai datorită

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

faptului că energia soarelui este eliberată din ele. În a doua jumătate a secolului al XX-lea, descoperirile tehnologice ne-au permis să facem o analiză detaliată a compoziției corpului ceresc fierbinte, situat în centrul sistemului nostru solar.

Căldura pe care o simțim într-o zi toridă de vară este cauzată, în mare măsură, de inimaginabilele temperaturi la care se ridică miezul soarelui (se crede că ar ajunge până la 27 milioane grade Fahrenheit!). Știința consideră că cea mai apropiată stea de noi este un motor celest imens, în care se arde o cantitate limitată de gaze, până la epuizarea acestora.

Studii recente confirmă că există două elemente primare care alimentează focul soarelui. Acesta este compus din aproximativ 71 ... *hidrogen* și 27,1% heliu.[26]

Elemente cheie din alchimia străveche și corespondența lor cu chimia modernă

Alchimie	Elemente moderne
Aer	Azot
Apa	Oxigen
Foc	Hidrogen

Figura 4.3: Traduceri moderne ale vechilor elemente ale creației.

Urmând logica aplicată elementelor alchimice, am putea, de asemenea, să presupunem că vechile mențiuni despre Foc sunt, de fapt, indicații referitoare la elementul care stă la originea focului, în general: hidrogenul. Din aceste descoperiri, este acum posibilă traducerea noțiunilor de Foc, Aer și Apă din vechime, în elementele chimice corespunzătoare, recunoscute de știința modernă (vezi Figura 4.3).

Prin studii ca ... celea realizate în cadrul Anului Geofizic Internațional acum știm că un număr relativ mic de elemente compun cea mai mare parte din crusta exterioară a Pământului, inclusiv

straturile de sub ocean. Siliciul, oxigenul, hidrogenul şi aluminiul reprezintă mai mult de 90% din compoziţia acestui strat. De o şi mai mare importanţă este descoperirea conform căreia două dintre aceste patru elemente - hidrogenul şi oxigenul - reprezintă mai mult de 99% din corpurile noastre!

Din aceste studii, putem trage concluzia că suntem într-adevăr făcuţi din „ţărână" (vezi „Cuvinte diferite - acelaşi înţeles"). Există diferenţe, bineînţeles, între corpul uman şi crusta planetei. În corpurile noastre, elementele carbon şi azot înlocuiesc siliciul şi aluminiul găsite în pământ. Dintre celelalte elemente, în vreme ce siliciul rămâne o parte importantă din compoziţia noastră chimică, el este găsit în cantităţi foarte mici şi, de aceea, este denumit element „urmă". Este interesant că aluminiul nu se regăseşte în corpul omenesc ca un element ce intră în compoziţia noastră, în mod natural - deşi uneori îl absorbim din mediu unde apare ca un produs secundar al industriei şi poluării.

Stabilind o legătură directă între descrierile străvechi ale corpului uman şi echivalenţii din chimia modernă, acum putem face o corelaţie între ştiinţa modernă şi Cabala. Dacă aceste corelaţii sunt corecte, atunci povestirea păstrată sub forma ştiinţei alchimiei şi în tradiţiile Cabalei începe să capete un sens mai adânc. O reinterpretare a celei mai vechi şi mai complete descrieri a originilor noastre dezvăluie noi şi surprinzătoare răspunsuri la întrebările fără răspuns din trecut!

REZUMATUL CAPITOLULUI 4

- O temă comună în vechile povestiri despre apariţia omului pe Pământ susţine că suntem creaţi din „ţărână", sau din „lut". Tot ceea ce este viu provine din aceeaşi ţărână.

- Secretele apariției noastre și capacitatea noastră de a transmuta circumstanțele vieții (de a face o punte între Cer și Pământ) sunt păstrate în tradițiile ascunse ale alchimiei străvechi. În aceste tradiții, ideile principale susțin că lumea și corpurile noastre sunt formate din elementele: Foc, Apă și Aer.
- O relatare detaliată a alchimiei și care conduce la crearea universului și la originile omenirii, este dezvăluită în Cartea mistică ebraică a Creației, *Sepher Yetzirah*. Cartea este disponibilă astăzi și ne oferă o relatare amănunțită despre modul în care o forță superioară formează universul și lumea noastră.
- *O nouă descoperire*: Știința modernă confirmă modelele străvechi, dezvăluind că elementele alchimiei, Focul, Aerul și Apa, reprezintă, de fapt, trei dintre cele mai răspândite elemente din compoziția corpurilor noastre – respectiv, hidrogenul, azotul și oxigenul.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITARA

Capitolul 5

„Lăsați-i pe cei ce caută să-și continue căutarea, până ce vor găsi. Când vor găsi, ei se vor tulbura.
După ce se vor tulbura, vor fi uimiți ..."

„Recunoașteți ceea ce vedeți
și atunci, tot ce vă este ascuns
vi se va dezvălui."

Evanghelia după Toma, pierdută ulterior

DEZVĂLUIREA: Când literele devin elemente

În vreme ce rata cunoașterii umane se dublează la fiecare zece ani şi echipamentele pot fi reduse la mărimea unor atomi, mai depindem încă de cele mai vechi documente ale trecutului, pentru a înțelege cine suntem - documente păstrate sub forma literelor unor alfabete străvechi. În acelaşi timp, originea alfabetelor lumii - şi a limbilor respective - rămâne unul dintre cele mai mari şi mai ascunse mistere din zilele noastre.[1]

În istoria de 40.000 ani a omului modern, scrisul a jucat un rol din ce în ce mai mare în păstrarea şi transmiterea informațiilor contemporanilor, sau celor ce vor veni. În acest timp, am înregistrat evenimentele vieților noastre prin una sau printr-o combinație de numai patru forme de scris. Aceste forme sunt grupate pe categorii, descrise după cum urmează:

- Imagini picturale
- Semne ce reprezintă cuvinte
- Semne ce reprezintă silabe individuale
- Alfabete întregi

Prin simboluri, fiecare formă permite reprezentarea a diferite grade de complexitate şi a servit necesităţile unui anumit popor, într-o anumită perioadă istorică.

Litere şi alfabete: Simboluri ale unei realităţi mai profunde

Deşi folosirea alfabetelor complete este cea mai recent descoperită formă de comunicare, asta nu înseamnă că *gândurile* care stăteau la baza vechii scrieri picturale sunt mai puţin sofisticate decât acelea care stau în spatele cuvintelor de astăzi. Mai degrabă, doar *simbolurile* au devenit mai sofisticate, odată cu trecerea timpului.

De exemplu, cele mai simple forme de imagini pictate, *pictogramele*, reprezentau, în general, noţiuni distincte şi elevate, fără a oferi genul de detalii care dau un sens mai profund evenimentului menţionat. La partea opusă a spectrului, alfabetele complete permit înregistrarea, transmiterea şi păstrarea, pentru folosirea ulterioară, a elementelor specifice ale unui eveniment.

Imaginea singulară a exploziei unei stele, desenată în partea inferioară a unei stânci din Chaco Canyon, New Mexico, ilustrează acest concept. Simbolul - care se crede că ar reprezenta explozia unei supernove din anul 1.054 e.n. - este pictat pe un tavan de gresie. Strălucitorul eveniment celest a putut fi văzut în timpul zilei, pe tot cuprinsul Americii de Nord, iar rămăşiţele ei încă mai pot fi văzute şi astăzi de astronomi, în *Crab Nebula* (Nebuloasa Racului). Pictograma pare să fi înregistrat evenimentul în sine, dar nu oferă nici un detaliu - cum ar fi momentul zilei, gradul de luminozitate sau efectul asupra oamenilor, animalelor şi condiţiile de viaţă din

acea vreme. Arată doar că a avut loc explozia. Totuşi, astronomii chinezi de atunci au înregistrat evenimentul prin limbajul mai sofisticat dat de alfabet, putând astfel să păstreze, pentru generaţiile viitoare, aspectele specifice, cum ar fi data exactă la care a avut loc.

Cu un grad mai mare de păstrare a detaliilor decât pictogramele, sunt limbajele cu simboluri ce reprezintă cuvinte (logograme) şi silabe (silabograme). Folosind un sigur simbol pentru a reprezenta o silabă sau un cuvânt întreg, aceste forme de scris au capacitatea de a păstra o cantitate mai mare de informaţii despre evenimentul înregistrat.[2]

Cea mai exactă formă de înregistrare a informaţiilor scrise este cu ajutorul grupurilor de simboluri care reprezintă sunete specifice: alfabetele. Într-un alfabet, simbolurile se combină pentru a produce cuvinte care conţin informaţii mai exacte şi mai pline de înţeles. Nevoia de a înregistra experienţele pe care le trăim se crede că este o caracteristică exclusiv umană. Este catalizatorul care i-a făcut pe strămoşii noştri să creeze multele limbi existente şi alfabetele care le reprezintă. Totuşi, chiar şi în cel mai bun caz, cuvintele formate de orice alfabet sunt numai un simbol al evenimentului sau a experienţei trăite.

În simbolurile literelor sunt incluse straturi adiţionale multiple, fiecare dintre ele cu semnificaţii mai profunde.

Odată cu incertitudinea originilor lor, s-a evidenţiat un mister şi mai profund în ceea ce priveşte multiplele semnificaţii asociate cu limbile timpurii. Învăţaţii recunosc faptul că, de la limbile străvechi şi depăşite ale trecutului nostru şi până la limbile cele mai moderne ale zilelor noastre, simbolurile pe care le numim litere au, de fapt, un scop dublu. Cel evident este că literele formează cuvintele şi propoziţiile care conţin şi transmit informaţii - cum ar fi date calendaristice, ore şi evenimente. În spatele acestor semnificaţii exterioare, substraturi mai puţin evidente de informaţii dezvăluie relaţiile subtile ale cuvintelor în sine.

Datorită puterii literelor sale din ebraică, Tora este, în mod clar, un document istoric important, precum şi un ghid încriptat în interior, pentru descoperirea secretelor creaţiei. Pentru cei care înţeleg codul, cuvintele sunt căi pentru o înţelegere mai profundă a aceluiaşi text. Învăţaţii Torei consideră că, în chiar cuvintele care înregistrează actele lui Dumnezeu şi ale patriarhilor, există cheile ascunse pentru descoperirea miracolelor pe care cuvintele le descriu.

De exemplu, la fel cum a fost descoperită o legătură mai profundă între „Adam" şi „Pământ", atunci când se spune în Tora că „Dumnezeu a creat Cerul şi Pământul", semnificaţia mai profundă a cuvintelor descrie exact *cum* s-au format Cerul şi Pământul.

Studiind aceste relaţii ascunse, putem descoperi puterea mesajului original al autorului. Orice studiu lingvistic serios trebuie să ia în considerare diferitele niveluri, sau straturi de semnificaţii, care stau la baza unei anumite limbi.

Când literele sunt mai mult decât litere: Codul ascuns al limbii ebraice

Pe măsură ce taxiul încetinea în drum spre intrarea în muzeu, am putut vedea mulţi oameni care stăteau deja la coadă, acoperind treptele de beton, sub ploaia măruntă a unei furtuni de primăvară. Mai devreme, în aceeaşi după amiază, terminasem un interviu cu o scriitoare de la una dintre agenţiile de presă naţionale, în care discutasem pe larg despre Manuscrisele de la Marea Moartă.

„Manuscrisele sunt aici, în oraş!", a exclamat ea după interviu. „La Muzeul Chicago Field Museum."

„Chiar?!", am răspuns. „Cât de departe este muzeul faţă de locul în care ne aflăm acum?"

„Ţinând cont de trafic, poate la 15 minute cu taxiul".

„Deşi am văzut manuscrisele copte în Egipt şi am studiat cuvintele acestor suluri, nu am văzut niciodată Manuscrisele de la Ma-

rea Moartă! Mi-ar plăcea foarte mult să le văd", i-am spus. „Poate că ar trebui să mergem." Asta a fost tot. În câteva minute, eram într-un taxi, în drum spre muzeu.

În timp ce ieşeam din taxi în vântul rece, am arătat spre oamenii care stăteau la coadă. „Ei sunt aici ca să vadă manuscrisele?", am întrebat.

„Unii da", mi-a răspuns, „dar mulți sunt aici probabil ca să o vadă pe Sue". Întâmplător, momentul pe care îl alesesem pentru vizita noastră la muzeu pentru a vedea manuscrisele, coincidea cu deschiderea unei expoziții cu rămăşițele unui *Tyrannosaurus Rex*, cel mai complet până acum, numit „Sue". Ambele erau în acelaşi muzeu, numai la câțiva zeci de metri distanță. Apropiindu-ne de casa de bilete, bănuielile ni s-au confirmat, când i-am văzut pe oameni cum se îndreptau spre Sue. Pe o latură a sălii principale se formau grupuri mai mici, cărora urma să li se permită accesul la anumite perioade de timp, pentru a evita aglomerația. Ajunsesem la timp pentru ultimul grup din ziua aceea!

Făcându-ne loc prin expoziția special amenajată, simțeam cum îmi creşte nerăbdarea şi, în acelaşi timp, entuziasmul celor din jurul meu. Pe când intram în încăpere, am auzit sunetele de uimire ale celorlalți vizitatori. Pentru a micşora, pe cât posibil, efectele căldurii produse de sistemul de iluminat, becurile care iluminau fiecare manuscris creşteau şi scădeau în intensitate, la anumite intervale de timp. Pentru fiecare vitrină care adăpostea delicatele fragmente era stabilit un alt interval de timp, creându-se un efect straniu, pe măsură ce diferite părți ale încăperii alternau de la lumină la întuneric. Imediat, am fost atras de un pergament mare, gri, care stătea într-o casetă separată, aproape de centrul încăperii.

În timp ce stăteam în fața fragmentului - parte din vechea Carte a lui Enoh - am simțit cum un val de căldură îmi inunda corpul, pe măsură ce realizam deplina măreție a ceea ce priveam. Acolo, pe o bucată de piele zdrențuită de animal, se aflau literele unui

mesaj creat de mâna unui om care a trăit cu mai mult de două milenii în urmă!

Aproape cu 200 de ani înainte ca Iisus să fi păşit pe Pământ, un scrib necunoscut a aşternut cuvinte pline de înţelepciune, care erau deja străvechi în perioada în care au fost scrise. Petele de cerneală neagră care formau fiecare dintre literele perfect proporţionate, se mai vedeau încă pe suprafaţa pergamentului, exact la fel cum le aplicase mâna aceea, cu atâta vreme în urmă.

Pentru o fracţiune de secundă, secolele care ne separau au dispărut. Prin misterul din litere, acum aflate la câţiva centimetri de faţa mea, scribul uitat de vreme a sfidat limitele de timp. În acel moment scurt, am înţeles limbajul, într-un mod în care nu-l mai percepusem până atunci şi care, până în prezent, nu s-a mai repetat. Dincolo de o cunoaştere logică, cu ajutorul puterii literelor ebraice, am putut simţi, în mod concret, simbolurile care făceau legătura dintre trecut şi prezent.

Timp de mai mult de trei milenii, literele alfabetului ebraic au avut un loc special în studiul limbilor sacre, în timp ce alte forme străvechi de scris, cum ar fi hieroglifele egiptene şi cuneiformele sumeriene, vechi de mii de ani, nu mai sunt folosite în zilele noastre. Este foarte posibil ca în interpretările moderne ale acestor limbi, deşi le înţelegem în general, să se fi pierdut totuşi subtilităţi care pot fi cunoscute doar prin folosirea lor. Nu acesta este cazul şi cu alfabetul ebraic - el a fost folosit continuu, timp de 3.000 de ani şi poate mai mult.

Cu toate că e posibil să fi apărut schimbări de sens şi de folosire a literelor în toată această perioadă, ştim cu certitudine că alfabetul a rămas acelaşi, cel puţin în ultimii o mie de ani. Una dintre cele mai vechi şi mai complete versiuni ale Vechiului Testament scris în ebraică, Codexul Leningrad, a fost scrisă în 1.008 e.n. Atunci când acest manuscris este comparat cu versiunile mai moderne ale aceleiaşi Biblii, textele sunt perfect identice - literă cu literă!

Datorită perioadei lungi de timp în care această limbă a fost folosită, ca şi a stabilităţii alfabetului său, atunci când traducem cuvintele unui manuscris ebraic vechi, putem avea încredere că ştim exact ce a vrut să spună autorul, la momentul în care cuvintele au fost aşternute pe hârtie, cu mii de ani în urmă.

Chiar şi cei care nu cunosc limba ebraică au un sentiment de sfinţenie, respect şi mister, în prezenţa literelor ebraice. Deşi multe limbi au valori numerice ascunse, asociate fiecărei litere a alfabetului lor, poate că nici unul dintre aceste sisteme numerice nu a fost atât de extensiv documentat şi nu a fost aplicat atât de frecvent, ca în ebraica veche.

Atribuind o putere uriaşă alfabetului ebraic, *Sepher Yetzirah* spune că, din litere, Dumnezeu „a descris tot ceea ce s-a format şi tot ceea ce se va forma".[3] Din punct de vedere istoric, învăţaţii au considerat această afirmaţie ca fiind o metaforă care simbolizează puterea lui Dumnezeu ca sursă a creaţiei. Aşa cum am văzut în capitolul anterior, corelaţiile dintre elementele chimice şi limba cea mai străveche pe care o cunoaştem, care a fost folosită în mod continuu, ne oferă o nouă perspectivă asupra acestei afirmaţii şi poate chiar asupra originii vieţii înseşi. În perfecţiunea lui, textul codificat descrie exact cum şi cine (ce forţă) a creat specia noastră.

Ştiinţa literelor ca numere

Deşi motivul iniţial pentru existenţa unei semnificaţii ascunse în spatele literelor este el însuşi un mister, de la cele mai vechi semne cuneiforme sumeriene şi până la limbile zilelor noastre, *fiecare literă a fiecărui alfabet a fost dintotdeauna legată de o valoare numerică specifică*. Studiul acestor relaţii este cunoscut sub denumirea de *gematrie*. Prin corespondenţa de unu-la-unu între litere şi numere, gematria dezvăluie relaţiile ascunse şi nivelurile mai profunde de sens care, în mod normal, ar fi trecute cu ve-

derea, atunci când doar se citesc cuvintele. Aflat în afara scopului acestei cărți, merită observat totuşi că până şi relativ recentul alfabet al limbii engleze – fuziunea dintre influențele vechilor limbi, greaca şi latina – are un nivel mai profund de semnificații, datorită codurilor asociate cu alfabetele mamă.[4]

Din multiplele moduri prin care am putea defini „ştiința" astăzi, *The American Heritage Dictionary* definește că „orice activitate, disciplină sau studiu metodologic"[5] este o ştiință. Prin această definiție larg acceptată, studiul gematriei poate fi considerat o ştiință veche, deoarece se obțin rezultate exacte şi repetabile, din operațiunile specifice realizate între litere, fraze şi cuvinte.[6]

Atâta timp cât vechile texte ebraice constituie sursa noțiunilor cheie din această carte, vom cerceta ştiința gematriei din perspectiva cuvintelor ebraice. Vom putea, eventual, descoperi că aceste relații rezolvă misterul forțelor subtile şi nevăzute, care pun la încercare ştiința zilelor noastre – cum ar fi câmpurile morfogene şi efectele din fizica cuantică.[7]

O scurtă introducere în alfabetul ebraic

Limba ebraică este una a consoanelor. Se scrie în mod diferit față de cum se vorbeşte, vocalele lipsind din text. Vocalele care ajutau la pronunțare se puneau în funcție de semnificația cuvintelor, făcând, astfel, din traducerea textelor scrise în ebraica biblică o artă şi o ştiință, în acelaşi timp. Datorită acestei curiozități, este folositor să ştim contextul a ceea ce a fost scris, *înainte de a-l traduce,* pentru a putea da fiecărui cuvânt semnificația corespunzătoare.

În ultima vreme, vocalele limbii ebraice în forma sa scrisă au fost introduse prin puncte şi simboluri amplasate sub anumite litere din text. Aceste simboluri – cunoscute sub denumirea de *puncte cu echivalent de vocală* – se folosesc astăzi pentru asigurarea unei pronunții şi, implicit, a unei semnificații corecte a fiecărei litere şi cuvânt.

Alfabetul ebriaic *de bază* este constituit din 22 de litere, fiecare literă pentru un sunet şi un număr unic. Astfel, limbajul primeşte puterea ambelor semnificaţii - cea exterioară evidentă şi cea interioară ascunsă. Prima literă a alfabetului, *Alef* (א) este asociată numărului 1; a doua literă *Bet* (ב)cu numărul 2; şi aşa mai departe, până se ajunge la litera *Yod* (י)şi numărul 10. Succesiunea continuă apoi cu multipli de 10, cu următoarea literă, *Kaf* (כ) cu valoarea de 20; *Lamed* (ל)cu valoarea 30, şi se continuă până la *Kuf* (ק)şi numărul 100. De aici încolo, alfabetul ebraic de bază se continuă cu multipli de 100, sfârşindu-se cu lite-ra *Tav* (ת), cu valoarea de 400.

În tradiţiile mai vechi ale Cabalei, alfabetul se continuă, totuşi cu multipli ai numărului 100, până se ajunge la 1.000, care reprezintă o versiune mai mare a primei litere a alfabetului, *Alef* (numită „Marele Alef"). Acest set de litere suplimentar este în mod special important, atunci când se cercetează semnificaţiile mai profunde ale textelor ebraice. Figura 5.1 prezintă literele alfabetului ebraic de bază şi valoarea numerică ascunsă, asociată cu fiecare dintre ele.

Valorile numerice ale alfabetului ebraic

Simbol	Nume	Sunet	Valoare
א	Alef	tăcut	1
ב	Bet/Vet	B/V	2
ג	Gimel	G	3
ד	Dalet	D	4
ה	Hey	H	5
ו	Vav	V	6
ז	Zayin	Z	7
ח	Chet	Ch	8
ט	Tet	T	9
י	Yod	Y	10
כ	Kaf	K/Kh	20

Simbol	Nume	Sunet	Valoare
ל	*Lamed*	L	30
מ	*Mem*	M	40
נ	*Num*	N	50
ס	*Samekh*	S	60
ע	*Ayin*	gutural	70
פ	*Peh*	P/F	80
צ	*Ṭadi*	Ṭ	90
ק	*Kuf*	K	100
ר	*Resh*	R	200
ש	*Ṣin*	Ṣ/S	300
ת	*Tav*	T	400

Figura 5.1: Literele de bază ale setului de litere ebraice, împreună cu valoarea numerică „ascunsă" asociată cu fiecare dintre ele.

Semnificația ascunsă a Sufletului și Cerului

Profunzimea ascunsă a semnificației unui cuvânt este cel mai bine demonstrată printr-un exemplu, cum ar cuvintele ebraice pentru *suflet* şi *Cer* şi relația lor cu viața şi moartea.

Aproape preturindeni, cele mai de preț credințe ale noastre sugerează că sufletul din fiecare dintre noi continuă să trăiască după moarte, când se reîntoarce pe tărâmurile sale de origine – locul pe care-l numim Cer. În mod tradițional, această relație este doar sugerată în scrierile religioase şi spirituale. Revelarea legăturii directe care există între cuvinte şi numere, ne arată această relație într-un mod specific şi grafic.

Următorul studiu, care face parte din lucrările unui mare erudit evreu al timpurilor noastre, rabinul Benjamin Blech, ne oferă o perspectivă fără precedent şi, poate, mult dorita lămurire în ceea ce priveşte misterul dintre Cer, Pământ şi sufletul omenesc.[8]

Cuvântul ebraic pentru *suflet* este „NeŞaMaH", care se scrie fără vocale astfel: *N, Ş, M şi H*. Repartizând codurile numerice discutate în secțiunea anterioară, valorile lui *N, +, M şi H* sunt astfel:

N	Ş	M	H
50	300	40	5

Prin adunarea acestor valori individuale, obținem un nou număr combinat - respectiv 395.

$$50 + 300 + 40 + 5 = 395$$

În termeni numerici, 395 *este* „suflet" şi acest număr ne permite să cercetăm o relație care nu este evidentă în forma alfabetică a cuvintelor. Pentru a înțelege exact modul în care tărâmul ceresc se raportează la numărul 395 al sufletului, aplicăm un procedeu identic de repartizare a valorilor numerice, literelor din cuvântul *Cer*.

În ebraică, *Cer* se ortografiază *Ha-ŞaMaYim*. Scris numai cu consoane, cuvântul arată astfel:

H	Ş	M	Y	M
5	300	40	10	40

Repartizându-i fiecărei litere valoarea sa numerică, descoperim o relație directă, poate surprinzătoare, între cele două cuvinte:

$$5 + 300 + 40 + 10 + 40 = 395$$

Adunând valorile numerice ale cuvântului Cer se obține 395 - exact aceeaşi valoare ca şi în cazul cuvântului *suflet*!

Una dintre regulile ştiinței gematriei este că două cuvinte înrudite prin același număr sunt înrudite şi în natură. Indiferent de sensul dat de cultură sau de societate, relația numerologică vorbeşte direct despre semnificația adevărată care stă la baza literelor. O astfel de relație este în mod clar demonstrată de cuvintele *suflet* şi *Cer*. Dincolo de o similitudine întâmplătoare, valorile lor numerice sunt identice! De aceea, ne informează gematria, Cerul şi sufletul sunt la fel.

Aşa cum se arată în multe descrieri din tradiţiile religioase referitoare la originile noastre: „Dumnezeu a creat Cerul şi Pământul" ca două tărâmuri de experienţă distincte – şi totuşi înrudite. Textele continuă să prezinte omenirea ca fiind o punte între cele două tărâmuri, o uniune între Cer (spirit sau suflet) şi Pământ.

„Ea (omenirea) reuneşte şi calităţile cereşti şi cele pământene în structura ei ... Eu (Dumnezeu) voi crea omul pentru a fi o punte între acestea două ..."[9]

Pe parcursul vieţii, calităţile celor două tărâmuri se unesc într-o singură existenţă. La capătul vieţii, Cerul şi Pământul, care s-au unit sub forma corpurilor noastre, se reîntorc la sălaşurile lor. Corpurile se întorc în ţărâna pământului, în timp ce sufletele noastre şi Cerul sunt deja una.

Această perspectivă a vieţii şi a morţii nu înseamnă sfârşitul existenţei noastre. Codul numeric ascuns ne asigură de acest lucru.

Numărul: limbajul creaţiei

În lucrarea sa istorică, *Republica*, filozoful grec Platon a afirmat că realitatea lumii noastre poate fi cunoscută cu adevărat, doar prin experimentarea ei – orice încercare de a descrie lumea prin limbaj reprezintă cel mult un lucru abstract. Platon sugerează că atunci când o facem totuşi, numerele sunt calea cea mai potrivită pentru aceasta: „Ei (cei care se ocupă cu studiul gematriei) utilizează formele vizibile şi discută despre ele ... Ceea ce caută ei, cu adevărat, este să întrezărească acele realităţi care pot fi văzute doar în minte".[10] Pitagora, ale cărui studii l-au influenţat puternic pe Platon, a descris şi el această relaţie importantă dintre numere şi cuvânt, într-un mod simplu şi concis: „Totul este aranjat conform unei scheme numerice".[11]

Semnificaţia numerelor din alfabetul ebraic nu poate fi tăgăduită. Odată ce fiecărei litere îi este repartizat un număr unic, în-

treaga Tora poate fi privită ca un vast aranjament de numere. Oamenii de ştiinţă şi istoricii consideră că, în momentul în care Tora a fost iniţial dezvăluită omenirii, ea a fost transmisă sub forma limbajului tradiţional, ca o înşiruire singulară, continuă, de 304.805 caractere, fără punctuaţie sau vocale.[12] Învăţatul *Genius din Vilna*, care a trăit în secolul al XVIII-lea, afirma: „Tot ce a fost, este şi va fi până la sfârşitul timpului este inclus în Tora - de la primul şi până la ultimul cuvânt".

Prin acest cod numeric, se spune că ni s-a dat mesajul trecutului, precum şi cheile spre viitor. Dacă descrierea originală din Tora este corectă, atunci cele mai adânci mistere în ceea ce priveşte vindecarea, pacea şi originile noastre ni s-au dezvăluit sub forma unui foarte lung şir de numere! Şi dacă, poate, nu ne este atât de clar *felul în care* o astfel de informaţie este încriptată în mod exact, în cărţile relativ scurte ale Torei, este clar că învăţaţii găsesc o semnificaţie în paginile ei, care trece dincolo de mesajul evident transmis prin cuvântul scris.

Recunoscând această legătură directă între literele din Tora şi lumea noastră, sarcina dificilă de a transcrie textul a implicat, în acelaşi timp, şi o deosebită răspundere. Se spune că, dacă se face doar o singură greşeală într-unul dintre cuvinte, un scrib ar putea modifica, în mod irevocabil, cursul istoriei omenirii. Din cauza poverii reprezentate de menţinerea unei astfel de precizii, greşeala de transcriere, chiar şi numai a unei singure litere din texte, era considerată intolerabilă. O astfel de eroare ar fi putut constitui garanţia distrugerii unei întregi părţi din manuscris, parte care poate fusese creată într-o perioadă de mai multe luni. Astfel, numai exemplarele exacte ale „Cărţii" (Tora) au fost lăsate moştenire generaţiilor viitoare. Datorită siguranţei textelor ebraice şi a secretelor încriptate în literele lor, avem acum o perspectivă fără precedent în ceea ce priveşte relaţia noastră cu lumea şi cu fiecare dintre noi.

Puterea comparării „merelor cu mere"

Cu ajutorul ştiinţei de a combina limbajul cu numerele, am putut vedea legătura puternică dintre literele cuvintelor ebraice şi ideile pe care le transmit cuvintele. Este oare posibil ca, într-un mod similar, să existe o relaţie ascunsă între apariţia vieţii, aşa cum este ea descrisă în textele ebraice, şi limbajul ştiinţific contemporan? S-ar putea oare ca prăpastia care se crede că există între explicaţiile religioase şi cele ştiinţifice despre viaţă şi Început, să fie doar o chestiune legată de limbaje diferite, din epoci diferite, dar care descriu exact aceleaşi evenimente?

Soluţia pentru a crea o punte între ştiinţă şi spiritualitate – sau între orice alte căi diferite de cunoaştere a lumii noastre – este ca toate punctele de vedere să fie transformate în acelaşi limbaj, înainte ca ele să poată fi comparate între ele, într-un mod raţional. De exemplu, dacă suntem întrebaţi: „Ce unitate de măsură reprezintă o distanţă mai mare: un kilometru, sau 1792 de metri?", ambele unităţi de măsură trebuie transformate pentru a putea face o comparaţie între ele. Făcând acest lucru, noi creăm un *numitor comun* care ne permite să comparăm „mere cu mere" şi nu „mere cu portocale". Transformând kilometrul în metri, obţinem 1000 de metri şi astfel, este simplu să comparăm şi să răspundem la întrebare. În mod evident, distanţa de 1792 m este cea mai lungă dintre cele două.

În mod similar, găsirea un numitor comun între limbajele de spiritualitate şi cele ştiinţifice va permite descoperirea unui nou sens în câteva dintre cele mai vechi şi mai de preţ tradiţii. Acest lucru ne va oferi, de asemenea, şi puntea mult căutată între ceea ce mulţi consideră că ar fi două lumi incompatibile – cea ştiinţifică şi cea spirituală. Soluţia pentru descoperirea unei astfel de punţi este aceea de a găsi o legătură comună care să unească cele două lumi.

Codul numeric ascuns care stă la baza limbii ebraice, oferă exact o astfel de legătură.

Descoperirea: De la alfabet la elementele chimice

Către sfârşitul secolului al XX-lea, compoziţia a tot ce ne-am imagina vreodată că ar putea exista în lumea fizică s-a redus la aproximativ 118 elemente chimice. De la gazele invizibile care formează atmosfera, la mineralele dense care formează Pământul, multe dintre elemente au nume cunoscute şi au jucat un rol important în istoria lumii noastre. Febra aurului din California, New Mexico şi Colorado, de exemplu, a contribuit la dezvoltarea vestului Americii, la începutul secolului al XIX-lea. Altele, cum ar fi elementul cu numărul 105, *dubnium* (iniţial cunoscut sub denumirea de *Nielsbohrium* – redenumit în 1997), sunt atât de rare, încât ele apar doar în condiţii de laborator, pentru câteva secunde înainte de a se dezintegra în materiale mai stabile.

Fiecare dintre cele 118 elemente chimice este clasificat în funcţie de caracteristicile care-l deosebesc de celelalte – proprietăţi definite de numere – şi repartizat într-un tabel. Acest tabel este cunoscut sub numele de *Tabelul periodic al elementelor* – sau, mai simplu *Tabelul periodic* (vezi Anexa B), care se extinde în continuare, pe măsură ce se descoperă şi alte elemente chimice. Prin clasificarea şi organizarea acestor caracteristici, oamenii de ştiinţă determină locul „potrivit" în tabel al fiecărui element. *Aceste însuşiri numerice fac legătura dintre elementele din ADN-ul nostru, cu literele din alfabetul ebraic.* Acest cod ne permite să citim mesajul străvechi, încriptat în celulele noastre sub formă de ADN.

Din multiplele caracteristici care definesc fiecare element, cei 12 ani de studiu personal evidenţiază doar una care poate fi considerată o punte între cele patru elemente ale vieţii şi alfabetul ebraic: caracteristica cunoscută sub numele de *masă atomică*.[13]

Deşi are sonoritate de termen tehnic, ideea de „masă" este o noţiune extrem de simplă, care ne arată cât de uşor se lasă materia modificată.[14] Pentru discuţia noastră, ne vom referi mai simplu la termenul de *masă atomică*, adică îi vom spune masă şi *îl vom considera numitorul comun care ne permite să facem o legătură între literele ebraice şi elementele chimice ale creaţiei.* [15]

Ceva minunat şi senzaţional începe să se desfăşoare, odată ce privim cele mai vechi mărturii referitoare la creaţie, prin lentilele unor astfel de termeni moderni. Dintr-o dată, referirile ezoterice despre Început capătă un nou sens. Anterior, în *Capitolul 4*, am aflat că menţiunile străvechi despre elementele alchimice ale creaţiei – Foc, Aer şi Apă – erau, de fapt, descrieri ale elementelor chimice care fac posibilă existenţa Focului, Aerului şi Apei: hidrogenul, azotul şi oxigenul. Pentru a dezvălui secretul conţinut de aceste trei elemente în scrierile străvechi, trebuie acum să determinăm ce litere ale alfabetului ebraic reprezintă ele. Aici intră în joc numitorul comun pe care l-am determinat – masa. Aplicând acelaşi procedeu care ne-a arătat semnificaţia ascunsă dintre „suflet" şi „Cer", vom dezvălui legătura dintre hidrogen, azot, oxigen şi alfabet.

Urmând principiile gematriei, care ne permite simplificarea numerelor până la obţinerea unei singure cifre, descoperim că masa hidrogenului *1,007* nu mai are nevoie de simplificare, deoarece este deja reprezentată de numărul 1. Acelaşi procedeu ne arată că *masa simplă* a azotului, 14,00, şi oxigenului, 15,99, poate fi obţinută adunând numerele întregi din stânga zecimalelor cu numerele care reprezintă masa din Tabelul periodic.

Mai exact, pentru azot, valoarea „14" devine *masa simplă* de „5" (1 + 4 = 5). Pentru oxigen, valoarea e „6" (1 + 5 = 6). Figura 5.2 prezintă aceste valori. Această formulă ne oferă un nou mod de apreciere a elementelor Foc, Aer şi Apă. Stabileşte numitorii comuni care ne permit să căutăm o potrivire cu valorile numerice ascunse ale literelor ebraice.

Alchimie	Chimie	Masa simplă
Foc	Hidrogen	1
Aer	Azot	5
Apa	Oxigen	6

Figura 5.2: Valoarea „masei" ne oferă un alt mod de apreciere a elementelor străvechi „Foc", „Aer" și „Apă". Această valoare devine numitorul comun care face legătura dintre noțiunile străvechi și elementele chimice moderne.

Secretul celor Trei Mame

Aşa cum am discutat în *Capitolul 4, Sepher Yetzirah* afirmă că, după formarea celor 22 de litere ale creației, din care a apărut ulterior totul, au fost alese trei litere, cărora li s-a repartizat un loc de onoare special față de toate celelalte litere ale alfabetului. Pe lângă faptul că aceste litere sunt „materialul" din care este făcută lumea noastră, ele vor deveni, în acelaşi timp, şi baza numelui lui Dumnezeu: singurul nume după care Dumnezeu va fi cunoscut pe Pământ.

„El a ales trei litere din aspectele naturale
(în cadrul misterului celor trei mame Alef Mem Şin)
şi le-a pus în măreţul Său Nume ..."[16]

Combinând cele trei Litere Mamă, Dumnezeu „a delimitat" şi dezfinit spațiul creației Sale. Întrucât literele fuseseră deja dezvăluite în texte, răspunsul la întrebarea legată de semnificația ascunsă devine acum una de stabilire a corespondențelor. Am putea pune această întrebare sub forma cunoscută a unei probleme de logică:

Dacă

cele trei litere Mamă: *A, M, Ş* au fost create primele,

şi

dacă aceste litere sunt într-adevăr „Mama" creației,

şi

dacă *Y, H* şi *V* sunt literele numelui lui
Dumnezeu (YHVH) şi sursa întregii creaţii,

atunci

printr-un procedeu care nu este direct evident,
A, M, Ş trebuie să devină *Y, H, V*!

Relaţia care permite evoluţia lui *A, M, Ş* în *Y, H, V* este considerată atât de sacră în tradiţiile străvechi, încât o întreagă secţiune din *Sepher Yetzirah* este dedicată descrierii secretului legăturii dintre ele.

„Trei Mame: Alef Mem Şin, Un secret mistic
măreţ, acoperit şi pecetluit cu şase inele.
Şi din ele a ieşit aerul, apa şi focul.
Şi din ele se nasc Taţii,
şi din Taţi, descendenţii."[17]

Răspunsul la misterul nostru poate fi pus într-o singură propoziţie: *învăţaţii Cabalei afirmă că cele trei litere ale numelui lui Dumnezeu (YHV) sunt derivate, de fapt, din cele trei Litere Mamă (AM+) şi corespund lor.*[18] Sensul care stă la baza acestui răspuns ar putea umple volume întregi.

În Cabala, se face o distincţie între crearea Universului nostru de Ordine şi a universului *anterior* acestuia, Universul de Haos. În timp ce fizicienii moderni se luptă cu dilema dacă acesta a existat, sau nu, înainte de Big Bang, pentru cel ce studiază Cabala, existenţa unui univers înainte de timp este ceva absolut normal – şi chiar necesar – pentru a putea înţelege învăţăturile.

Cabala descrie această „perioadă de dinainte de timp şi ordine" ca Univers de Haos, sau *Tohu*. În acest Haos, literele *Alef, Mem* şi *Şin* s-au născut şi au fost descrise pentru prima dată. În această lume fără ordine, elementele – sau *vasele* – care au existat

înainte de cei zece sefiroți, nu puteau interacționa, fiind imposibil pentru ele să experimenteze însăşi esența vieții, întrucât ele nu puteau da sau primi. Din această cauză, erau incapabile să-şi păstreze lumina dată de Dumnezeu, iar experiența lor era incompletă.

În consecință, ele s-au sfărâmat - un act cunoscut sub denumirea de *Spargerea Vaselor*. Pe măsură ce bucăți din vasele sparte au căzut pe tărâmurile spirituale mai joase, ele au fost reconstruite sub forma unor noi containere care *puteau* da şi primi. Aceste containere au devenit cei zece sefiroți care formează Arborele Vieții pentru lumea noastră, *Universul Rectificării*, sau al Ordinii.

În Universul Ordinii, literele ebraice pentru Haos au primit noi semnificații, iar misterul nostru începe să se dezlege. „Marele secret mistic" al Sepher Yetzirah este că literele numelui lui Dumnezeu din lumea noastră (YHV) şi Literele Mamă din Universul de Haos (AM+) sunt echivalente.

Ele reprezintă aceeaşi forță, manifestată în tărâmuri diferite. Cu alte cuvinte, Yod, Hey şi Vav provin din echivalentele lor - respectiv Alef, Mem şi Şin. Ținând cont de aceste relații, avem acum informația necesară pentru a da răspuns la întrebarea: „Cum se pot echivala cele trei Litere Mamă din povestirile ebraice despre creație, cu elementele ştiinței moderne?"

Litere Mamă în Lumea de Haos		Litere Mamă în Lumea de Ordine
A	=	Y
M	=	H
Ş	=	V

Trecând în revistă ceea ce cunoaştem:

1. Focul, Aerul şi Apa sunt echivalenții străvechi ai hidrogenului, azotului şi oxigenului.
2. Puntea dintre litere şi elemente este una numerică.

3. Hidrogenul, azotul şi oxigenul au valori numerice de 1, 5 şi respectiv 6.

O cercetare a codului numeric ascuns în literele ebraice ne dezvăluie nu numai că există o relaţie directă între litere şi elemente, dar şi că relaţia este atât de exactă, încât nu se poate greşi!

Element alchimic	Foc	Aer	Apa
Elemente ale ADN-ului din corpul nostru	Hidrogen	Azot	Oxigen
Ca masa atomică redusă	1	5	6
Ca şi cod numeric al literei ebraice	1	5	6
Aceleaşi elemente ca litere ebraice	Y	H	V

Figura 5.3: Străvechile elemente din alchimie şi echivalenţii lor ca litere ebraice, ne arată că există o legătură directă între trei din cele patru elemente care susţin viaţa (hidrogenul, azotul şi oxigenul) şi cele trei litere Y, H şi V, care formează vechiul nume al lui Dumnezeu (litera H este folosită de două ori şi devine YHVH).

În alfabetul ebraic, există exact trei litere, şi numai trei, ale căror coduri numerice ascunse se potrivesc cu masa simplă a elementelor chimice vechi ale creaţiei. Valoarea ascunsă a literelor ebraice *Y, H* şi *V* se reduce la numerele 1, 5 şi respectiv 6 (vezi Figura 5.3 de mai sus).[19]

Prin aceste simple relaţii „mere cu mere" din natură, putem acum înlocui elementele ADN-ului uman cu echivalenţii lor din alfabetul ebraic. Potrivind numerele din tabel, putem să facem o legătură directă între vechile litere ale alfabetului ebraic şi elementele chimice din ştiinţa modernă. Această relaţie clară şi verificabilă ne spune foarte multe despre cunoştinţele strămoşilor noştri.

Din documente cum ar fi *Sepher Yetzirah*, putem acum înţelege că învăţaţii protobiblici au înregistrat cunoaşterea referitoare

la secretele creației, încă de la începuturile timpului. În limbajul zilelor lor, ei au păstrat informațiile legate de această cunoaștere, exact la fel cum facem noi astăzi prin cărți, pentru generațiile care știau că le vor urma. Dincolo de teorie și de metaforă, acele secrete sunt acum recunoscute ca fiind detaliile - *combinațiile efective dintre elementele recunoscute și verificate de știința din zilele noastre* - care sunt responsabile pentru procesul de creație și pentru viața însăși! Pe lângă faptul că acordă credibilitate unor astfel de relatări, corelațiile noastre oferă un limbaj care ne permite să traducem cele mai vechi descrieri referitoare la creație, cu un grad de precizie fără precedent.

Partea finală a misterului nostru este să dăm răspuns la întrebarea: de unde provine cel de-al patrulea element al vieții - carbonul. Dacă, așa cum sugerează textele, totul a fost creat din *A, M* și *Ș* - care au devenit *Y, H* și *V* - atunci, printr-un procedeu ce urmează să-l descoperim, cel de-al patrulea element al vieții trebuie să provină și el din aceste trei Litere Mamă.

Rezolvarea misterului celui de-al patrulea element

În trecutul alchimiei, pe lângă cele trei cărămizi ale vieții deja menționate - respectiv Foc, Aer și Apă - era întotdeauna implicat și un al patrulea element, „ascuns". Acesta era substanța cunoscută a „Pământului". În tradițiile ulterioare, în timp ce partea Pământ a codului a fost dezvăluită direct, *proveniența lui exactă* a rămas ascunsă tuturor, cu excepția celor inițiați în misterul secretelor creației. Pentru cei care studiau *Sepher Yetzirah*, cheia pentru rezolvarea acestui mister este dezvăluită indirect prin textul însuși:

„Din acestea trei (Respirație, Foc și Apă)
El și-a făcut sălașul."[20]

Cu o simplitate care este pe cât de elocventă, pe atât de profundă, ni se spune că locuința Creatorului a fost alcătuită doar prin

utilizarea acestor trei substanțe. Astfel, nu mai există nici un dubiu că, singure sau combinate, aceste elemente – respectiv Foc, Respirație (aer) și Apă (hidrogen, azot și oxigen) – sunt răspunzătoare pentru toată creația care devine sălașul Creatorului, lumea și corpurile noastre. Indiciul care ne ajută la rezolvarea misterului celui de-al patrulea element a fost acela că el trebuia să se nască din cele trei elemente chimice deja existente. Pentru a crea noul element, cele trei, care existau deja, trebuiau să interacționeze într-un anume fel. În această uniune, deseori descrisă ca o „căsătorie" între Foc, Aer și Apă, găsim cheia necesară pentru a înțelege relația noastră cu lumea și, în final, actul creației însăși.

Atât timp cât textul ne informează că numai aceste trei elemente erau disponibile lui Dumnezeu în acel moment al creației, avem câteva posibilități analitice clare: trebuie să adunăm, înmulțim, împărțim sau să scădem valorile numerice ale acelor elemente între ele, pentru a crea cel de-al patrulea element, Pământul. Atunci când avem astfel de posibilități, modul de abordare care ne face să alegem opțiunea ce ne poate oferi cel mai clar răspuns posibil – cunoscut sub numele de „lama lui Occam"[21] – deseori reduce numărul posibilităților, mai mult decât un mod de abordare prin „încercări repetate". Pe scurt, *lama lui Occam* spune că într-o lume ideală, cea mai simplă soluție tinde să fie și cea mai bună. Acesta este cazul și cu posibilitățile care ne pot conduce la identificarea celui de-al patrulea element, deoarece o adunare simplă ne dezvăluie valoarea care rezolvă misterul nostru.

De la cele trei litere pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a „crea Universul lui", *Yod, Hey* și *Vav*, avem valorile lor numerice de 1, 5 și respectiv 6. Combinând aceste valori prin cea mai simplă operație matematică – adunarea – se obține un număr nou, cu proprietăți foarte diferite față de cele trei inițiale: numărul „12".

Yod		Hey		Vav	
1	+	5	+	6	= 12

Numărul „12" reprezintă valoarea pentru cel de-al patrulea element - „Pământ". În continuare, urmând procedeul, de acum familiar, de reducere la o singură cifră, adunăm cifrele 1 a 2 din 12 şi obţinem o nouă valoare, respectiv 3. În final, folosim această valoare, pentru a căuta în Tabelul periodic elementul nostru misterios.

O scurtă privire asupra substanţelor chimice din corpul nostru va reduce posibilităţile la numai câteva. Din cele 118 elemente chimice cunoscute, numai patru dintre ele reprezintă peste 99% din organismul uman: hidrogenul, azotul, oxigenul şi carbonul.[22] Carbonul este singurul element din această grupă care nu a fost luat încă în calcul. Deci, putem să reducem căutarea noastră la cercetarea proprietăţilor carbonului, pentru a găsi o „potrivire" care să constituie puntea dintre alchimie şi chimie.

Valoarea pentru masa carbonului este 12,00.

Aplicând procedura standard de simplificare a acestei valori, adică 1 + 2, noua valoare (masa simplă) pentru carbon este 3. Poate nu este întâmplător faptul că numărul 3, ce caracterizează carbonul, este singura valoare din cele 118 posibile, care se potriveşte exact cu numărul 3 obţinut din combinarea literelor numelui lui Dumnezeu: *Y, H* şi *V* (1, 5 şi 6).

Din perspectiva lucrării *Sepher Yetzirah*, această deducţie are şi mai mult sens. După cum ni se spune că Dumnezeu putea lucra numai cu Focul, Aerul şi Apa - acum recunoscute ca fiind gaze incolore şi inodore - substanţa carbon este primul element fizic care aduce ceva solid. În absenţa acestor patru elemente fizice, corpurile noastre nu ar exista!

Când strămoşii noştri au scris că suntem alcătuiţi din Foc, Apă, Aer şi Pământ, în limbajul acelor zile ei spuneau că suntem făcuţi din hidrogen, azot, oxigen şi carbon - exact conform descoperirilor ştiinţei secolului al XX-lea. Într-o vreme, înainte de construirea echipamentelor de testare sofisticate, a microscoapelor de rezoluţie înaltă, de elaborarea analizelor materialelor şi a noţiunilor

de matematică necesare ecuațiilor chimice, strămoşii noştri au dezvăluit compoziția corpului nostru, descriind cărămizile de construcție ale fiecărei celule umane.

Odată cu descoperirea unor astfel de informații precise, trebuie acum să ne punem întrebarea: Ce altceva ne-au lăsat înaintaşii noştri şi noi nu am reuşit încă să descoperim? Răspunsul la această întrebare face ca ultima parte a tabelului nostru să devină importantă. Care este echivalentul carbonului, în limbajul literelor ebraice?

Urmând procedeele pe care le-am aplicat în ultima parte a acestui capitol, obținem un rezultat neaşteptat dar semnificativ. Numai o singură literă din alfabetul ebraic are aceeaşi valoare numerică ca cea a masei simple a carbonului: cea de-a patra literă, Gimel (ג), reprezentată de litera G.

Din perspectiva numărului, Gimel este „ carbonul" din scripturile ebraice, iar în alchimia străveche este „Pământ" (vezi Fig. 5.4).

Element străvechi	Foc	Aer	Apă	Pământ
Elementele Moderne ale ADN-ului	Hidrogen	Azot	Oxigen	Carbon
Aceleași elemente ca litere ebraice	Y	H	V	G

Figura 5.4: Transformând aceste elemente străvechi, elemente moderne și litere ebraice, conform numitorului lor comun numeric, elementele alchimice ale creației devin elementele moderne ale ADN-ului și ele se traduc în literele ebraice YHVG în fiecare celulă a corpului nostru.

Această etapă finală în înțelegerea semnificației profunde a literelor ebraice străvechi, ne permite acum să creăm o bază, o cheie către rezolvarea misterului numelui lui Dumnezeu din corpul nostru. În același timp, totuși, legătura dintre elementele chimice moderne și alfabet ne pune în fața unei alte întrebări referitoare la secretele pe care ni le-au lăsat vechile povestiri despre creație.

De ce sunt atât de importante aceste corelații? Ce ne spune descoperirea unui mesaj străvechi, în lumea noastră modernă? Am putea începe să răspundem la aceste întrebări, cercetând care este probabilitatea ca acest mesaj să fi apărut din întâmplare.

După cum s-a menționat în *Capitolul 5*, există un total de 22 de litere în alfabetul ebraic standard. Aceste litere reprezintă câmpul de posibilități din care putem înșirui literele pentru a crea cuvinte cu sens în vorbire. La fel cum o propoziție depinde de ordinea cuvintelor, mesajul din celulele noastre depinde de ordinea literelor.

Această parte a mesajului din celulele noastre, YHVG, este constituită din 4 dintre cele 22 de litere existente. De aici, putem calcula probabilitatea formării la întâmplare a unei secvențe de patru litere, care să aibă sens, din alfabetul ebraic ca 22^4, adică de 1 la 234.256!

Spus altfel, există o probabilitate mică, de 0,00042% ($1/22^4$ x 100), ca literele YHVG să se aranjeze singure astfel, absolut din întâmplare. Acea probabilitate descrește și mai mult, la 0,00016%, atunci când luăm în considerare alfabetul ebraic extins de 28 de litere! În timp ce acestea nu sunt neapărat niște probabilități astronomice, în combinație cu traducerea mesajului ele sugerează clar că ceva mai mult decât „întâmplarea" sau „coincidența" sunt responsabile pentru apariția codului. Aceste probabilități mici scad și mai mult, atunci când ne gândim că aceste patru litere - *și numai acestea patru* - sunt echivalenții celor patru elemente din Tabelul periodic care formează ADN-ul uman!

În timp ce acum avem toate informațiile necesare pentru a citi codul chimic din fiecare celulă a corpului uman, ca pe un mesaj sub formă de text, mai rămâne un mister de dezlegat. Ce înseamnă exact acest mesaj? Pentru a rezolva acest mister, trebuie să ne implicăm în controversa numelui străvechi al lui Dumnezeu și în modul în care acesta este revelat în celulele vieții.

REZUMATUL CAPITOLULUI 5

- Aproape toate modurile de comunicare scrisă pot lua una dintre cele patru forme de simboluri: imagini picturale, semne ce reprezintă cuvinte, semne ce reprezintă silabe individuale și un număr de simboluri ce reprezintă un alfabet întreg, sau o combinație a acestora.
- În forma lor originală, literele multor alfabete străvechi erau, de asemenea, asociate cu valori numerice specifice. Aceste coduri „ascunse" reprezintă un sens mai profund, care stă la baza mesajului exterior, transmis chiar de litere.
- Unele dintre cele mai vechi și mai complete relatări despre apariția omului sunt înregistrate în limba ebraică veche, o limbă ce nu s-a schimbat foarte mult, cel puțin în ultimii 2.000 de ani.
- Cheia care face legătura dintre relatările străvechi referitoare la creație și știința modernă este un numitor comun cu valoare numerică, ce ne permite să facem comparații de tip „mere cu mere".
- *O nouă descoperire*: din cele 17 caracteristici care definesc *Tabelul periodic al elementelor* din zilele noastre, numai una se potrivește perfect cu valorile numerice ascunse ale literelor ebraice – *masa atomică* sau, pe scurt *masa*.

- În rezolvarea misterului celui de-al patrulea element din alchimie şi din Cabala, s-a descoperit că „Pământul" reprezintă, de asemenea, şi cel de-al patrulea element al vieţii: carbonul.
- *O nouă descoperire*: Prin determinarea *masei simple*, elementele ADN-ului (hidrogen, azot, oxigen şi carbon) din corpul nostru pot fi acum înlocuite cu patru litere din alfabetul ebraic: *Yod, Hey, Vav* şi *Gimel*, rezultând astfel că ADN-ul nostru poate fi citit literal, ca un alfabet ce se poate traduce în fiecare dintre celulele noastre. Probabilitatea ca aceste patru litere, din întreg alfabetul ebraic, să formeze la întâmplare un mesaj care să aibă sens, este de numai 1 la 234.256, sau de 0,00042%.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 6

„El a ales trei litere ...
El le-a pus în măreţul său nume ...
un secret măreţ, ascuns, mistic,
din care apar Focul, Respiraţia şi Apa,
din care totul a fost creat."
„Tot ceea ce există şi tot ceea ce este rostit e un singur nume."

SEPHER YETZIRAH

CODUL DIN INTERIORUL CODULUI: În fiecare celulă a fiecărei forme de viaţă, se află numele lui Dumnezeu

În prezenţa celor care acceptă ideea unui Creator unic, ne sărbătorim cele mai frumoase vise şi ne plângem cele mai mari tragedii, întrebându-ne cum poate aceeaşi putere să fie sursa amândurora. În timp ce ne străduim să înţelegem - şi, uneori, chiar să mulţumim - un Dumnezeu pe care încercăm să-L identificăm din fragmentele roase de timp ale celor mai de preţ tradiţii ale noastre, ni se oferă multe şi variate descrieri ale naturii Creatorului. Dacă există un singur Dumnezeu, de ce sunt atât de multe idei cu privire la modul în care arată Dumnezeu?

Cum putem justifica faptul că Îi dedicăm vieţile noastre, ne rugăm Lui, renunţăm la vieţile noastre pentru El şi chiar omorâm

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

în numele unei prezențe atât de misterioase, încât cerem să ni se arate semne pentru a valida însăşi existența Sa?

În final, acest tip de întrebări ne poate impune să răspundem la o întrebare absolut fundamentală: *Suntem noi doar produsul combinării „întâmplătoare" a elementelor şi moleculelor ce a dus la miracolul vieții, sau suntem rezultatul unui act de creație intenționat?*

Un Dumnezeu care se găsește mai presus de orice descriere

Pe când eram copil, eram fascinat de conceptul de Dumnezeu. Însăşi ideea că ar exista ceva atât de mare, de înțelept şi de prezent, încât nu putea fi explicat, m-a obligat să înțeleg ce însemna o asemenea prezență în viața mea. Îmi amintesc verile fierbinți din Missouri, când stăteam cu burta pe plăcile reci ale podelei din camera de zi, studiind versiunea pentru copii a *Poveştilor biblice,* din colecția *Comoara de aur*[1] - prima mea introducere în misterele biblice ale creației. Cartea ieşea în evidență pe raft, ca o formă plină de autoritate care te intimida - atât de groasă, încât stătea singură, fără a avea nevoie de sprijinul celorlalte cărți.

Întotdeauna începeam chiar cu primele pagini, deschideam coperta neagră şi grea şi, înainte de a trece la pagina următoare, studiam cu atenție fiecare imagine şi fiecare cuvânt, pentru a găsi indicii. Îmi amintesc limpede sentimentul că, în mod sigur, o astfel de carte impresionantă trebuie să conțină răspunsurile la toate întrebările mele referitoare la Dumnezeu şi la creație. Sarcina mea era doar aceea de a le găsi. Cumva, aveam senzația că, dacă deschideam cartea de suficient de multe ori şi citeam fiecare cuvânt în mod corespunzător, răspunsurile îmi vor fi dezvăluite şi misterele vor fi rezolvate.

La începutul fiecărui capitol, o singură imagine ilustra tema povestirii care urma. Prima imagine pentru povestea Genezei mi-a

rămas în memorie până astăzi: artistul îl înfăţişa pe Dumnezeu în actul creaţiei. Stând în plan orizontal pe ceva invizibil, liniile negre şi albe arătau un om foarte bătrân, cu o mână întinsă cu care învârtea cosmosul şi dădea viaţă creaţiei. Şuviţe de păr alb ondulat îi cădeau pe umeri şi i se îmbinau cu barba la fel de ondulată, pe măsură ce dispăreau în golul universului. În aceasta şi în foarte multe alte imagini care prezintă misterele timpurilor biblice, Dumnezeu este deseori înfăţişat în termeni foarte umani. El este prezentat ca un om care realizează miracolul creaţiei, într-un mod care avea sens la vremea când acestea au fost desenate.

Cu toate că o astfel de imagine ar putea reprezenta unul dintre aspectele muncii lui Dumnezeu, doar câţiva oameni chiar cred că există un om fizic care stă întins pe burtă, undeva în spaţiu, „deasupra" caselor noastre, conducând cosmosul. Ştim că imaginea reprezintă o metaforă ce descrie senzaţia pe care o avem despre sursa de creaţie atotştiutoare, atotvăzătoare şi omniprezentă.

În tradiţia iudeo-creştină, oamenii de ştiinţă şi învăţaţii au interpretat de obicei aceste descrieri ale lui Dumnezeu drept o încercare de a numi nenumitul: un simbol pentru sursa creaţiei. Chiar şi cele mai timpurii rădăcini ale tradiţiei occidentale spun că este imposibil să-L cunoşti, sau să-L reprezinţi pe Dumnezeu, în mod direct. Şi asta, deoarece Dumnezeu există peste tot şi în toate şi, prin natura Lui, nu poate fi cunoscut sau descris.

Multele nume ale lui Dumnezeu

Cele mai vechi mituri ale trecutului atribuie puterea de a crea, susţine şi distruge viaţa, însuşi Dumnezeului Suprem al cosmosului, *Creatorului*. Prin chiar natura omniprezenţei Lui/Ei, *Unul* sau *Eternul* nu are sex sau nume - se face cunoscut oamenilor de pe Pământ numai prin miracolele care se manifestă, cum ar fi natura şi viaţa.

În cartea sacră a cosmologiei hinduse *Bhagavad-Gita*, de exemplu, puterea creației este exprimată ca trei fațete ale aceleiași forțe: *Brahma*, creatorul; *Vișnu*, protectorul; *Shiva*, distrugătorul. Fiecare aspect lucrează în concordanță cu celălalt pentru a perpetua ciclul vieții și morții și pentru a asigura continuitatea cosmosului. Această temă a unui singur Creator, al cărui nume este legat de evenimentele manifestate într-un anumit moment în timp, este întâlnită în multe tradiții native, indigene și occidentale. De asemenea, joacă un rol cheie în tradiția iudaică veche și în creștinism.

Este posibil ca cea mai directă explicație pentru incapacitatea noastră de a-L cunoaște pe Dumnezeu în totalitatea Lui să fie găsită în cuvintele profesorului de Cabala, contemporan cu noi, Z'ev ben Shimon Halevi. Cu elocința unui adevărat profesor, el rezumă misterul lui Dumnezeu în trei cuvinte simple: „Dumnezeu este Dumnezeu".[2] Prin interpretarea sa academică a textelor ebraice străvechi, Halevi continuă ideea cu exemple din Cabala, care ilustrează natura necunoscută a lui Dumnezeu.

Referindu-se la cei zece sefiroți din Arborele mistic al Vieții, Halevi descrie cum toate tărâmurile creației pot fi reprezentate de un singur nume, dintre multele nume mistice ale lui Dumnezeu. Primul tărâm, de exemplu, sefirotul Keter, sau Coroana, este asociat cu numele EHYEH ASHER EHYEH (SUNT CEEA CE SUNT), sau începutul și sfârșitul creației. Acesta este numele exact pe care l-a primit Moise atunci când l-a întrebat pe Dumnezeu: „Cine să spun că m-a trimis?", când i s-a spus să transmită un mesaj israeliților.[3]

La fel, fiecare sefirot al Arborelui Vieții este asociat cu un nume specific, indicând un atribut al naturii lui Dumnezeu (vezi Figura 6.1). În versiunile mai timpurii ale Cabalei, lui Dumnezeu i se spune *Ayin Sof*, însemnând *Infinit* sau *Ființa infinită*.[5] *Sepher Yetzirah* face referire la Dumnezeu folosind *cel puțin* șase alte nume, fiecare foarte diferit și fiecare prezentând un alt mod special prin care Ființa infinită este prezentă în creație.

Numele sefirotului	Atributul	Vechiul nume al lui Dumnezeu
Keter	Coroană	EHYEH
Keter	Înțelepciune	YHVH
Binah	Înțelegere	ELOHIM
Daat	Cunoaștere	Fără nume
Hesed	Compasiune	EL
Gevurah	Dreptate	YAH
Tiferet	Frumusețe	YHVH ELOHIM
Nezah	Eternitate	YHVH ZEVAOT
Yesod	Temelie	EL HAI SHADDAI
Malkhut	Împărăție	ADONAI

Figura 6.1: Echivalenții între sefiroții Arborelui Vieții și numele lui Dumnezeu cu care se asociază.[4]

Aceste nume sunt, de exemplu, *Yah, Domnul a tot ce există, Dumnezeul lui Israel, Dumnezeu cel viu, Regele universului* și *El Shaddai*.[6] În fond, tradițiile Cabalei și *Sepher Yetzirah* descriu multele combinații ale unei singure forțe, născută dintr-un singur nume, ca și efectele unei forțe care nu poate fi cunoscută direct.

Sunt ceea ce sunt

Tradițiile iudaice și creștine menționează cel puțin două cazuri în care se spune că Dumnezeu s-ar fi revelat în mod clar, printr-un nume foarte personal. Ambele relatări sunt păstrate în cea de-a doua carte a Torei, precum și în Cartea Vechiului Testament, Exodul. Deși Coranul descrie, de asemenea, tema generală a acestor povestiri - chiar și partea în care Moise primește „Legea" de la Dumnezeu, pe Muntele Sinai - moment în care tradiția ebraică spune că numele secret a lui Dumnezeu a fost revelat - *numele personal* al lui Dumnezeu nu apare evident în tradiția islamică. Așa cum vom vedea ulterior, în *Capitolul 9, numele islamic, iudaic și*

cel creştin pentru Dumnezeu par să apară din aceeaşi sursă şi par să fie echivalenţii aceleiaşi forţe de creaţie.

Momentul în care Dumnezeu îşi revelează numele lumii este menţionat, pentru prima dată, în cel de-al treilea capitol din Exod. În miracolul arbuştilor care ard, evenimentul este descris ca o conversaţie directă între Moise şi Dumnezeu, în care Dumnezeu spune că este acelaşi Dumnezeu descris de strămoşii lui Moise, Dumnezeul lui Avraam, Isaac şi Iacob, precum şi cel al tatălui lui Moise. După ce îi cere să transmită un mesaj Faraonului Egiptului, se spune în Exod că Moise a pus, la rândul lui, o singură întrebare: *„Când ajung la israeliţi şi le spun: Dumnezeul taţilor voştri m-a trimis la voi, şi ei mă vor întreba care este numele lui, eu ce să le răspund?"*[7]

Conform celei mai vechi versiuni scrise, Dumnezeu i-a răspuns lui Moise direct. În Exodul 3:14, Dumnezeu oferă cuvintele mistice „EHYEH ASHER EHYEH" şi continuă: *„Aşa să le spui israeliţilor, Ehyeh m-a trimis la voi"*. Cu aceste cuvinte a început misterul şi controversa care a continuat de la momentul rostirii lor, acum mai bine de 3.500 de ani, şi până acum. Dezbaterea se învârte în jurul modului treptat în care Dumnezeu s-a dezvăluit pe sine şi posibila traducere a cuvintelor pe care le-a folosit. Pregătind fundaţia pentru a-şi dezvălui identitatea lui Moise, Dumnezeu a amplasat cuvântul *Asher* exact între două apariţii ale cuvântului *Ehyeh*. În acest caz, Asher este o formă specifică de pronume, un *pronume relativ,* care se referă la cuvântul pe care-l precede. Cuvântul în sine este un exemplu izbitor al puterii limbii ebraice.

Fără a schimba ortografia, Asher poate însemna în acelaşi timp „cine", „care", sau „ce". Fiecare dintre ele reprezintă o traducere exactă, în funcţie de modul în care este folosit cuvântul. În cazul în care Dumnezeu îşi revelează numele lui Moise, cele mai larg acceptate traduceri au fost „care", citit „Ehyeh care Ehyeh".

Fără îndoială, cuvântul ebraic *Ehyeh* este derivat din cuvintele rădăcină „a fi" la persoana întâia singular.[8] Totuşi, nu este clar

timpul folosit. Unele comentarii ale Torei sugerează că această incertitudine ar putea duce la câteva traduceri diferite, fiecare corectă în felul ei, în funcție de modul în care este folosit cuvântul. Astfel, „Ehyeh" s-ar putea traduce „eu sunt", sau „eu voi fi". În plus, faptul că acest cuvânt apare de două ori în aceeași propoziție sugerează că timpurile folosite ar putea fi diferite pentru fiecare dintre cazuri. Dacă este așa, atunci prima traducere ar fi „eu sunt" și a doua „eu voi fi". Sau ambele apariții ale cuvântului ar putea fi, în același timp, „eu voi fi cine voi fi" sau „eu sunt cine sunt".

Astfel, cuvintele pe care Dumnezeu le-a folosit pentru a prefața dezvăluirea numelui său „Ehyeh Asher Ehyeh", ar putea fi citite în mai multe feluri: „EU SUNT (CEL/CARE/CE) SUNT" și „EU VOI FI (CEL/CARE/CE) VOI FI"; „EU VOI FI (CEL/CARE/CE) VOI FI, DUPĂ VOINȚA MEA". Cea mai obișnuită traducere a sfintei scripturii este „EU SUNT CEL CE SUNT". *Ea ne sugerează că Dumnezeu s-a identificat mai întâi prin realizările sale* (sursa a tot ce a fost, este și va fi), *înainte de a-i spune lui Moise numele său exact și personal.*

Numele personal al lui Dumnezeu

După dezvăluirea inițială a identității sale în Exod, Tora relatează că următoarea mențiune clarifică și mai mult misterul numelui personal al lui Dumnezeu: „Așa să le spui israeliților: *Domnul,* Dumnezeul taților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob m-a trimis la voi: Acesta va fi numele meu pentru totdeauna, așa să-Mi spuneți, de acum și până-n veci".[9]

Pentru prima dată, ni se oferă accesul direct la *numele personal* pe care Dumnezeu i l-a dezvăluit lui Moise.

Traducerile moderne ale textelor iudaice și creștine arată că, în această afirmație, Dumnezeu se identifică pe sine ca fiind „DOMNUL". *Totuși, versiunile mai vechi ale acelorași texte dezvăluie că lui Moise i-a fost revelat, inițial, un alt nume*: numele mistic,

sacru şi de nerostit - YaHWeH. Respectând convenţia care a dus la omiterea vocalelor din ebraica veche, numele lui Dumnezeu este revelat sub forma celor trei consoane ale numelui său, scrise ca cele patru litere י *(Y)* ה *(H)* ו *(V)* ה *(H)*: YHVH.

La citirea limbii ebraice, literele se citesc de la dreapta la stânga, deci YHVH este scris יהוה Vă rog reţineţi că voi respecta această convenţie pe parcursul cărţii ori de câte ori voi apela la cuvinte în ebraică, deşi traducerea lor în engleză s-ar putea să se citească de la stânga la dreapta.

Cu aceste litere ale numelui YHVH începem să vedem confuzia în ceea ce priveşte care dintre numele date lui Moise este exact numele personal al lui Dumnezeu. Deşi iniţial Dumnezeu s-a identificat pe sine ca „Ehyeh Asher Ehyeh" (SUNT CEEA CE SUNT), este posibil ca YHVH să fie o variantă veche a numelui EHYEH.[10] Cu toate că numele YHVH era clar cunoscut patriarhilor de dinaintea lui Moise, în perioada Genezei se pare că ei nu au înţeles semnificaţia numelui real al Creatorului.

Deoarece multe nume erau atribuite diferitelor aspecte ale lui Dumnezeu din Ceruri în perioada Genezei, iniţial s-a presupus că numele YHVH era doar un alt aspect al Dumnezeului cel viu. În secolele care au trecut de la epoca patriarhilor la cea a lui Moise, numele „nu a fost nimic mai mult decât un nume obişnuit". [11]

Numele lui Dumnezeu ce nu poate fi rostit

În limba ebraică, se poate să avem indicaţia că Dumnezeu nu a intenţionat ca numele lui să fie pronunţat în mod obişnuit de oamenii de pe Pământ. Referindu-se la numele său sfânt, învăţaţii Torei sugerează că o atenţionare în legătură cu pronunţarea lui este inerentă în cadrul cuvintelor propriu-zise. Mai exact, ei cred că acest lucru este dezvăluit chiar prin modul precis în care Dumnezeu îi descrie numele său lui Moise. Atunci când Dumnezeu spune

că YHVH va fi numele său pentru „totdeauna", cuvântul ebraic *totdeauna* se scrie לעלם şi nu cum se scrie el în mod tradiţional לעולם cu litera *Vav* (ו) în centru.

Învăţaţii sugerează că lipsa literei Vav trebuie înţeleasă ca ceva ce e ascuns.[12] Comentând asupra acestei indicaţii, se mai spune: „Nici un om nu ar trebui să pronunţe Numele conform literelor sale".[13]

Pe baza celor două revelaţii din Exodul, textele ebraice vechi fac referire la Dumnezeu, folosind numele lui preferat YHVH de aproximativ 6.800 (după unii de exact 6.823) de ori. Acest nume se credea că este atât de sacru, că deţinea atâta putere şi impunea un asemenea respect, încât a-l pronunţa necorespunzător, sau a nu-l respecta într-un anume fel, însemna să nu-L respecţi pe Dumnezeu la cel mai înalt nivel posibil. Chiar Tora întăreşte această opinie, spunând: „Să nu folosiţi greşit numele de YaHWeH al Dumnezeului vostru".[14] De obicei, Numele era pronunţat numai de către cei mai înalţi preoţi, în timpul slujbelor de la templu, intonându-l de sărbătoarea numită Ziua Mântuirii.

Cândva între distrugerea celui de-al doilea templu din Ierusalim, în anul 70 e.n. şi compilaţia *Talmudului* - o culegere de texte iudaice, adunate pe undeva între al patrulea şi al cincilea secol - numele prin care Dumnezeu S-a identificat pe Sine în Exodul, a fost înlocuit în texte cu un substitut, pentru a împiedica folosirea lui necorespunzătoare. Ulterior, în locul tuturor celor aproximativ 6.800 de utilizări ale numelui lui Dumnezeu, s-a pus cuvântul *Adonai*, care înseamnă *Domn*, sau *Ha Şem*, care înseamnă „Numele".

Deoarece numele revelat lui Moise a fost iniţial înregistrat în ebraica biblică fără vocale, astăzi nu putem şti cu exactitate cum se pronunţa numele YHVH.[15]

Deşi pronunţia lui corectă a fost păstrată în tradiţiile orale ale Templului, atunci când s-a adoptat substituţia unui alt nume, în

locul celui al lui Dumnezeu, pronunția reală a numelui original a devenit ceva de domeniul trecutului.

Opiniile majorității specialiștilor susțin că, în zilele lui Moise, YHVH se pronunța „Yah-Weigh".[16] În pronunție, litera *V* e înlocuită de sunetul literei *W*, deși nu există *W* în alfabetul ebraic.

Părți din Manuscrisele de la Marea Moartă - cum ar fi primul text al lui Isaia, descoperit în 1947 - oferă dovada clară că practica substituirii numelui lui Dumnezeu cu un alt cuvânt sau simbol, era deja adoptată chiar și în momentul realizării Manuscriselor, cu aproximativ 2.200 de ani în urmă. Figura 6.2 arată o parte din coloana XXXIII din primul Sul al lui Isaia (1Qisa), care demonstrează aplicarea convenției de a pune patru puncte între rânduri, ca simboluri ce reprezintă numele sacru și de nerostit al lui Dumnezeu.

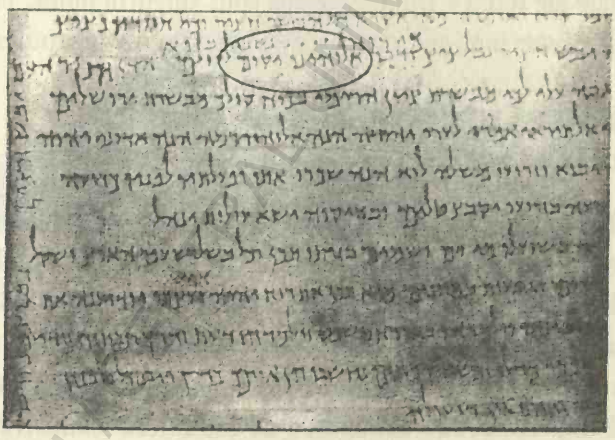

Figura 6.2: Parte din primul sul al lui Isaia, în care putem vedea patru puncte amplasate în mijlocul paginii de deasupra celei de-a doua propoziții, care înlocuiesc numele sacru al lui Dumnezeu.[17]

La cea de-a doua întâlnire a lui Moise cu ceea ce comentatorii evrei descriu ca „Zeitatea", Dumnezeu se prezintă din nou, clarificând orice neînțelegere ce ar fi putut rămâne după prima lor întâlnire. În Exodul 6:2-3, Dumnezeu îi spune lui Moise, în termeni

limpezi: „Eu sunt YHVH". Apoi continuă cu confirmarea faptului că El este acelaşi Dumnezeu care le-a apărut bătrânilor israeliţi - şi explică motivul pentru care aceştia se poate să nu fi cunoscut acest nume, la vremea aceea. „I-am apărut lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacob ca El Shaddai, dar nu M-am făcut cunoscut lor cu numele meu, YHVH." În acest caz, specialiştii sugerează că Dumnezeu s-a identificat pentru încă o dată lui Iacob, Isaac şi Avraam, mai degrabă printr-un atribut al său, decât prin numele său personal. În general, se crede că expresia El Shaddaiar însemna „Dumnezeu Atotputernicul"[18] sau „Omnipotentul Atotputernic".[19]

Astfel, în propriile lui cuvinte - şi de două ori, în cele mai vechi documente, cele care stau la baza a mai mult de jumătate din religiile actuale ale lumii - Dumnezeu şi-a spus singurul nume, prin care oamenii acestei lumi să-L cunoască de atunci şi pentru totdeauna.

Dovezi străvechi despre numele cel mai vechi al lui Dumnezeu

Recenta recuperare, traducere şi popularizare a câtorva dintre cele mai vechi texte ebraice cunoscute, susţin şi ele opinia că numele de YHVH este, de fapt, numele dezvăluit lui Moise cu aproape 3.500 de ani în urmă. În afara celor aproximativ 22.000 de fragmente scrise pe papirus, piele de animale şi plăcuţe de cupru - strânse împreună, sub denumirea de Biblioteca Manuscriselor de la Marea Moartă - mai există 3.000 de fragmente care au fost catalogate, traduse şi compilate de curând. Acestea sunt părţi rupte din Manuscrise şi care sunt atât de mici, încât nu pot fi legate de nici un document anume. Oricum, ele fac parte din descoperirea extraordinară a Manuscriselor de la Marea Moartă. În dorinţa de a crea un document cât mai complet posibil, aceste fragmente, denumite de specialiştii Manuscriselor „bucăţelele", oferă ceea ce ar putea deve-

ni una dintre cele mai semnificative descoperiri a Bibliotecii de la Marea Moartă.

Pe unul dintre fragmentele foarte mici, cu fiecare literă scrisă extrem de lizibil, se evidențiază un cuvânt. Supraviețuind trecerii timpului și manifestărilor naturii, păstrat la fel de bine ca în momentul în care autorul lui l-a creat, acum mai bine de 2.000 de ani, literele compun un cuvânt care atrage imediat atenția - fie specialistului, fie cititorului obișnuit.

Acel cuvânt singular este numele personal pe care Dumnezeu l-a folosit pentru a se identifica lui Moise, cuvântul יהוה: YHVH (vezi Figura 6.3).

Figura 6.3: Imaginea mărită a celei mai vechi înregistrări a lui יהוה, vechiul nume al lui Dumnezeu. Această bucată de text, fragmentul numărul 66 din Grota IV, s-a găsit între alte 3.000 de fragmente care, deși parte a Bibliotecii de la Marea Moartă, nu pot fi legate de un anumit manuscris. [20] (foto Israel Antiquities Authority)

Într-o recenzie, Hershel Shanks, editor al jurnalului arheologic *Biblical Archaeology Review*, comentează asupra ironiei de a găsi acest nume intact printre mii de alte fragmente. „A fost oare o simplă coincidență? Sau numele este folosit atât de des în aceste documente religioase, încât este de așteptat să apară (și să supraviețuiască) în mod frecvent? Sau există oare o semnificație mai profundă?"[21]

Înainte de a scrie *Codul lui Dumnezeu*, a fost necesar să definesc, cât mai exact posibil, prin ce nume s-a identificat acea prezență lui Moise, pe Muntele Sinai. După 12 ani de cercetări și după descoperirea unor dovezi ce vor fi prezentate mai pe larg în acest capitol, sunt absolut sigur, chiar în pofida disputei între specialiști, că din multele cuvinte și nume folosite pentru a descrie puterea și prezența lui Dumnezeu, unul se evidențiază ca fiind numele personal și preferat prin care, în mod clar, Dumnezeu s-a identificat pe sine. Acel nume este tetragrama: YHVH.

Puterea „Numelui"

În absența oricăror revelații personale referitoare la secretele creației, avem doar relatările vechi ale unor astfel de întâlniri, ca și interpretările noastre date acestor întâlniri pentru a da sens vieților și lumii noastre. Misterul din jurul numelui lui Dumnezeu a supraviețuit în timp, păstrat de preoți, de secte ascunse și de societățile din trecut – și mai există și astăzi. Alte dovezi care susțin puterea ce rezidă în numele YHVH pot fi găsite în legendele și riturile păstrate în tradițiile francmasonilor.

Printre astfel de relatări se află și povestea lui Hiram Abif, arhitectul-șef al Regelui Solomon, care a fost omorât și reînviat printr-un singur cuvânt. Legenda spune că, totuși, până ce adevăratul cuvânt care posedă o astfel de forță va putea fi recuperat, cuvântul *Mah Hah Bone* putea fi folosit ca o „parolă" în locul acestuia. Cuvântul real al vieții era numele ce nu putea fi rostit al lui Dumnezeu: YHVH.[22] Ca în cazul oricărei legende, fără posibilitatea de a verifica cele spuse, acceptarea ei devine o problemă de credință personală. Date fiind puterile vieții și creației care i se atribuie Numelui, nu este câtuși de puțin surprinzător ca acesta să fie asociat și cu reînvierea.

Baza misterului referitor la numele lui Dumnezeu este ortografierea, pronunția și rostirea a ceea ce mulți cred că ar fi singurul cel mai puternic și mai sacru nume „de sub Cer". Pe lângă dovezile arheologice care sugerează că numele YHVH este, de fapt, numele personal al Creatorului, alte dovezi pot fi întrezărite, datorită atenției deosebite acordate numelui, în *Sepher Yetzirah.*

După cum am putut vedea în primul capitol, *Sepher Yetzirah* face o trecere în revistă a procesului folosit de către o forță supremă - identificată prin nu mai puțin de cinci nume - pentru a pune în mișcare nașterea universului nostru. În chiar prima propoziție a acestui capitol, ni se spune că Dumnezeu a creat universul Lui prin trei căi de cunoaștere și de transmitere a informațiilor.

„Cu 32 de Căi mistice de Înțelepciune a gravat YH,
YHVH al Tot ce există, Dumnezeul lui Israel,
Dumnezeul cel viu,
El Shaddai, înălțat și slăvit, sălășluind în eternitate și
Sfânt în Numele Său. El a creat acest univers cu
Trei cărți, cu scrisul, cu numerele și cu cuvântul."[23]

Specialiștii în limba ebraică biblică acceptă, în general, că primul nume dat Creatorului în această propoziție, YH, este o formă veche a numelui YHVH.[24] Incertitudinea din jurul acestui nume pare să se nască exact din modul în care numele a fost derivat. Se poate să fi fost forma originală a numelui din care s-a extins YHVH. Sau, se poate să fi fost o formă contrasă a lui YHVH, prescurtat pentru a exprima esența numelui prin YH,[25] tradus ca „Eternul".[26] Folosirea lui YH în scripturile tradiționale se mai poate găsi astăzi în versiunile refăcute a Bibliilor ebraice și creștine. În Tora, Exodul 15:2 se spune: „Domnul (Yah) este forța și puterea mea". În timp ce versiunile în engleză traduc această referință la Dumnezeu ca „Domnul", textele ebraice arată clar numele lui Dumnezeu, sub forma literelor *Yod* și *Hey.*[27]

În Haggadah, ni se dă ceea ce este, poate, cea mai directă indicație despre Yah, ca fiind numele lui Dumnezeu. Folosit în povestea căsătoriei lui Adam cu Eva în Grădină, textul este scris într-un mod care nu-i lasă cititorului nici cea mai mică îndoială în ceea ce privește numele cu care Dumnezeu s-a prezentat pe Pământ, chiar înainte de Moise. După căsătoria lor, Adam și Eva și-au schimbat numele pentru a reflecta transformarea pe care uniunea lor a determinat-o în ei. După cum este descris în text, ei au fost primii oameni care au încorporat numele lui Dumnezeu în al lor:

Adam a numit-o pe soția lui, Ishah, iar el s-a numit Ish, renunțând la numele de Adam pe care-l purtase încă dinainte de crearea Evei, *pentru că Dumnezeu a adăugat propriul său nume Yah* numelor bărbatului și femeii – Yod la Ish și He la Ishah – pentru a indica faptul că, atâta timp cât ei vor păși pe căile Domnului și vor respecta poruncile, numele lui îi va apăra împotriva tuturor relelor.[28] (italicele aparțin autorului)

Deși se pare că există păreri diferite în comentariile iudaice dacă YH este, sau nu, un nume divin, din perspectiva Haggadah și *Sepher Yetzirah* nu există nici o îndoială că așa este. În această primă afirmație cheie din *Sepher Yetzirah*, textul descrie cum prezența divină, pe nume YH, a realizat actul creației, folosind trei tipuri de informație, identificate ca fiind informație *scrisă*, *numerică* și *vorbită*.

Universul dintr-un singur nume

Rabinul Kaplan traduce această parte din *Sepher Yetzirah* ca Dumnezeu care își creează universul cu „text (*sep-her*), cu număr (*sephar*) și prin comunicare (*sippur*) (parantezele aparțin autorului). Rabinul lămurește, în continuare, subtilitățile acestor trei căi de cunoaștere, extinzând traducerea sa referitoare la text, număr și comunicare, pentru a include calitate, cantitate și, respectiv, comunicare.[29]

După introducere, textul descrie cum au fost create cei „Zece Sefiroți ai Nimicului" - cele zece tărâmuri ale misticului Arbore al Vieții. Atâta timp cât fiecare sefirot s-a format în neantul universului, ele au adus manifestări ale unor calități specifice - calități care sunt oglindite în toate elementele vieții și creației. Datorită creșterii interesului în Cabala, există câteva texte excelente dedicate înțelegerii și aplicării înțelepciunii sale eterne în lumea modernă. În această carte, ne vom concentra totuși numai pe părțile din *Sepher Yetzirah* care conduc direct la mesajul viu ascuns în fiecare dintre celulele corpului nostru.

După apariția, din nimic, acelor zece sefiroți , *Sepher Yetzirah* dă detalii referitoare la procesul prin care Dumnezeu a alcătuit această creație. Prin paragrafe concise, de tip proză, versetele descriu noțiuni extinse - de la originea universului până la relația acestuia cu corpurile noastre. În termeni care nu lasă nici un fel de îndoială în ceea ce privește semnificația lor, frazele spun că Dumnezeu a construit universul, doar cu ajutorul acestor litere.

„Cele 22 de litere, El le-a gravat, le-a dăltuit, le-a permutat, le-a cântărit, le-a transformat și, din ele, El a alcătuit tot ce a fost vreodată creat și tot ce se va crea vreodată."[30]

Semnificația este atât de clară, încât te face să te gândești la implicații. În corpurile noastre, literele care au permis nașterea universului - și tot ceea ce Dumnezeu a realizat cu ajutorul numelui său - sunt produse, reproduse și depozitate ca un miracol al fiecărei celule umane.

Doar în cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea, molecula de ADN a fost caracterizată ca un „limbaj". Deși anticii nu dispuneau de cuvinte moderne pentru a defini celulele și moleculele, în limbajul vremurilor lor ne-au invitat să ne „uităm în interior", pentru a descoperi informații referitoare la existența noastră.

Acum, după atâtea secole, înțelepciunea lor ne permite să folosim metafora modernă a ADN-ului ca un limbaj pentru a face un pas înainte. Urmând instrucțiunile păstrate în documentele străvechi, vedem codul care ne permite să înlocuim elementele care formează ADN-ul nostru, cu literele alfabetului ebraic. Astfel, putem traduce limbajul vieții și citi mesajul. Totuși, pentru a înțelege modul în care codul genetic poate fi tradus sub forma unui limbaj, trebuie să înțelegem puțin modul în care lucrează ADN-ul în corpul uman.

ADN-ul este ca „Piatra din Rosetta" a vieții

În schema generală a cosmosului, noi am existat ca specie doar într-o perioadă scurtă, ținând cont de durata de viață a planetei noastre. Îmi amintesc că, într-un text studiat la facultate, am văzut vârsta universului și apariția omului desenate pe cadranul unui ceas obișnuit, care ilustra perioada relativă a apariției lor. Fiecare oră a ceasului reprezenta perioade extinse din existența îndelungată a Pământului, dar doar în ultimele două sau trei minute înainte de ora 12, apăreau primele indicii referitoare la viața oamenilor.

Deși controversa referitoare la *ce* s-a întâmplat exact înainte de momentul creației și de începuturile vieții umane continuă, pare să existe totuși un consens în ceea ce privește *când* anume au apărut acestea. Cu ajutorul noilor dovezi care susțin teoria Big Bang-ului, nașterea universului s-a determinat a fi fost cu 13 sau 14 miliarde de ani în urmă.[31] În această perioadă amețitoare de timp, Pământul se crede că s-ar fi format cu aproximativ 4,5 miliarde de ani în urmă, primul indiciu referitor la specia noastră apărând doar în urmă cu 160.000 de ani. Presupunând că aceste estimări ale unor perioade de timp îndelungate sunt măcar aproape de adevăr, deja trecuse 99% din viața planetei noastre, înainte de apariția primilor noștri strămoși! Indiferent de controversa despre cum am apărut exact, sau de cât timp suntem aici, din momentul apariției noastre

pe Pământ, există un singur lucru pe care-l avem în comun cu strămoşii noştri. Timp de aproximativ un sfert de milion de ani, procesul de concepţie şi de a da naştere unei vieţi umane a rămas acelaşi - asta până la ultima generaţie a secolului al XX-lea.

Noi am descoperit „secretul vieţii"!

În 1978, legătura comună cu cei mai îndepărtaţi membri ai speciei noastre s-a schimbat pentru totdeauna, odată cu naşterea Louisei Joy Brown. La data de 25 iulie a acelui an, la ora 11:47, Louise s-a născut într-un spital din Marea Britanie - primul om conceput în afara uterului mamei. Întrucât a apărut termenul de *copil conceput în eprubetă* - care se utilizează pentru a descrie astfel de concepţii - necesitatea unei uniuni sexuale pentru a crea o viaţă nouă, a devenit mai degrabă o opţiune, decât o necesitate.

De atunci, mai mult de 20.000 de alţi copii au fost concepuţi într-un mod asemănător, lăsaţi să se dezvolte pentru un timp într-un mediu exterior, apoi plasaţi în uterul unei femei pregătite să poarte sarcina până la capăt. Pe lângă redefinirea actului de concepţie şi graviditate, această ramură de cercetare a dus la posibilităţile miraculoase de a alege caracteristicile copiilor *înainte* de a se naşte, de a le modifica caracteristicile *după* concepţie, de a produce viaţă pentru a recolta celule specializate şi a incuba celule specifice cu scopul de a crea ţesuturi specializate. Descoperirile unor tehnologii de acest gen, care par de domeniul fantasticului, au început pe la mijlocul secolului al XX-lea de la publicarea unui singur raport.

În 1953, jurnalul britanic, *Nature,* a publicat un raport de James Watson şi Francis Crick, cu titlul *Structura moleculară a acizilor nucleici: o structură pentru acidul dezoxiribonucleic.*[32]

Odată cu publicarea acestui articol, a fost deschisă uşa către modificarea, manipularea şi configurarea esenţei vieţii însăşi: molecula de ADN. Cu toate că lucrările lui Watson şi Crick au inclus

cercetări efectuate de alți doi oameni de știință de la King's College din Londra, Rosalind Franklin și Maurice Wilkins, propria lor inspirație relativ la structura dublu elicoidală, a fost cea care a rezolvat misterul comportamentului genetic și le-a a dus decernarea Premiului Nobel, în 1962.*

Așa cum se întâmplă deseori, într-un moment mai puțin oficial care urma unei perioade de cercetări intense, Francis Crick a intrat în Cafeneaua Eagle din Cambridge, Anglia, și s-a lăudat cu deosebitele lor descoperiri din acea zi. După cum și-a amintit ulterior Watson, Crick a spus că, datorită eforturilor comune, ei au „descoperit secretul vieții"! [33] Acel secret a dus ulterior la elaborarea tehnologiei care a făcut posibilă nașterea neconvențională a Louisei Brown. Repercusiunile etice ale descoperirii lui Watson și a lui Crick continuă și astăzi, printr-o dezbatere aprinsă pe marginea unor chestiuni cum ar fi clonarea umană, cercetările celulare genetice și responsabilitatea legată de primele etape de viață.

Alfabetul ADN-ului: semnificație

Aproape din momentul în care codul vieții a fost descoperit, oameni de știință și nu numai, au descris modelul genetic ca pe un „limbaj". Într-o conferință de presă specială, ținută în vara anului 2000, Bill Clinton, președintele Statelor Unite, a stat alături de conducătorii a două companii care au desfășurat una dintre cele mai ample cercetări comune din istorie: *Proiectul Genomului Uman.* Datorită eforturilor lor combinate, ei au elaborat prima hartă a codului nostru genetic și au deschis ușa către o nouă eră a științelor medicale și a cercetărilor legate de viață în secolul al XXI-lea.

* În 1962, Premiul Nobel pentru fiziologie/medicină a fost acordat lui Watson, Crick și Wilkins pentru cercetările lor în vederea descoperirii structurii ADN. Rosalind Franklin murise în anul 1958 și nu a fost nominalizată la decernarea premiului.N.T.

În descrierea semnificației acestui moment hotărâtor, Clinton a declarat că genomul a fost „limbajul în care Dumnezeu a creat viața".[34]

Pe cât de frecvente sunt astfel de referiri, de cele mai multe ori ele sunt folosite numai la figurat, pentru a descrie cărămizile de construcție a vieții - „limbajul" codului chimic al vieții. Totuși, din relațiile descrise anterior în această carte, reiese clar că ADN-ul poate fi acum considerat ca un limbaj foarte real al unui alfabet străvechi ce poate fi tradus. Acest limbaj păstrează unicul mesaj care transcende toate diferențele ce ar putea vreodată să ne separe, plasându-ne în orice altceva decât marea familie umană.

Geniul descoperirii lui Watson și a lui Crick constă în descrierea pe care au făcut-o moleculei de ADN. În termeni foarte simpli, cărămizile vieții sunt surprinzător de simple și sunt aranjate într-un mod care este și remarcabil de eficient dar, în același timp, și plăcut privirii. Esența cercetărilor genetice se bazează pe înțelegerea faptului că tot ce este viu se formează prin combinația a doar patru compuși chimici.

Aceste unități de bază ale vieții - *adenina, timina, guanina* și *citozina* (respectiv A, T, G și C) - numite *bazele ADN-ului*, poartă toate informațiile necesare producerii oricărei forme de viață existente. De la cel mai mic organism unicelular și până cele 100 de trilioane de celule care compun un corp uman, codul fiecărei forme de viață este alcătuit din combinații diferite ale acestor patru baze.

Printr-un proces ce este numai parțial înțeles, bazele se aranjează în perechi exacte, cunoscute sub denumirea de *perechi de baze*, fiecare pereche conținând tipare care se combină cu alte perechi, pentru a produce forma vie. Cu alte cuvinte, fiecare bază funcționează doar cu un partener specific: *guanina* se împerechează întotdeauna cu *citozina* (G-C), iar *adenina* se împerechează întotdeauna cu *timina* (A-T). Perechile sunt față în față, formând spițele unei structuri în scară, cunoscutul *dublu helix*[35] (vezi Figura

6.4). Aceste perechi de baze alcătuiesc notarea codului genetic care a devenit atât de cunoscut în ultimii ani.

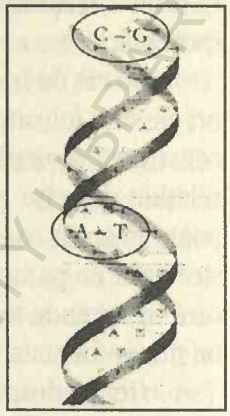

Figura 6.4: Imaginea structurii dublu elicoidale a ADN-ului, care prezintă modul în care bazele specifice se împerechează între ele: C cu G și A cu T.

La data de 26 iunie 2000, lumea a fost uimită la aflarea veştii conform căreia două companii concurente - una din domeniul privat şi alta de stat - şi-au unit resursele pentru a produce prima hartă a modului în care sunt aranjate bazele care formează ADN-ul uman. În prezentarea acestei hărți, ni s-au arătat şiruri aparent interminabile de litere, pe ecranele televizoarelor şi în paginile revistelor populare. Aceste secvențe, unele dintre ele de sute de litere, reprezentau bazele ce fuseseră identificate în diferite locuri din molecula de ADN. Aceste combinații sunt cunoscute drept *gene*. Grupurile de gene formează cele 23 de perechi de informație vie (*cromozomi*), care ne fac unici ca specie.[36]

Vă prezint în continuare o parte a cromozomului uman numărul 1, pentru a vedea modul în care apare acest cod:

GATCAATGAGGTGGACACCAGAGGCGGGGACTTGTAAATAA-
CACTGGGCTGTAGGAGTGATGGGGTTCACCTCTAATTCTAAGATGGCTA-
GATAAGCATCTTTCAGGGTTGTGCTTCTATCTAGAAGGTAGAGCTGT-
GTCGTTCAATAAAAGTCCTCAAGAGGTTGGTAATACGCATGTTTAATAG-
TACAGTATGGTGACTATAGTCAACAATAATTTATTGTACATTTTTAAATAG

Două sute patruzeci de baze dintr-o porțiune a cromozomului uman numărul 1.

Cheia utilizată pentru traducerea codului ADN, într-un limbaj care să aibă sens, este aceea de a aplica descoperirea care transformă elementele în litere. Pe baza valorilor numerice similare, hidrogenul devine litera ebraică *Yod* (Y), azotul devine litera *Hey* (H), oxigenul devine litera *Vav* (V) şi carbonul devine *Gimel* (G). Aceste substituţii dezvăluie acum faptul că numele vechi al lui Dumnezeu, YH, există în chimia codului nostru genetic (liniile sublinieate din Figura 6.5).

Baza ADN	Element chimic			Litera ebraică
Timină (T)	*Hidrogen*	=	*Yod*	*Y*
	Azot	=	Hey	H
	Oxigen	=	Vav	V
	Carbon	=	Gimel	G
Citozină (C)	*Hidrogen*	=	*Yod*	*Y*
	Azot	=	Hey	H
	Oxigen	=	Vav	V
	Carbon	=	Gimel	G
Adenină (A)	*Hidrogen*	=	*Yod*	*Y*
	Azot	=	Hey	H
	Oxigen	=	Vav	V
	Carbon	=	Gimel	G
Guanină (G)	*Hidrogen*	=	*Yod*	*Y*
	Azot	=	Hey	H
	Oxigen	=	Vav	V
	Carbon	=	Gimel	G

Figura 6.5: Cele patru baze ale ADN-ului, care arată din ce elemente se compun acesta şi echivalentul fiecărui element din alfabetul ebraic. Deoarece codul nostru genetic este alcătuit din combinaţii ale bazelor ADN-ului, uneori de sute de litere lungime, există nenumărate modalităţi prin care literele YHVG pot fi combinate în celulele noastre.

Prin această punte între numele lui Dumnezeu şi elementele chimice ale ştiinţei moderne, este acum posibil să dezvăluim întregul mister şi să găsim un sens chiar mai profund în vechiul cod care trăieşte în fiecare celulă a corpurilor noastre.

În fiecare celulă a fiecărei forme de viaţă: Dezvăluirea codului

Odată, lui Albert Einstein i s-a cerut într-un interviu să descrie modul în care Îl înţelege pe Dumnezeu. Drept răspuns, el s-a referit la faptul că, deşi Creatorul nu poate fi văzut în mod direct, vedem dovezi ale existenţei Lui în fiecare moment al zilei.

„Ideea mea despre Dumnezeu", a spus Einstein, „provine din convingerea profundă că există o inteligenţă superioară care se dezvăluie în lumea vizibilă".[37] Prin astfel de păreri sincere, întrezărim modul în care una dintre cele mai strălucite minţi ale ultimului secol a perceput inteligenţa ce stă la baza lumii noastre. Descoperirea care face legătura dintre acea inteligenţă şi elementele ce susţin viaţa, dă acum un sens şi mai profund părerii lui Einstein.

Atunci când înlocuim elementele chimice moderne cu cele patru litere ale numelui străvechi al lui Dumnezeu, obţinem un rezultat care, la o primă vedere, poate fi neaşteptat. Înlocuind H-ul final din YHVH cu echivalentul său chimic, azot, numele lui Dumnezeu devine elementele chimice hidrogen, azot, oxigen şi azot (HNON) - toate fiind gaze incolore, inodore şi invizibile! Cu alte cuvinte, înlocuind 100% din numele lui Dumnezeu cu elementele chimice ale acestei lumi, se obţine o substanţă intangibilă, dar care este totuşi forma reală a creaţiei!

Într-adevăr, în cele mai timpurii descrieri ale lui Dumnezeu, ni se spune că El este omniprezent şi că are o formă care nu poate fi văzută de ochii noştri. Astfel, El poate fi cunoscut numai prin manifestările sale. *Sepher Yetzirah* descrie această formă nonfizică a prezenţei lui Dumnezeu ca „Respiraţia" lui Dumnezeu.

„Zece sefiroți din nimic: Unul este
Respirația Dumnezeului cel Viu, Viața lumilor...
Aceasta este Respirația Sfântă."[38]

În plus, în primele capitole din Geneza se spune că, la momentul creației, Creatorul nu apărea într-o formă fizică (Geneza 1:2). „*Spiritul* lui Dumnezeu" (sublinierea aparține autorului) era cel care se mișca pe fața Pământului.

Sepher Yetzirah mai descrie apoi prima literă ebraică ce a apărut din pustiul creației sub forma Literei Mamă, care a făcut universul posibil: *Alef*. Printr-un „secret" mare, mistic, *Alef* a evoluat apoi în primul element care a apărut în universul nostru, hidrogenul, și, de asemenea, în prima literă a numelui lui Dumnezeu: *Yod*.

Teoriile moderne referitoare la Big Bang susțin acum că hidrogenul a fost primul element care s-a format din energia eliberată în momentul creației și că el este, în continuare, cel mai răspândit element chimic din univers. Ambele relatări par să descrie același element! În Exodul ni se spune, în termeni foarte exacți, că numele YHVH a fost revelat ca fiind numele personal al lui Dumnezeu. În termeni la fel de clari, ni se arată că omenirea este făcută „după chipul și asemănarea" lui Dumnezeu. Poate că aceste afirmații pot fi considerate indiciile cele mai directe, în ceea ce privește descrierea relației noastre cu sursa a tot ce „există".

Subliniind afirmația referitoare la originile noastre, observăm că noi suntem făcuți numai *după chipul și asemănarea* lui Dumnezeu – și nu *ca* El, sau *identic* cu El. Deși subtilă, această afirmație sugerează că, în timp ce avem atribute comune cu Creatorul nostru, suntem totuși altfel față de YHVH, prin ceva care ne face foarte diferiți. Înlocuind elementele chimice moderne cu literele vechi, este clar că, deși avem ca parte comună primele trei litere din numele Creatorului nostru – respectiv 75% – cea de-a patra, cea finală, a numelui nostru chimic ne face diferiți de Dumnezeu (vezi Figura 6.6 de mai jos).

În timp ce prezența lui Dumnezeu reprezintă forma invizibilă şi intangibilă a celor trei gaze - hidrogen, azot şi oxigen, ultima literă din numele nostru este „materialul" care dă culoare, gust, textură şi sunete trupului: carbonul. Singura literă care ne face diferiți de Dumnezeu este, de asemenea, şi elementul chimic care ne face „reali" în lumea noastră.

Numele lui Dumnezeu sub forma elementelor chimice			Numele omenirii sub forma elementelor chimice	
Numele lui *Dumnezeu*	Echivalent *chimic*		Numele *Omului*	Echivalent *chimic*
Y	Hidrogen	=	Y	Hidrogen
H	Azot	=	H	Azot
V	Oxigen	=	V	Oxigen
H	Azot	≠	G	Carbon

Figura 6.6: Litera H din YHVH din numele lui Dumnezeu este înlocuită de G în YHVG al omenirii. Prin limbaj, acest tabel demonstrează că, deoarece noi avem trei dintre cele patru litere ce compun numele lui Dumnezeu în cadrul codului nostru genetic, nu suntem identici cu Dumnezeu - 25% din compoziția noastră este foarte diferită. Diferența aceasta face ca noi să avem aspect fizic şi să fim unici ca specie.

Asta nu înseamnă că Dumnezeu este pur şi simplu un gaz format din elemente invizibile. Mai degrabă, prin chiar numele pe care Dumnezeu l-a divulgat lui Moise cu peste trei milenii în urmă, lumea noastră şi fundamentul vieții însăşi au devenit posibile.

Dumnezeu ne spune că sub formă de hidrogen, singurul cel mai răspândit element chimic din univers, El este parte din tot ce a fost, este şi va fi.

Numele lui Dumnezeu în corpul uman

Legenda spune că, atunci când Regele Solomon a construit templul său sfânt în Ierusalim, chiar înainte de a se pune prima piatră a avut loc un ritual străvechi. Păstrat prin tradițiile francmasonilor de astăzi, ritualul presupune orientarea și amplasarea unei singure pietre - piatra de *temelie* - în funcție de care urmau să fie orientate toate celelalte pietre ale masivului complex. Se spune că regele a pus o foaie de pergament sub această piatră, pe care el însuși a scris un singur nume. În mod simbolic, numele care ancora piatra de temelie a Templului Sfânt din Ierusalim va deveni, de asemenea, și numele pe care Regele Solomon își va baza atât domnia asupra poporului său, cât și puterea națiunii sale și va sta la baza unei treimi din religiile instituționalizate pe Pământ. Acel unic nume era tetragrama YHVH, numele etern al lui Dumnezeu.

O examinare mai atentă a literelor care formează numele lui Dumnezeu și corpul uman ne lămurește exact care este mesajul acestei străvechi relații, raportat la epoca în care trăim. Chiar dacă versiunile originale ale textelor biblice folosesc numele complet al lui Dumnezeu, YHVH, ele se referă și la versiunea prescurtată, YH, așa cum s-a menționat anterior. În general, specialiștii consideră că cele două nume, YHVH și YH, sunt interschimbabile.[39] Când este tradus, numele YH devine „Eternul".[40] Deși unele aspecte pot varia în timp, sau în funcție de cultură, în engleza modernă semnificația cuvântului etern implică, în mod clar, o existență care nu are nici început, nici sfârșit, și care funcționează în afara limitelor impuse de timp.[41] Exact acest aspect de „etern" este comun și numelui lui Dumnezeu, YHVH, și corpului uman, YHVG, după cum se vede prin literele subliniate. Prin codurile secrete vechi ale literelor și prin traducerea ADN-ului ca un alfabet, ni se arată că ceva legat de existența noastră este etern. Avem acea calitate fără de sfârșit ca și Creatorul nostru, datorită procentului de 50% din elementele chimice care definesc codul nostru genetic.

YHVH = numele lui Dumnezeu
YHVG = numele Omului

YH (Dumnezeu/Etern) reprezintă jumătate din numele lui Dumnezeu şi din numele încriptat în celulele noastre.

Promisiunea lui Dumnezeu în corpul uman

Cel de-al doilea aspect al numelui nostru chimic poartă relaţia pe care o avem cu Dumnezeu, la un alt nivel. Mai mult, el descrie exact *cum* există Dumnezeu în corpul uman. Următoarele două litere ebraice (VG) din numele nostru care reprezintă ADN-ul (YHVG), ilustrează natura acestei relaţii. În ştiinţa gematriei, este important de observat că aceste coduri numerice ale alfabetelor străvechi nu depind de ordinea literelor. Exact cum 1 + 2 şi 2 + 1 ne dau acelaşi rezultat 3, regulile codurilor literelor permit realizarea aceleiaşi operaţii cu valorile literelor.

În plus, conform misterelor Cabalei, ordinea inversă (modificată) a unui anumit grup de litere este asociată deseori cu planuri alternative de creaţie. În timp ce calităţile unei astfel de situaţii în oglindă ar putea fi diferite, semnificaţia însăşi nu se modifică. Astfel, luând în considerare VG sau GV din numele omenirii, YHVG, să studiem traducerea literală, pentru o mai bună înţelegere.

În limba ebraică, literele GV se traduc prin „în interior" - sau, mai exact, „în interiorul corpului".[42] În cele 231 de porţi mistice misterioase ale creaţiei[43] din *Sepher Yetzirah*, *GV* reprezintă *DM*, sau rădăcina numelui Adam, care înseamnă „sânge." Combinarea acestor traduceri ale mesajului din celulele corpului ne oferă o perspectivă fără precedent asupra relaţiei cu creaţia, prin numele lui Dumnezeu.

Înlocuind elementele ADN-ului cu echivalenţii lor din alfabetul ebraic, obţinem mesajul înscris în fiecare celulă a corpurilor noastre (vezi Figura 6.7b).

Figura 6.7a: Elementele ADN-ului nostru, transformate în literele alfabetului ebraic

- YH: forma abreviată şi acceptată a lui YHVH/Eternul, numele străvechi al lui Dumnezeu.
- VG/GV: în interiorul corpului.

O traducere literală ne dezvăluie mesajul:

Elementele ADN-ului din corpul nostru	Hidrogen	Azot	Oxigen	Carbon
Aceleaşi elemente sub forma literelor din limba ebraică	Y	H	V	G

Figura 6.7b: Mesajul care se dezvăluie atunci când elementele chimice din celulele noastre se traduc în literele limbii ebraice vechi.

Înlocuind codul nostru genetic cu aceste cuvinte, putem acum demonstra modul în care numele literal al lui Dumnezeu formează mesajul din fiecare celulă a corpului nostru: Dumnezeu/Eternul în interiorul corpului.

„Dumnezeu/Eternul în interiorul corpului"

O ilustrare grafică a acestei substituţii arată că, prin diferite combinaţii ale celor patru baze ale ADN-ului - *adenina*, *timina*, *guanina* şi *citozina* - este posibil să se creeze substanţa vieţii din numele din corpurile noastre (vezi Figura 6.8). Este la fel de clar faptul că bazele codului conţin diferite grade ale prezenţei lui Dumnezeu „în interiorul corpului."[44]

Anterior, am menţionat că literele T, C, A şi G sunt abrevieri ale hidrogenului, azotului, oxigenului şi carbonului care formează bazele ADN-ului. Pe măsură ce înlocuim fiecare element cu litera

ebraică echivalentă, ni se arată exact modul în care se creează viața umană, prin diferitele combinații ale numelui lui Dumnezeu în corpurile noastre.

Chiar dacă este nevoie de studii suplimentare, aceste corelații deschid ușa către o perspectivă nouă, foarte diferită, de a privi relația noastră cu Dumnezeu și cu creația. Este evident că un astfel de proces reprezintă doar începutul unui studiu mai extins, care să ne ofere o înțelegere mai profundă. Deși legăturile dintre limbaj și elementele chimice nu reușesc să definească *cine* este Dumnezeul din rugăciunile noastre - sau cum ar putea arăta o astfel de prezență - ele ne oferă o perspectivă fără precedent asupra relației noastre cu lumea și cu fiecare dintre noi. Din studiul Figurii 6.8, putem trage imediat o serie de concluzii.

- Atunci când este corelat cu alfabetul ebraic, codul întregii vieți devine un mesaj ce poate fi tradus în celulele noastre.
- Forme diferite de baze de ADN reproduc mesajul în diferite grade de repetiție.
- 50% din mesajul din celulele noastre se traduce prin „Dumnezeu/Eternul".
- Restul de 50% din codul nostru genetic se traduce prin „în interiorul corpului", descriind astfel unde putem găsi natura eternă a lui Dumnezeu în această lume.

Tradițiile cele mai de preț ale omenirii ne amintesc de relația noastră cu o putere superioară și de natura eternă a acelei relații. Cel puțin, descoperirea numelui lui Dumnezeu în fiecare celulă a vieții dezvăluie atât un mesaj, cât și o promisiune care transcende orice diferențe am putea crede că sunt între noi. Într-un sens foarte real, fundamentul existenței noastre este alcătuit dintr-o esență nelimitată și eternă.

Această scânteie a creației este echivalată în scrieri cum ar fi *Sepher Yetzirah,* cu Creatorul - o scânteie comună pentru cel pu-

țin 50% din numele care stă la baza existenței noastre - care ne promite fiecăruia dintre noi că putem deveni mai mult decât condițiile și limitele vieților noastre.

Aceasta este promisiunea împărtășită de fiecare bărbat, femeie, copil și strămoș din familia globală, sub forma mesajului viu, încriptat în fiecare celulă a corpului nostru.

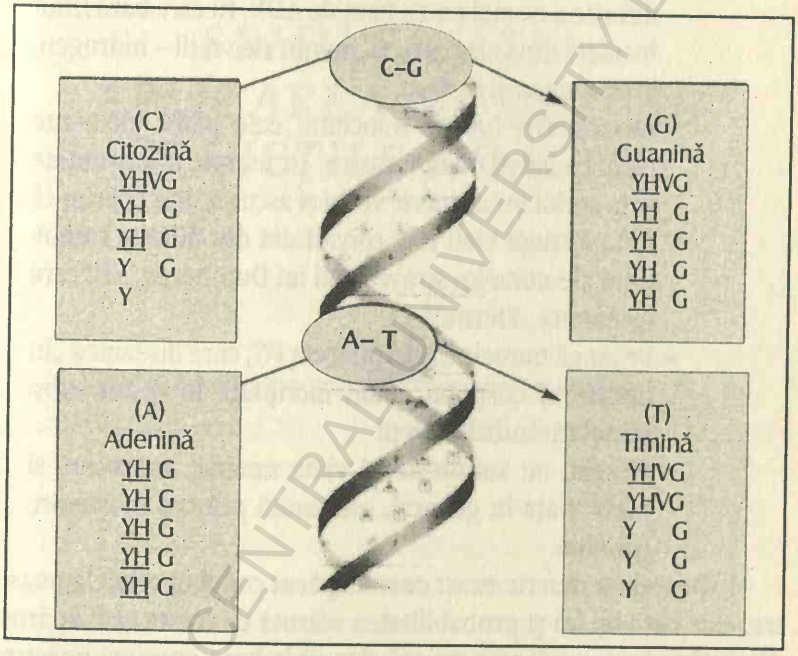

Figura 6.8: O ilustrare grafică a numelui străvechi al lui Dumnezeu, YH, întrețesut în pânza codului nostru genetic.

REZUMATUL CAPITOLULUI 6

- Datorită naturii infinite a existenței lui Dumnezeu, El este identificat prin nume care-i descriu manifestările, cum ar fi YH (Eternul), YH YHYH (YH Domnul), El Shaddai și Creatorul.

BCU IASI - CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

- Numele YHVH a fost păstrat cu atâta sfințenie în tradiția ebraică, încât cele aproximativ 6.800 de apariții în Tora au fost înlocuite cu un alt nume, pentru a împiedica folosirea lui necorespunzătoare sau lipsa de respect față de acesta.
- Structura întregii vieți este alcătuită din combinații diferite a numai patru baze de ADN, fiecare bază fiind formată din cele patru elemente ale vieții - hidrogen, azot, oxigen şi carbon.
- *Descoperire nouă*: Înlocuind cele patru elemente chimice ale ADN-ului nostru, cu literele reprezentate prin codul lor numeric vechi şi ascuns, descoperim că baza întregii vieți este constituită din diferite combinații ale numelui străvechi al lui Dumnezeu, YH, care înseamnă „Eternul".
- Pe lângă numele însăşi, literele *VG*, care înseamnă „în interiorul corpului", sunt încriptate în restul substanței cărămizilor vieții.
- Mesajul ne aminteşte că viața umană, în special, şi toată viața în general, este unită printr-o moştenire comună.

Deşi el nu descrie exact *cum* a apărut codul în celulele noastre, existența lui, ca şi probabilitatea scăzută ca acesta să fi apărut din întâmplare, ne demonstrează clar că la baza apariției noastre stă o inteligență şi un act de creație voit.

PARTEA A III-A

SEMNIFICAȚIA: APLICAREA MESAJULUI ÎN VIEȚILE NOASTRE

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 7

„Dumnezeu a devenit ca noi, pentru ca
noi să putem deveni ca El.
Dumnezeu este om şi El există în noi şi noi în El."

WILLIAM BLAKE

MESAJ DIN PRIMA ZI: A citi limbajul lui Dumnezeu

Reacţiile la aflarea descoperirii care se referă la legătura dintre alfabetele străvechi şi elementele chimice moderne, au fost variate şi totuşi, previzibile. Pentru unii, descoperirea numelui lui Dumnezeu în codul vieţii are implicaţii de o asemenea importanţă, încât se simt absolut copleşiţi. Răspunsurile iniţiale au variat de la neîncredere, la o curiozitate aflată aproape de surprinderea totală. Întotdeauna apar întrebări şi dorinţa de a şti mai mult. „Dacă acest cod este real, cum poate fi posibil un astfel de lucru?" „Cum de atât de mult timp am trecut cu vederea ceva atât de important, ?"

Altora descoperirea le aduce o uşurare, confirmând ştiinţific ceea ce ştiau deja în adâncul inimii şi ceea ce trăiau în vieţile lor. Dincolo de diferenţele de cultură, rasă, religie, activitate sau credinţă, mesajul ne reaminteşte că facem parte din ceva mai mare decât orice diferenţe am putea crede că sunt între noi.

Privind retrospectiv, codul vieţii este simplu şi direct. Doar în lumea noastră, în care există senzaţia de separare, unde redu-

BCU "LUCIAN BLAGA" CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

cem studiul naturii la ştiinţe aparent fără nici o legătură între ele, conexiunile au dispărut şi mesajul a fost estompat. Descoperirea numelui lui Dumnezeu în interiorul corpului nostru ne oferă avantajul de a uni diferite căi de cunoaştere, într-o singură concepţie. Trecând peste limitele ce definesc chimia, limbajul, istoria şi religia, ni se arată puterea unei perspective asupra lumii, mai amplă şi mai integrată. În simplitatea codului, probabil că mesajul e la fel de simplu.

Perfecţiunea sufletului

Ce dezvăluie mesajul din corpul uman, despre rolul nostru în creaţie? Capitolele anterioare au arătat modul în care textele străvechi au legat numele lui Dumnezeu de felul în care prezenţa Lui a fost făcută cunoscută într-o anumită perioadă de timp: Dumnezeul Compasiunii, Dumnezeul Creaţiei şi aşa mai departe. Cartea Genezei ne oferă unele dintre cele mai puternice indicii în a ne înţelege rolul în destinul speciei noastre. În limba sa originală, ebraica, textul arată cum, în timpul actului de creaţie, Dumnezeu a oprit procesul, *înainte* de a fi complet (Geneza 17:1). Traducerea în engleză referitoare la acest eveniment ne spune: „Eu sunt Dumnezeu Creatorul care a spus destul, acum mergeţi în faţa mea şi *deveniţi* perfecţi". Numele atribuit acestui aspect al lui Dumnezeu este *Sha-DaY*, o formă contrasă a două cuvinte din limba ebraică, *Sha-amar Day*, care poate fi tradus ca *„Cel care a spus destul, opriţi-vă".* [1] În această singură frază, ni se arată potenţialul pe care-l aduce numele lui Dumnezeu în corpul nostru şi poate motivul pentru care lumea şi existenţa par uneori a fi mai puţin decât perfecte.

Deoarece numele ShaDaY reprezintă doar unul dintre aspectele lui Dumnezeu, numele său personal rămâne neschimbat; Dumnezeu se mai identifică încă cu YHVH. În aplicarea anterioară a gematriei, noi am transformat literele YHVH în codul numeric al

alfabetului ebraic. Procesul a dezvăluit că numele lui Dumnezeu, sub formă de număr, este 26, pe care-l putem reduce la 8, prin adunarea lui 2 cu 6. Aplicând acelaşi procedeu pentru valorile ADN-ului nostru, YHVG, se ajunge la un număr care, deşi similar, este cu puțin mai mic.

Codul numeric ascuns pentru ADN-ul uman este 10 + 5 + 6 + 3, sau 24. Totalul 2 + 4 reprezintă valoarea codului numeric 6. Această valoare confirmă, în numere, ceea ce textele ne-au spus în cuvinte. În timp ce avem *o parte din atributele* numelui lui Dumnezeu, litera finală a corpului nostru fizic, *Gimel*, ne reaminteşte că nu suntem egali cu Dumnezeu (vezi Figura 7.1).

Numele lui *Dumnezeu*	Cod *literă*	Corp (ADN) *uman*	Cod *literă*
Y	10	Y	10
H	5	H	5
V	6	V	6
H	5	G	3
Total	26	Total	24
Redus	8	Redus	6

Figura 7.1: Comparație dintre numele lui Dumnezeu, ca elemente chimice ale lumii, și numele nostru, așa cum este încriptat în fiecare dintre celulele corpului. Așa cum ne reamintește tradiția, deși suntem înrudiți cu Dumnezeu, partea noastră fizică (carbonul sau G de la Gimel) ne împiedică să fim egali cu El.

Cuvintele din Geneza 17:1 sunt foarte exacte. Ele implică faptul că, ținându-se cont de *ceea ce am putea deveni,* creația a fost oprită. În termeni moderni, acest lucru poate fi interpretat mai puțin ca o referire la perfecțiunea noastră fizică şi mai mult ca o referire la calitățile subtile la care aspirăm ca oameni. Deşi eram completi din punct de vedere al corpurilor fizice, în momentul în care

Dumnezeu a oprit procesul, am fost lăsați să alegem atributele nonfizice şi spirituale care ne vor permite să ne desăvârşim potențialul şi să atingem „perfecțiunea". Prin ordinul dat omenirii de a „deveni perfecți", Dumnezeu ne-a dat mandatul de a ne schimba, evolua şi participa în procesul de finisare a lumii şi a esenței noastre: mandatul de a cocrea.

Evoluția esenței

Pe lângă istoria scrisă, redată în cele mai vechi documente, descoperirea omului modern, datată cu 160.000 de ani în urmă (vezi *Capitolul 2*), ne arată că forma noastră fizică s-a schimbat foarte puțin de când am apărut. Dacă fosilele ne oferă dovezi fizice ale unei progresii evolutive, diversitatea din trecut sugerează că, pe parcursul drumului, am avut parte de multe suişuri şi coborâşuri. În contribuția lor la Ediția Specială a revistei *Scientific American* (vol. 15 nr.2, iulie 2003), Ian Tattersall şi Jay Matternes fac referire la acest fenomen. „Povestea evoluției omului nu a fost o luptă lineară a unui erou singuratic. În schimb, a fost povestea încercărilor naturii şi anume, experimente evoluționare repetate. Istoria noastră biologică a fost, mai degrabă, una de evenimente sporadice, decât una de creşteri gradate." Poate că cel mai mare mister al evoluției noastre constă în faptul că, undeva de-a lungul acestor „evenimente sporadice", noi am căpătat caracteristicile care ne-au separat de celelalte forme de viață.

Tattersall şi Matterness vorbesc, în articolul lor, despre unicitatea noastră, declarând că *Homo sapiens* întruchipează caracteristici care sunt „categoric neobişnuite", şi spun în continuare: „Orice ar fi acel ceva, el se raportează la modul în care interacționăm cu lumea exterioară: este ceva comportamental ..." Astfel de observații sugerează că, deşi o formă de evoluție fizică a avut loc, în mod evident, calitățile speciei noastre care au înregistrat cele mai mari

schimbări, ar putea fi acele atribute intangibile care ne fac unici, cum ar fi modul în care tratăm viața și unul pe altul, exprimarea iubirii, a compasiunii, ca și puterile noastre de discernământ care provin din gânduri, sentimente și emoții.

Chiar prin caracteristicile reprezentate de sentimente și emoții - care ne oferă un loc separat de celelalte forme de viață[2] - noi am „evoluat" în mod clar, devenind mai mult decât au fost strămoșii noștri, acum sute de mii de ani.

Această înțelegere susține dovezile fizice referitoare la evoluția noastră. Capacitatea de a transcende suferința cauzată de dezamăgiri, sau cea de a-i ierta pe cei care ne-au trădat încrederea, de exemplu, ne permite redefinirea semnificației pe care o au astfel de experiențe în viețile noastre. Pe măsură ce percepția se schimbă, ne redefinim, efectiv, și corpurile. Capacitatea de a îmbunătăți factorii imunitari, de a ne modifica parametrii hormonali și de a ne modifica ritmul bătăilor inimii, respirației și metabolismul, doar prin schimbarea modului în care simțim, sunt lucruri foarte bine documentate în literatura științifică și medicală.[3,4]

Fraza din versiunea Genezei din Tora: „Acum mergeți în fața mea și *deveniți* perfecți", este totuși mai puțin o observație referitoare la imperfecțiunea noastră și mai mult o invitație de a transcende provocările cu care fiecare dintre noi se confruntă în viață. Astfel, ne împlinim destinul unei mai mari perfecțiuni, un destin din care lipsește doar o literă din imaginea în oglindă a lui Dumnezeu.

Deși recunoaștem pe față posibilitatea existenței unei relații cu o putere superioară, ar fi oare posibil ca, odată cu trecerea timpului și din cauza luptei pentru supraviețuire, să fi uitat semnificația pe care o implică o astfel de relație? Dacă suntem de părere că familia noastră umană este rezultatul unei combinații „întâmplătoare" de molecule, care a dus la formarea speciei noastre complexe și inteligente, atunci e posibil să avem senzația că suntem singuri în univers și că supraviețuirea noastră se bazează pe legea ce-

lui mai tare şi mai pregătit. Totuşi, dacă descoperim că familia noastră globală a fost „creată" - că suntem produsul dorit al unei inteligenţe superioare - atunci şi părerea despre rolul nostru în creaţie trebuie să se modifice. Poate că noi indicii - cum ar fi cele pe care le găsim citind ADN-ul uman ca pe o limbă originală - ne-ar ajuta să înţelegem mai bine natura evoluţiei. În final, am putea descoperi că răspunsul la mister stă chiar în centrul hărţii noastre genetice.

Misterul genomului uman: Ce anume ne face să fim diferiţi?

În iunie 2001 a fost atins un prag pe care generaţiile viitoare l-ar putea considera ca fiind una dintre cele mai mari realizări din istoria ştiinţei. După 20 de ani de cercetări, prin cel mai mare efort comun de acest gen, a fost realizată prima schiţă mult aşteptată a genomului uman - reţeta chimică a corpului uman.

„Elaborarea hărţii genomului uman a fost comparată cu trimiterea unui om pe lună - dar eu cred că este mai mult decât atât", a spus Dr. Michael Dexter, director la Wellcome Trust, care a finanţat partea din proiect ce-i revenea Marii Britanii.[5] Comentând asupra importanţei elaborării primei hărţi a genomului uman, Dexter a spus că, pe lângă faptul că este o realizare cheie în viaţa noastră, ea poate fi „cea mai remarcabilă realizare ... din istoria omenirii". Pe lângă faptul că a răspuns la întrebări legate de natura noastră genetică, elaborarea primei hărţi genetice umane a dezvăluit o surpriză la care puţini se aşteptau.

Spre uimirea echipelor care raportau aceste descoperiri, s-a anunţat că schema genetică umană pare să aibă mai puţine gene decât se presupunea. La începutul proiectului, cu două decenii mai înainte, se credea că sunt necesare cel puţin 100.000 de gene pentru a defini un corp uman. Printre descoperirile iniţiale ce au fost raportate la întâlnirea din 2001 s-a numărat şi aceea că oamenii au

numai o treime din numărul genelor estimate inițial. După Craig Venter, președintele firmei care a condus una dintre echipe, „noi avem doar 300 de gene unice în genomul uman, care nu se regăsesc și la șoarece".[6] Francis Collins, șef al echipei S.U.A., a făcut unele comentarii referitoare la aceste descoperiri. „Ne-a fost greu, atunci când a trebuit să explicăm mecanismul de control genetic, dat fiind că noi credeam că erau 100.000 de gene. De fapt, avem doar o treime din acest număr."[7] În continuare, Venter a declarat: „Acest lucru îmi spune că genele nu pot explica tot ce ne face să fim ceea ce suntem".[8]

Fără să scadă din importanța realizărilor proiectului privind Genomul Uman, descoperirile vin să adauge la bănuiala din ce în ce mai mare că, totuși, ceva lipsește din cunoașterea noastră referitoare la organismele vii. Undeva pe drumul descoperirilor care ne-au dus la explicațiile sofisticate despre viață din zilele noastre, o informație cheie pare să fi fost trecută cu vederea, neluată în seamă - sau, pur și simplu, uitată. Venter a reiterat această idee atunci când i s-a cerut să facă comentarii pe marginea acestor descoperiri surprinzătoare. „Cred că totalitatea comportamentelor, dimensiunilor și funcțiilor noastre au, în mod clar, o componentă genetică, dar genele explică doar o parte din proces."[9]

În primii ani ai secolului al XXI-lea, poate că doar începem să realizăm implicațiile unor asemenea descoperiri și cât de profetic a fost comentariul lui Venter. Pe parcursul a șapte milenii de istorie scrisă, practicile noastre spirituale, tradițiile religioase și literatura sacră ne-au atenționat să recunoaștem faptul că viața umană este mai mult decât ce se vede cu ochiul liber. Acum, prin utilizarea unor instrumente sofisticate și cu cele mai strălucite minți ale vremurilor noastre, un studiu destinat configurării codului genetic uman, desfășurat pe parcursul a două decenii, a ajuns exact la aceeași concluzie. „Existăm ca specie," a observat Venter, „deoarece avem o capacitate de adaptare care trece dincolo de genom." [10]

Dacă doar 300 de gene ne separă de un şoarece de câmp, ce anume ne face, totuşi, să fim atât de diferiţi? În final, am putea descoperi că răspunsul la această întrebare este exact cheia care stă în centrul celor mai bine păstrate convingeri şi tradiţii ale noastre. Aproape la nivel universal, documentele străvechi ne spun că, odată cu apariţia primilor oameni, specia noastră a primit ceva ce a fost descris drept o „scânteie" specială, un fir misterios de esenţă spirituală care ne uneşte, pentru totdeauna, cu ceilalţi semeni ai noştri şi cu Creatorul. Această scânteie este cea care ne face diferiţi faţă de toate celelalte forme de viaţă. Poate că este aceeaşi forţă care imprimă, în acelaşi timp, unicitatea în codul nostru genetic.

Forţa care se află peste tot, tot timpul şi răspunde la emoţia umană

În ultimii ani, unii oameni de ştiinţă au sugerat că lumea noastră modernă a depăşit nevoia de a găsi explicaţii spirituale la misterele vieţii. În revista de ştiri germană *Der Spiegel*, renumitul fizician teoretician Stephen Hawking şi-a demonstrat acest punct de vedere când a declarat: „Ceea ce am făcut este să arăt că e posibil ca începutul universului să fi fost determinat de legile ştiinţei ... Asta nu dovedeşte că nu există Dumnezeu, ci doar că Dumnezeu nu este necesar".[11] Descoperiri recente din domeniul fizicii cuantice, care se dezvoltă rapid, sugerează acum că ar putea exista o legătură surprinzătoare şi neaşteptată între „legile ştiinţei" ale lui Hawking şi „Dumnezeul" din tradiţiile spirituale. În final, am putea descoperi că ele fac referire exact la aceeaşi forţă!

De la studiile care dovedesc existenţa mai multor atomi exact în acelaşi loc, în acelaşi moment, fără a se lovi între ei,[12] la anunţul Universităţii Naţionale Australiene, referitor la teleportarea unei raze de lumină (dematerializarea şi apoi reasamblarea razei într-un alt loc)[13] şi fenomenul „fotonilor gemeni" (două unităţi

de lumină create din acelaşi părinte) care se comportă identic, chiar şi atunci când îi separă o distanţă de mulţi km,[14] este evident că, în ultimii ani ai secolului al XX-lea, chiar fundamentul perspectivei noastre asupra vieţii se schimbă într-un mod radical.

Cum s-ar putea oare explica astfel de constatări? Noi cercetări sugerează că evenimentele procesului de creaţie – de la particulele subatomice de dimensiuni foarte mici şi până la galaxiile masive, situate la distanţe mari – sunt oarecum legate între ele. Recunoscând existenţa unei forme de energie anterior necunoscută, oamenii de ştiinţă se regăsesc, dintr-o dată, pe terenul necunoscut al unei lumi în care linia dintre ştiinţa tradiţională şi lumea mistică a forţelor nevăzute se estompează. Denumit „Mintea lui Dumnezeu," „Mintea Naturii" şi „Hologramă Cuantică", acest câmp de energie, anterior necunoscut, este descris ca o forţă care se găseşte peste tot, tot timpul, a fost acolo de la Început şi prezintă o formă de inteligenţă care răspunde la emoţiile noastre cele mai profunde. În termeni moderni, aceste descrieri sună izbitor de identic cu menţiunile străvechi, referitoare la prezenţa lui Dumnezeu. Poate că puterea numelor doar începe să ne sugereze măreţia descoperirilor pe care această forţă urmează să ni le dezvăluie. Implicaţiile unei astfel de forţe omniprezente ne oferă indicii referitoare la misterele bilocaţiei atomilor, la comunicarea dintre atomi la distanţe mari şi la sănătatea corpurilor noastre.[15] În acelaşi timp, existenţa unui astfel de câmp oferă o punte mult căutată între ştiinţa modernă şi descrierile străvechi ale unei forţe exact de acest tip.

În lumina noilor descoperiri în lumea cuantică, a apărut o disponibilitate către studiul cunoaşterii, păstrate sub forma celor mai vechi relatări referitoare la creaţie. În timp ce limbajul este, în mod evident, din alte vremuri, temele pe care acestea le tratează sunt remarcabil de asemănătoare cu dezvăluirile ştiinţifice ale sfârşitului de secol XX. În acelaşi mod în care o forţă unificatoare unică este considerată acum cheia în studiul fizicii, principiul unei sin-

gure forțe atotputernice, care stă la baza vieții, se regăsește și în cele mai vechi și mai diferite relatări despre apariția vieții.

Cu o astfel de putere în minte, o privire mai atentă asupra textelor editate și restaurate din literatura creștină, iudaică și gnostică străveche ne oferă indicii suplimentare pentru a putea defini acel ceva necunoscut care ne diferențiază de celelalte forme de viață.

„Și omul a devenit un suflet viu"

Una dintre primele chei pentru a rezolva misterul unicității noastre este distincția pe care o fac aceste texte între corpul uman și scânteia de esență dumnezeiască care animă corpul. În versetele conținute în versiunile restaurate ale traducerilor biblice, ni se oferă indicii referitoare la acest mister, sub forma unor declarații de genul: „YaHWeH ... a format spiritul uman ..."[16] și Domnul YaHWeH a spus: „Voi pune spiritul meu în voi ..."[17] Deși acest tip de relatări ar putea fi adevărate, le lipsesc totuși detaliile care ne-ar putea lămuri în privința misterului existenței noastre. Din textele gnostice „pierdute", menționate anterior, înțelegem totuși mai clar subtilitățile sufletului uman și modul în care a apărut el.

Printre documentele găsite în Biblioteca de la Nag Hammadi era un text rar al *mandaeanilor*, singura sectă gnostică care a continuat să existe și în timpurile moderne. Caracterizând „omenirea" ca o formă de viață străină acestei lumi, textele mandaeane se concentrează asupra unicității experienței noastre pe Pământ. Ei își încep narațiunea descriind crearea lui Adam, într-un text numit *Crearea lumii și a străinului*.

Textul face o distincție clară între corpul lui Adam și sufletul care intră în corpul lui, după ce acesta este format. Numai după ce Adam primește infuzia de forță misterioasă a „Vieții", corpul se trezește și el se animă. Asemănător altor texte gnostice, care descriu crearea lui Adam ca un efort colectiv al îngerilor din Ceruri, manu-

scrisul începe prin a spune că, sub conducerea lui Dumnezeu „ei l-au creat pe Adam şi l-au aşezat pe jos, dar nu era suflet în el. Atunci când l-au creat pe Adam, nu au putut să-i dea şi suflet".[18] Numai după ce „strălucirea Vieţii a vorbit în el (Adam), el a deschis ochii".[19]

Un alt text gnostic, cunoscut sub numele de *The Hypostasis of the Archons*, este o interpretare mistică a primei cărţi a Genezei. Se crede că ar data din secolul al III-lea e.n.[20]. În naraţiune mai există o altă descriere a creaţiei lui Adam, aceasta făcând o diferenţiere clară între esenţa vie a spiritului lui Adam şi corpul lui. „Şi Spiritul s-a arătat ... a coborât şi a venit să sălăşluiască în el, şi acel Om (Adam) a devenit un suflet viu. I s-a pus numele de Adam ..."[21]

Pentru o şi mai bună înţelegere a naturii exacte a spiritului lui Adam, putem întrezări indicii în tradiţiile iudaice şi creştine, cum ar fi Talmudul.

Omenirea: Înţelepciunea îngerilor în corpuri de pământ

În Haggadah, de exemplu, pe lângă faptul că se spune că omenirea a fost creată special ca o punte între lumea din Cer şi cea de pe Pământ, se descrie *exact ce calităţi* ale îngerilor din Cer şi ale creaturilor de pe Pământ au fuzionat pentru a crea specia „omului". Mai exact, am moştenit de la îngeri patru calităţi care ne definesc unicitatea.[22] Ele sunt:

- „capacitatea de a vorbi",
- „intelectul capabil de a avea discernământ",
- „mersul biped"
- „privirea" ochilor noştri.

„Capacitatea de a vorbi" reprezintă o putere ce se manifestă pe două planuri şi pe care nu o mai posedă nici o formă de viaţă de pe Pământ. Ştiinţa a demonstrat că vibraţiile afectează lumea noastră fizică, în moduri extrem de profunde. De la magnitudinea unei

forțe care devastează orașe întregi în timpul unui cutremur, până la forța mai redusă în amplitudine, care ne vindecă trupurile printr-o emoție puternică, efectele sunt cauzate de vibrații. Vorbirea ne permite să ne auzim vibrațiile. Prin capacitatea de a deplasa mușchiul diafragmă din abdomen și de a forța ieșirea unei cantități exacte de aer printre mușchii corzilor vocale, noi creăm vibrațiile puternice care ne vindecă corpurile și schimbă lumea. În plus, prin cuvinte păstrăm amintirile trecutului nostru și împărtășim și altora din experiențele care ne mișcă sufletul.

Puterea „intelectului capabil de discernământ" ne permite să alegem *când*, *cum* și chiar *dacă* să ne spunem părerile celorlalți prin darul vorbirii. Cu ajutorul intelectului, ne gândim la consecințele acțiunilor noastre, înainte de a trece la fapte, în loc să trăim într-o stare de continuă reacție la mediu, încercând să „reparăm" alegerile pe care le regretăm ulterior.

Prin capacitatea de a merge în poziție verticală, mâinile și brațele ne rămân libere, având mobilitatea de a realiza acțiunile care considerăm că merită efortul. Prin poziția noastră bipedă, putem să ne construim lumea, să ne exprimăm cele mai profunde emoții și să avem grijă de noi sau de alții – într-un mod care nu îi este permis nici unei alte creaturi de pe Pământ. Din perspectiva vieții care oglindește nivelul de conștiință, poziția noastră verticală mai poate fi privită și ca o metaforă pentru capacitatea de a „sta ferm pe picioare" și de a ne „ridica deasupra" încercărilor și provocărilor pământului de sub picioarele noastre.

„Privirea ochilor" noștri este, probabil, cel mai grăitor dintre darurile pe care le-am primit de la îngeri. Se spune că „ochii sunt oglinda sufletului". Atunci când ne uităm în ochii celuilalt, se întâmplă mult mai mult decât un proces legat de lumină și de aspecte optice. Prin modul în care ne uităm la ceilalți și ei la noi, schimbăm cantități imense de informație în ceea ce privește dispoziția noastră mentală, sănătatea, sentimentele și dorințele noastre, într-un

mod care este unic speciei. Prin darul „privirii" primit de la îngeri, fiecare dintre noi are puterea de a vindeca sau de a distruge, de a iubi sau de a urî, în funcție de mesajul pe care-l transmitem. Echilibrând trăsăturile pe care le avem în comun cu îngerii, mai există şi cele patru caracteristici moştenite de la „fiara câmpului"[23]:

1. „Mâncăm şi bem".
2. „Eliminăm materia reziduală din corpurile noastre".
3. „Ne reproducem".
4. „Murim".

Este clar că autorii acestor texte credeau că noi, ca descendenți ai lui Adam, purtăm scânteia care ne leagă de Creator într-un mod diferit față de toate celelalte specii.

Poate unul dintre cele mai speciale aspecte în ceea ce priveşte natura sufletului poate fi găsit tot în Haggadah. Cu titluri cum ar fi *Îngerii şi apariția omului* şi *Crearea lui Adam*, textul povesteşte cum era Adam după ce a primit, drept suflet, esența lui Dumnezeu. În descrierea calităților scânteii lui Dumnezeu, textul face o referire clară la genul sufletului omenirii. „Pentru că Dumnezeu a creat sufletul lui (al lui Adam) cu o grijă specială. *Ea este imaginea lui Dumnezeu* – şi, aşa cum Dumnezeu umple lumea, aşa şi sufletul umple corpul."[24] Din aceste fraze primim două indicii importante în ceea ce priveşte natura lui Dumnezeu. În primul rând, ni se spune că trupul lui Adam a fost impregnat de o forță feminină special concepută. În timp ce acest lucru nu-l împiedică pe Adam să aibă alte aspecte spirituale masculine, fraza spune clar că esența infuzată în primul om era feminină.

În al doilea rând, contrar interpretărilor tradiționale care-L identifică pe Dumnezeu cu genul masculin, textul sugerează că natura feminină a sufletului lui Adam este, cel puțin parțial, identică cu cea a Creatorului său.

În timp ce astfel de texte pot ridica problema genului lui Dumnezeu pe Pământ, din aceste exemple reiese clar că „spiritul"

lui Dumnezeu este o forță separată și distinctă, care s-a unit cu Adam *după* ce i-a fost creat corpul. În absența detaliilor din traducerile biblice convenționale, perspectiva noastră în ceea ce privește natura corpului și a spiritului este, în general, limitată la pasajul familiar din versiunea King James a Bibliei despre Geneză: „Domnul Dumnezeu a făcut omul din țărâna de pe pământ și i-a suflat prin nări respirația vieții: și omul a devenit o ființă vie".[25]

Evident, textul descrie același moment referitor la apariția vieții și, în combinație cu pasaje mai vechi și mai exacte, ne oferă o înțelegere generală a unicității care stă în centrul existenței noastre. Prin misterioasa forță a sufletului, ni se oferă ocazia de a ne îmbunătăți viețile și de a lăsa în urmă o lume mai bună pentru cei ce vor urma, într-un mod în care nu o poate face nici o altă creatură de pe Pământ.

Numele lui Dumnezeu în corpurile noastre: Ce înseamnă acest lucru?

Poate că motivul unicității noastre este că trupurile sunt proiectate special ca vase ale „scânteii" lui Dumnezeu. Deși tot ce este viu este alcătuit din elemente care sunt echivalentul numelui lui Dumnezeu, sursele străvechi spun clar că numai în oameni sălășluiește spiritul personal al lui Dumnezeu. Haggadah susține acest lucru, subliniind că omul este singura creatură sub Cer în a cărui creație Dumnezeu a participat fizic și personal. „El (omul) este singurul care a fost creat de *mâna* lui Dumnezeu."[26]

Toate celelalte creaturi, continuă textul, au fost create „din cuvântul lui Dumnezeu". Din cauza acestei diferențe, corpul fiecărui om este descris ca un „microcosmos, întreaga lume în miniatură". Și invers, textul spune despre lumea din jur că este ca o oglindă a naturii noastre colective. „La rândul ei, lumea este o reflexie a omului"[27] Doar în ultimii ani ai secolului al XX-lea, știința modernă

a confirmat că lumea oglindeşte, într-adevăr, cele mai profunde stări emoţionale ale noastre.[28] Încă o dată, ni se oferă un concept important, doar prin câteva cuvinte elocvente scrise în limbajul unei alte epoci.

Dacă ne aventurăm dincolo de părerile convenţionale care sugerează că textele, cum ar fi cele din Haggadah, sunt doar simple metafore ale trecutului, putem spune că acestea ne oferă o perspectivă nouă în ceea ce priveşte faptul că purtăm numele lui Dumnezeu în fiecare celulă din corp. Numitorul comun pentru toate descrierile vechi este că Adam, ca primul reprezentant al speciei noastre, a fost dăruit cu un har fără egal în tot universul.

Prin actul primar al creării vieţii umane, Dumnezeu a dăruit o parte din el însuşi, în timp ce îşi „sufla respiraţia" în reprezentanţii speciei noastre. Făcând acest lucru, noi ne-am asumat rolul de „vase", înzestrate în mod unic cu spirit divin. Până în prezent, rolul nostru a rămas acelaşi, în timp ce vechiul secret al creării unui astfel de vas este păstrat şi trecut mai departe, prin miracolul fiecărei noi vieţi umane. Poate că răspunsul la întrebarea ce ne face pe noi diferiţi rămâne ascuns în micuţa moleculă care posedă însăşi codul vieţii: ADN-ul nostru.

Din această perspectivă, codul genetic ar putea fi considerat o reţetă străveche pentru calitatea vasului necesar pentru a păstra esenţa lui Dumnezeu. Prin fraze care nu lasă nici o îndoială în ceea ce priveşte semnificaţia lor, multe tradiţii spirituale subliniază faptul că trupurile noastre sunt structuri specializate, realizate pentru a conţine Cerul pe tărâmul Pământului. Exact cum templele fizice sunt construite pentru a delimita un spaţiu sfânt, în textele ebraice, gnostice şi creştine corpul nostru este prezentat ca un „templu" care găzduieşte esenţa sfântă a lui Dumnezeu.

În Noul Testament, de exemplu, la început se povesteşte despre rolul nostru ca temple, într-un mod subtil. Pe măsură ce misterul învăţăturilor se desfăşoară, ni se spune într-un mod mai direct.

Evanghelia lui Ioan menționează că Iisus „a vorbit despre templul corpului său".[29] În al treilea capitol din Corinteni, referirea este mai directă, deşi este pusă sub forma unei întrebări adresată celor ce ascultă. „Ştiți că sunteți templul lui Dumnezeu şi că spiritul lui Dumnezeu sălăşluieşte în voi?"[30] În capitolul şase al aceleiaşi cărți, tema devine o afirmație directă: „Corpul vostru este templul Duhului Sfânt care se află în voi."[31]

Făcând distincția clară între corpul uman şi Sfântul Duh care sălăşluieşte în el, textele canonice şi gnostice, deopotrivă, sunt de acord că numai forma umană posedă capacitatea de a găzdui spiritul lui Dumnezeu.

Discutând mai pe larg despre descrierea corpurilor noastre ca structuri care găzduiesc esența lui Dumnezeu, Cabala ne invită să păşim chiar şi mai adânc în mister, descriind cum vasele luminii lui Dumnezeu („vasele" descrise în *Capitolul 5*) s-au spart şi au căzut pe tărâmurile spirituale inferioare ale Pământului. Aici, pe tărâmurile terestre, unde întunericul şi lumina coexistă, vasele s-au refăcut şi au putut să-şi transmită lumina, lumii oamenilor. Ca o expresie a puterii creației, noi singuri participăm la evenimentele lumii, dăm calitate vieților noastre şi avem discernământul de a alege modul în care putem deveni mai buni. Doar în lumea noastră, fiecare zi are un rost, un început şi un sfârşit, şi poate fi judecată ca un succes sau ca un eşec. În fiecare moment al zilei, noi manifestăm sau negăm darul unicității, prin modul în care ne trăim viețile. Întrucât ne confruntăm cu cele mai mari provocări ale istoriei, mesajul din fiecare celulă a noastră ne reaminteşte de puterea şi de unicitatea noastră.

O mare ironie a epocii noastre istorice este că aceeaşi tehnologie care deține puterea de a distruge tot ceea ce am realizat până acum, deține şi puterea de a dezvălui că viețile pe care le avem sunt expresia a ceva mult mai vast şi mai minunat. Cuvintele din fiecare dintre celulele corpului nu au fost niciodată supuse unor editări,

revizuiri şi interpretări, aşa cum au fost textele convenţionale. Mesajul a rămas intact, la fel cum era în prima zi a existenţei.

Atunci când evenimentele din viaţă ne pun la încercări ce depăşesc raţiunea, mesajul păstrat în celule rămâne ca un simbol viu şi imuabil, care ne reaminteşte că:

- Nu suntem singuri.
- Suntem aici cu un „scop", ca rezultat al unui act voit de creaţie.
- Suntem în mod definitiv conectaţi unul cu celălalt şi cu tot ceea ce este viu.
- Avem o trăsătură unică – esenţa lui Dumnezeu – care ne diferenţiază de toate celelalte specii de pe Pământ.

Viaţa: Alegere sau întâmplare?

Dacă vom recunoaşte probabilitatea redusă ca viaţa să se fi născut din întâmplare, vom înţelege cel mai bine semnificaţia mesajului din celulele noastre. În *Capitolul 1* s-a dat o definiţie a sistemelor vii, dintr-un punct de vedere chimic şi s-a descris viaţa ca „un tipar comportamental la care ajung anumite sisteme chimice, atunci când ating un anumit nivel de complexitate".[32] Mai târziu, în acelaşi text, autorii revin şi afirmă că viaţa este rezultatul unor „sisteme chimice complexe şi organizate, care se propagă, cresc, metabolizează, se folosesc de mediu şi se apără împotriva lui, ca răspuns la modificările pe termen lung ale acestuia".[33]

În timp ce astfel de definiţii sterile ale vieţii ar putea să descrie *ce* face viaţa, ele nu reuşesc să lămurească *cum* a apărut viaţa. Dacă viaţa a apărut din întâmplare, sau printr-o serie de evenimente ordonate, a rămas subiect de controversă încă de la naşterea metodei ştiinţifice, cu 400 de ani în urmă.

Întrebarea este următoarea: *Reacţiile chimice întâmplătoare din „supa" primordială a creaţiei au fost cele care au dus la apariţia primelor celule vii?* Sau a intervenit o altă forţă, ne-

identificată încă, având rolul de a organiza substanțele chimice, pentru a forma viața din corpurile noastre?

În momentul scrierii acestei cărți, nu există nici o teorie validă care să descrie originea chimică a vieții - crearea vieții din materie nevie nu a fost niciodată demonstrată științific, în condiții de laborator. De fapt, oamenii de știință recunosc faptul că probabilitatea ca viața să fi apărut din întâmplare este foarte redusă. Laureatul Premiului Nobel, Francis Crick, a vorbit despre cât de multe, de complexe și de variate ar fi trebuit să fie condițiile, pentru ca viața să apară. „Un om sincer, înarmat cu toate cunoștințele disponibile nouă astăzi, ar putea doar să afirme că, într-un fel, apariția vieții pare pentru moment să fie aproape un miracol, atât de multe sunt condițiile care ar fi trebuit satisfăcute pentru acest lucru."[34]

În termeni de pură întâmplare și probabilitate, șansele sunt extrem de mici.

Binecunoscutul astronom britanic, Sir Ferd Hoyle, și matematicianul/astronomul Chandra Wickramasinghe de la Cardiff University, Wales, ne oferă o idee în ceea ce privește această probabilitate. Presupunând că un anumit număr de factori care să susțină viața au existat totuși la un anumit moment din trecutul nostru, ei estimează că șansa ca o combinație întâmplătoare de molecule să producă chiar și cea mai simplă formă de viață, este aproximativ de ordinul a 1 la $10^{40.000}$ (asta înseamnă 1 urmat de 40.000 de zerouri!).[35]

Chiar dacă reducem acest număr la jumătate, șansele ca elemente combinate la întâmplare să ducă la apariția unei vieți complexe în cei 4,5 miliarde de ani ai Pământului, sunt extrem de mici.

În textul său clasic *Biologia moleculară a genelor*,[36] James Watson descrie unicitatea și misterul celulelor vii. „Trebuie să recunoaștem imediat că structura unei celule nu va fi niciodată înțeleasă la fel ca cea a moleculelor de apă sau de glucoză. Nu numai că structura exactă a macromoleculelor din celulă nu va putea fi cu-

noscută, dar şi amplasarea lor relativă în celulă poate fi determinată doar aproximativ."[37]

Pare să fie *ceva* legat de procesul care are loc în fabrica minune a fiecărei celule din corpurile noastre, care sfidează cunoaşterea doar prin cunoştinţele moderne convenţionale.

Din astfel de observaţii, începem să ne dăm seama cât de puţin probabil este să fim rezultatul unei „lovituri norocoase" a creaţiei. Astfel, mesajul încriptat în interiorul fiecăreia dintre celulele noastre capătă un sens şi mai relevant.

Ordinea ca semn al inteligenţei

În natură, ordinea este considerată a fi un semn de inteligenţă. Existenţa unor tipare previzibile şi repetabile, care pot fi descrise prin formule universale, este un exemplu despre ceea ce semnifică cuvântul *ordine*.

În timpul unor interviuri deschise date de Albert Einstein, spre sfârşitul vieţii lui, el şi-a mărturisit credinţa într-o ordine care stă la baza creaţiei, precum şi părerea sa în ceea ce priveşte proveniența acesteia. În timpul unei astfel de conversaţii, el a mărturisit: „Văd un tipar, dar imaginaţia mea nu poate să-şi imagineze autorul acestui tipar ... noi toţi dansăm pe o melodie misterioasă, intonată în depărtare de un cimpoier nevăzut".[38] În căutarea noastră pentru a găsi sensul vieţii, chiar prezenţa ordinii este considerată a fi un semn care ne spune că ceva mai măreţ se află „acolo".

Exact acest tip de ordine, de exemplu, a fost observat la cele 60.000 de imagini fotografiate de misiunea Viking, trimisă spre Marte în 1976. Descoperirea pe suprafaţa planetei a unor structuri ce par artificiale, a dus la cercetări şi controverse care continuă şi în zilele noastre.[39] În timp ce structurile piramidale cu două, trei, patru şi cinci laturi – amplasate de-a lungul unor şanţuri perfect aliniate, care se întind pe kilometri, sunt evidente pentru ochii cunos-

cătorilor - rămâne întrebarea: *Sunt ele produsul naturii, sau sunt rămăşiţele unei construcţii realizate de mult, în trecut?*

Dacă un răspuns definitiv la acest mister va putea fi dat doar de o misiune cu oameni la bord, prezenţa unor principii matematice cheie în aceste structuri[40], sugerează clar că ele sunt produsul unui proiect voit.

Într-un mod similar, descoperirea ordinii care stă chiar la baza vieţii poate fi considerată un semn de inteligenţă în interiorul acelei vieţi. Dezvăluirea faptului că cele patru elemente chimice, care susţin viaţa, reprezintă litere cheie dintr-un alfabet străvechi, precum şi faptul că acel alfabet formează un mesaj, demonstrează un grad de ordine şi mai mare. Adăugaţi la aceste indicii importante care susţin creaţia voită şi ideea că fiecare celulă a corpului nostru poartă exact *acelaşi mesaj* - şi semnificaţia acestui cod devine mult mai mare decât codul însuşi.

Prezenţa numelui lui Dumnezeu încriptat în fiecare celulă a vieţii nu reprezintă doar un mesaj special, ci mesajul în sine poartă, la rândul lui, o semnificaţie specială.

Misterul afirmaţiei „Dumnezeu este Unu"

Apărem în lumea noastră ca rezultat al uniunii dintre un bărbat şi o femeie, *mama* şi *tatăl* nostru. Prin opţiune sau şansă, fuziunea ADN-ului ambelor corpuri determină apariţia noii vieţi în uterul mamei. Unul dintre misterele vieţii, adâncit şi mai mult acum de clonarea umană, este dacă spermatozoidul şi ovulul ar fi tot ce ne trebuie pentru a crea o viaţă umană. Sunt ele suficiente, sau mai trebuie ceva?

Mai exact, care este acea forţă nevăzută care „comandă" creşterea celulelor şi diviziunea lor - exact cum trebuie, exact când trebuie - pentru a da naştere unui copil sănătos? Cine este exact „cimpoierul" de care Einstein spunea că face „muzica" universului nos-

tru? O privire mai atentă asupra naşterii, *din perspectiva străveche a numerelor*, ar putea să ne ofere un indiciu.

Următoarea „ecuaţie", care reprezintă uniunea dintre mamă şi tată pentru a produce un corp uman ca cel al lui Adam, este completă doar atunci când se adaugă valoarea numerică a lui Dumnezeu. În *Capitolul 4* am văzut cum cuvântul ebraic pentru primul născut al speciei noastre – „Adam" (scris fără vocale) – este ADM. Aplicând valorile numerice specifice pentru fiecare literă, rezultă următoarele:

A	D	M
(*Alef*) = 1	(*Dalet*) = 4	(*Mem*) = 40

Adunând aceste valori individuale se obţine un nou număr: 45. Adunând apoi numărul lui Adam, valoarea se reduce la 9.

$1 + 4 + 40 \equiv 45$

$4 + 5 \equiv 9$

În termeni numerici, 9 *este* Adam. Prin limbajul numerelor, putem acum studia relaţia lui Adam cu mama şi cu tatăl lui. Pentru a determina *cum* se raportează mama şi tata la cifra 9 a lui Adam, trebuie mai întâi să le găsim valorile ascunse. Cuvântul ebraic pentru *mamă* se ortografiază prin consoanele EM.[41]

E	M
(*Alef*) = 1	(*Mem*) = 40

Adunând aceste valori individuale, se obţine valoarea combinată de 41, care poate fi redusă la 5. Un procedeu similar pentru cuvântul *tată*, ortografiat AV,[42] ne duce la:

A	V	
(Alef) = 1	(Vet/Bet)	= 2
1	2	= 3

Adunând aceste numere, se obţine 3. Având acum cuvintele *mamă*, *tată* şi *Adam*, transformate în limbajul comun al numere-

lor, putem compara „mere cu mere" şi putem studia cuvintele la un nivel mai profund.

Întrucât Adam (omenirea) rezultă din uniunea tatălui cu mama, am putea crede că valoarea numelui său este egală cu suma celorlalte două valori. Totuşi, *nu este aşa*, atunci când adunăm 3 de la tată cu 5 de la mamă. Din adunare se obţine 8, mai puţin cu o unitate faţă de Adam. Acest mister aparent este rezolvat printr-un singur pasaj din Tora şi cu ajutorul ideilor rabinului Benjamin Blech.

Deşi mulţi cercetători interpretează pasajele din tradiţia veche ca pe o metaforă, de cele mai multe ori relatările sunt exacte. Rabinul Blech subliniază cât de clar se spune în Geneză, de exemplu, că Dumnezeu are o valoare numerică. „Domnul este Dumnezeul nostru, *Domnul este unu*."[43] (italicele aparţin autorului). Pentru unii specialişti, aceasta este o afirmaţie exactă, conform căreia valoarea numerică corespunzătoare lui Dumnezeu este numărul 1. În cifra „1" se află, totuşi, un mister şi mai profund.

Finalizarea ecuaţiei vieţii

În limba ebraică, numărul 1 se asociază cu prima literă a alfabetului, *Alef* (א). Motivaţiile mai profunde şi aspectele complexe care stau la baza apariţiei literei *Alef* fac subiectul unor studii complete, care merită cercetate. Pentru discuţia noastră, respectiv să stabilim de ce suma pentru „mamă" şi „tată" este cu o unitate mai mică decât numărul lui „Adam", vom limita cercetările.

Examinând originea literei *Alef*, vom rezolva misterul propoziţiei „Domnul este unu".

După cum dezvăluie rabinul Blech, litera străveche *Alef* este, de fapt, formată din uniunea a două litere separate, una dintre ele fiind folosită de două ori. În colţul sus dreapta şi stânga jos al literei *Alef* se găseşte cea mai mică şi prima literă din numele lui Dumnezeu, *Yod* (י). Între aceste două litere Yod, apare *Vav* (ו). Dacă stu-

diem separat fiecare dintre literele care formează litera *Alef*, rezolvăm misterul.

Folosind procedeul obişnuit de analizare a literelor ebraice sub formă de numere, fiecare *Yod* are valoarea 10, iar *Vav* valoarea 6. Adunând aceste valori individuale (10 + 10 + 6) obţinem o nouă valoare combinată de 26 - *exact aceeaşi valoare* dată de numele străvechi al lui Dumnezeu: YHVH!

Pe lângă faptul că reprezintă numărul 1 în alfabetul ebraic, *Alef* reprezintă indirect codul numelui personal şi prezenţei lui Dumnezeu. „Unu" este efectiv egal cu „Dumnezeu". Conform regulii relaţiilor dintre numere, analizată de noi în *Capitolul 4*, două cuvinte care au aceeaşi valoare numerică sunt de naturi asemănătoare. Din această perspectivă, „Dumnezeu" este valoarea care lipseşte din ecuaţia cu mama şi cu tata, pentru a se putea obţine numărul întreg al lui Adam.

Pe lângă uniunea dintre cantităţile pământene, reprezentate de bărbat şi de femeie, spiritul lui Dumnezeu trebuie să fie şi el prezent, pentru ca Adam (omenirea) să fie complet.

ECUAŢIA VIEŢII

Mama	+	Tata	+	Dumnezeu	= Adam
5	+	3	+	1	= 9

Mai mult decât un mesaj adăugat vieţii ulterior, faptul că acest cod *reprezintă* viaţa, ne spune că Dumnezeu există *în* interiorul corpurilor noastre. Ce vedem ca atomi de carbon, oxigen, hidrogen şi azot, „materialul" vieţii, *este* Dumnezeu. În timp ce codul nu descrie exact *cine* este Dumnezeu, el ne spune în termenii noştri ştiinţifici că nu putem exista separat - noi sau oricare formă de viaţă din lumea noastră - de prezenţa unei puteri superioare.

Cu elocința familiară pentru care este recunoscut, poetul William Blake rezumă relația noastră cu Dumnezeu în câteva cuvinte scurte: „Dumnezeu este om şi el există în noi şi noi în el".

Dincolo de a descrie simplu relația noastră cu Dumnezeu, Blake continuă spunând că Dumnezeu există sub forma omenirii pentru ca omenirea să poată face zilnic alegeri care să o aducă mai aproape de perfecțiunea Creatorului. „Dumnezeu a devenit ca noi, pentru ca noi să putem deveni ca El."

Înțelegând înțelepciunea acestei afirmații, avem puterea de a transcende provocările din viață şi orice diferențe care au putut vreodată să ne separe.

REZUMATUL CAPITOLULUI 7

- În limbajul original din Tora, ni se spune că Dumnezeu ar fi oprit creația înainte de finalizare şi a comandat omenirii „să păşească în fața Lui şi să devină perfectă". (Geneza 1:17). Specialiştii sugerează că această declarație s-ar referi mai puțin la perfecțiunea noastră fizică şi mai mult la esența noastră spirituală, care va trebui să atingă potențialul maxim.
- O analiză a valorilor numerice reprezentând ADN-ul din celulele noastre (YHVG) şi valorile care reprezintă numele lui Dumnezeu (YHVH) ne arată că, deşi avem atribute comune cu Dumnezeu, nu suntem egali cu El.
- Mulți oameni de ştiință, inclusiv cei care sunt responsabili pentru descoperirea codului nostru genetic, sugerează că probabilitatea ca viața să fi apărut „la întâmplare" este de domeniul miracolului. Se pare că în viață există o forță pe care ştiința trebuie să o descopere în viitor.

- În natură, ordinea care poate fi descrisă cu ajutorul unor formule matematice, poate fi privită ca semnul unei inteligențe ascunse.
- Faptul că acest cod al vieții este caracterizat de un grad de ordine atât de înalt şi că, în acea ordine, există un mesaj, sugerează existența unei inteligențe superioare.
- În ecuația ebraică a vieții, uniunea simplă dintre „tată" şi „mamă" nu este suficientă pentru a se obține „Adam", primul om din specia noastră. Ceva lipseşte. Doar atunci când în ecuație se adaugă prezența numerică a lui Dumnezeu numerele se echilibrează şi formula este completă.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 8

„Oamenii nu se luptă pentru că sunt răi ...
Războiul se naşte în special din cauza unui lucru
important ... pâinea. Ajutaţi-i pe cei ce au nevoie.
Hrăniţi-i pe cei ce flămânzesc.
Alinaţi suferinţa celor înfometaţi ...
Aşa veţi împiedica izbucnirea războiului
şi veţi putea păstra marea binecuvântare care este pacea."

Rabinul BENJAMIN BLECH

CE AM ÎNVĂŢAT?
Să supravieţuim în viitor, prin lecţiile învăţate în trecut

Cu sărbătorirea noului mileniu încă proaspătă în minte, mulţi oameni de ştiinţă, organizaţii şi persoane preocupate de protejarea mediului îşi pun acum următoarea întrebare: *Vom supravieţui, ca specie, pentru încă 100 de ani?* Mai exact, vom supravieţui încă unui secol de modificare genetică a alimentelor şi de transformare a corpului uman, de creare a unor industrii care sărăcesc viaţa din oceanele, râurile şi pădurile noastre? Poate că cel mai important lucru este dacă vom îndrăzni, sau nu, să continuăm să eliberăm puterea înfricoşătoare a naturii, sub forma celei mai mortale arme cunoscute în istoria omenirii.

BCU CLUJ CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Până la mijlocul secolului al XX-lea, nu era cazul să ne punem astfel de întrebări. Ca rezultat al invențiilor științifice din perioada celui de-al doilea război mondial - inclusiv cele din fizica cuantică, genetică și industria electronică miniaturizată - alegerile noastre tehnologice au consecințe care vor dura sute de ani și vor afecta multe generații ulterioare.

Problema stăruitoare în ceea ce privește viitorul nostru privește mai puțin dezvoltarea de noi tehnologii și mai mult înțelepciunea de a le implementa în viața noastră. Doar pentru că avem *capacitatea* de a modifica tiparele climatice în regiuni vaste de pe Pământ și de a crea noi forme de viață, de exemplu, oare *avem noi dreptul* de a face aceste lucruri?

Credem că suntem Dumnezeu: Cine ne dă dreptul?

De la mijlocul anilor 1970 și până la începutul anilor 1990, am avut privilegiul de a lucra cu unii dintre cei mai străluciți oameni de știință și ingineri, în realizarea unora dintre cele mai avansate tehnologii din istorie. Pentru firme și universități deopotrivă, aceasta a fost o perioadă extrem de importantă, deoarece națiunea noastră își redefinea dependența de petrolul din import și, în același timp, se lupta să-și mențină superioritatea în timpul Războiului Rece și în cadrul programului spațial. Deloc surprinzător, perioada aceasta de cercetări intense a fost însoțită de o perioadă de introspecție la fel de intensă. Efectiv, oamenii de știință explorau limitele noilor lor capacități de modificare a vieții și a planetei - care, în trecut, erau lăsate în voia lui Dumnezeu și a naturii.

Responsabilitatea care însoțește astfel de putere extraordinară a provocat, deseori, dezbateri aprinse, care puneau sub semnul întrebării dreptul nostru moral și etic de a utiliza astfel de tehnologii - dezbateri în care participam cu entuziasm, ori de câte ori aveam prilejul.

Alimentând discuțiile care izbucneau în fața automatelor de cafea şi a țâşnitoarelor de băut apă şi care, de cele mai multe ori, continuau pe holuri sau la bufet, părerile se împărțeau, în general, în două curente de gândire.

Un mod de gândire susținea că abilitatea noastră de a „stăpâni" forțele naturii constituie, în sine, aprobarea de a explora acele tehnologii la maximum. Cu alte cuvinte, deoarece avem capacitatea de a modifica tiparele climatice şi de a crea noi forme de materie şi de viață, ar trebui să o facem pentru a vedea unde ne conduce tehnologia respectivă. Această opinie ducea, în mod frecvent, la un alt nivel de justificare, sugerând că, dacă n-ar fi trebuit să facem aceste lucruri, nu am fi descoperit niciodată secretele care stau la baza lor.

Cel de-al doilea curent de gândire era mai conservator, sugerând că dacă avem capacitatea de a manipula viața şi natura, asta nu înseamnă că avem şi dreptul de a ne exercita puterea. Pentru cei care sprijină această opinie, forțele naturii reprezintă „legi" sacre cu care nu ar trebui să ne jucăm. A hotărî codurile genetice ale copiilor noştri, înainte ca aceştia să se nască şi a regla tiparele meteorologice globale pentru a ne satisface nevoile noastre, este ceva „interzis", spuneau ei, şi acest lucru violează o înțelegere străveche şi tacit acceptată. Deşi nu direct, se subînțelege că a trece granița de la utilizator la creator, înseamnă să preluăm un rol în care concurăm cu puterea lui Dumnezeu.

Apoi problema care se pune este ce ne dă nouă dreptul de a face acest lucru. De multe ori, această opinie a fost însoțită de metafora numerelor înscrise pe cadranul de viteze al unui automobil. Dacă numerele arată că se poate ajunge la o viteză de 160 de mile pe oră, asta nu înseamnă că trebuie să conducem cu această viteză!

Poate chiar metafora aceasta ilustrează cel mai bine un al treilea curent de gândire. În cazul în care cadranul de viteze arată că un autovehicul poate merge cu 160 de mile la oră, cel mai probabil

este că cineva va încerca să o facă, la un moment dat. Se pare că este inerent firii umane să-şi testeze limitele şi să-şi depăşească capacitățile. Important este totuşi ca, atunci când testăm astfel de limite, să avem şi puterea de a stabili momentul, locul şi condițiile testului.

Putem găsi un drum secundar fără trafic şi cu o suprafață corespunzătoare, într-o zi fără ploaie, pentru a reduce la minimum posibilitatea de a ne răni pe noi sau pe alții - sau putem acționa după impulsul de moment şi testa limitele autovehiculului pe o şosea aglomerată, punând în pericol viața noastră şi pe a celor din jurul nostru. În fiecare dintre cele două scenarii, testăm limitele. Prima oară în mod responsabil, a doua oară fără să luăm în calcul consecințele. Poate că acelaşi principiu se aplică şi în depăşirea limitelor pentru a manipula forțele creației.

În perioada când am lucrat în industria de apărare, nu era ceva neobişnuit ca, după ore de conversație liberă, să ne concentrăm pe dezvoltarea tehnologiilor de armament. La sfârşitul Războiului Rece, când arsenalele nucleare ale superputerilor au fost reduse, discuțiile duceau în mod invariabil la întrebarea: *Ce tehnologii vor înlocui armele nucleare, în viitor?* Discuțiile treceau de la lasere puternice amplasate pe pământ şi care, printr-un sistem în oglindă aflat pe orbită în spațiu, loveau ținte de pe Pământ - la bombele cu neutroni, proiectate pentru a distruge doar „ce este viu", dar care lăsau clădirile, automobilele şi casele intacte.

Cu numai un deceniu în urmă, discutarea unor astfel de scenarii, acum foarte serioase, ar fi fost considerate teme ştiințifico-fantastice. Pe lângă aceste arme ofensive externe, discuțiile includeau uneori şi tehnologii defensive interne. În eventualitatea în care, de exemplu, o putere inamică ar elibera un agent biologic asupra unei populații nepregătite, am putea să schimbăm ceva în noi, pentru a deveni imuni la respectiva bacterie sau virus? Deoarece tehnologia necesară pentru toate aceste scenarii există deja, şi pentru multe altele pe care nu are rost să le enumăr în această carte,

dezbaterea nu se învârtea în jurul posibilității apariției lor – ci, mai degrabă, dacă ar trebui, sau nu, să le dezvoltăm.

Dacă ne modificăm ADN-ul ca răspuns la o amenințare biologică imediată, de exemplu, cât de mult va afecta o astfel de decizie capacitatea de apărare a organismului uman, împotriva unor noi amenințări în viitor? Care sunt consecințele pe termen lung ale modificării formulei genetice a unei populații, populație căreia i-au trebuit mii de ani pentru a ajunge la codul potrivit pe care-l avem astăzi? Este, oare, posibil ca noi să amenințăm, fără intenție, supraviețuirea speciei noastre, din cauza ignoranței de care am dat dovadă atunci când am aplicat o măsură care se presupunea că salvează vieți, dar căreia nu i-am înțeles pe deplin consecințele?

În timpul Războiului Rece, acest tip de întrebări erau puse aproape zilnic de cei a căror sarcină era exact aceea de a aplica astfel de posibilități. La mai mult de un deceniu după încheierea Războiului Rece, ele rămân printre cele mai urgente probleme cu care se confruntă societățile tehnologizate în prezent – întrebări la care trebuie să răspundem, pe măsură ce continuăm să înaintăm pe teritoriul necunoscut al manipulării naturii și vieții. Astăzi, trăim într-o lume în care am lăsat știința și oamenii de știință să ne conducă în călătoria noastră de explorare – călătorie din care este puțin probabil că ne vom mai întoarce. Speranța noastră este că, în timp ce învățăm să manipulăm forțele creației, vom supraviețui procesului de învățare.

10.000 de civilizații inteligente posibile: Unde sunt ele?

Este, oare, posibil ca, undeva în cosmos, sau chiar în trecutul îndepărtat al Pământului, o altă civilizație să fi trecut printr-o experiență similară și să-și fi pus aceleași întrebări cu privire la realizările ei? Ar fi, oare, posibil ca opțiunile societăților străvechi să fi avut

consecințe atât de devastatoare, încât civilizațiile respective să nu mai existe? Dacă da, este posibil ca noi să învățăm din experiența lor şi, eventual, să evităm greşelile care le-au provocat dispariția?

În 1961, astronomul Frank Drake a formulat binecunoscuta ecuație a lui Drake, estimând că ar putea exista până la 10.000 de civilizații inteligente care s-au format în cei 13-14 miliarde de ani ai universului nostru. Ținând cont de acest număr, oamenii de ştiință şi cercetătorii îşi pun acum întrebarea evidentă: *Dacă există posibilitatea apariției unui număr atât de mare de civilizații inteligente, unde sunt ele?*

Dacă ar exista numai o parte din aceste 10.000 de civilizații inteligente, este normal să considerăm că ele au descoperit principiile universale ale naturii care guvernează timpul, spațiul şi materia. De asemenea, este normal să ne aşteptăm ca ei să fi încorporat aceste principii, la fel cum am făcut şi noi, în modul lor de viață. Din aceste considerente, e normal să ne aşteptăm să detectăm dovezi ale acestor tehnologii aici, pe Pământ, sub forma unor semnale de comunicare. Până acum, însă, nu au fost detectate astfel de semnale.

Carl Sagan, astronom şi coleg cu Drake, a presupus că ar putea exista două motive pentru lipsa unor astfel de semnale astăzi. Primul ar fi posibilitatea ca noi să fim prima civilizație care să fi ajuns în acel punct de evoluție în care să existe capacitatea de a manipula forțele naturii – perioadă pe care o denumeşte „adolescență tehnologică". Din cauza lipsei dovezilor arheologice pe vremea lui Sagan, această posibilitate este redusă.[1]

A doua posibilitate este că au existat, de fapt, alte specii inteligente în trecut, că au urmat acelaşi traiect ca şi noi şi că nu mai există. Sagan consideră că motivul pentru care nu detectăm dovezi ale acestor forme de viață avansate, este că ele nu au supraviețuit procesului lor de învățare şi că s-au autodistrus în urma utilizării necorespunzătoare a forțelor naturii. Dacă aşa stau lucrurile, atunci noi ne-am putea afla într-un moment critic pentru specia noastră

- în pericol să facem aceleaşi greşeli şi să suferim aceleaşi consecinţe. Această posibilitate ridică o altă problemă.

Dacă, de fapt, trăim o perioadă de adolescenţă tehnologică, atunci trebuie să ne maturizăm, asumându-ne responsabilităţile pe care le implică o astfel de putere. La fel ca experienţa universală a copiilor care trec prin adolescenţă şi ajung la maturitate, în perioada noastră de adolescenţă trebuie să găsim o cale de a naviga prin schimbările din vieţile noastre şi să supravieţuim tranziţiei. Părinţii tinerilor pot confirma faptul că, atunci când copiii lor ajung la pubertate, tranziţia presupune o perioadă de confuzie şi transformări.

Aproape peste noapte, corpul copilului se transformă şi apar toate tensiunile şi responsabilităţile pe care le are un adult în societatea noastră. În felul lui propriu, fiecare tânăr începe să înţeleagă ce se petrece cu el şi trebuie să se adapteze rapid pentru a supravieţui.

Într-un mod similar, în perioada noastră de adolescenţă tehnologică, trebuie să găsim o cale de a echilibra puterea descoperirilor noastre, cu valorile vieţii şi naturii. Şi la fel, trebuie să o facem rapid. Referindu-ne, din nou, la analogia anterioară *copil-adult*, primejdia pubertăţii este că, pentru mulţi tineri, perioada de schimbare e însoţită de un sentiment care poate fi cel mai bine descris prin „invulnerabilitate". Odată cu descoperirea noilor puteri, senzaţia de a fi indestructibil duce, în mod frecvent, la neatenţie, pe măsură ce ei testează limitele autorităţii şi raţiunii. Din nefericire, acest sentiment de invincibilitate pare să fie un factor cheie în rata mortalităţii la tineri, astăzi: accidentele de automobil cauzate de riscuri inutile la volan.[2] Paralela dintre adolescenţa copiilor şi adolescenţa noastră tehnologică este un subiect care merită analizat. Mai mult decât o discuţie filozofică, supravieţuirea noastră depinde de capacitatea de a recunoaşte opţiunile care confirmă sau neagă viaţa în lumea noastră.

Gândindu-ne la amploarea crizei cu care ne confruntăm la nivel global, viitorologul Barbara Marx Hubbard motivează necesi-

tatea de a ne însuşi cât mai repede lecţia, descriind situaţia noastră în termeni foarte simpli, astfel: „Dacă nu învăţăm (că există o legătură între noi toţi şi că facem parte dintr-un singur corp viu), nu vom respira!"[3]

Cea mai mare ameninţare la adresa noastră

În raportul Starea Lumii pe anul 2000, Institutul Worldwatch menţiona: „Promisiunea strălucitoare a unui nou secol este umbrită de ameninţări fără precedent la adresa stabilităţii lumii noastre naturale".[4] Aproape fără excepţie, pericolele evidenţiate în raport sunt cauzate de recentele realizări ştiinţifice şi de modul în care acele tehnologii influente au fost introduse în vieţile noastre. De la chestiuni de asigurare a hranei şi clădirea unor economii susţinute, la incertitudinile tehnologiei genetice şi răspândirea armelor care pot afecta regiuni întregi, timp de sute de generaţii, este evident că omenirea merge pe calea distrugerii în ceea ce priveşte supravieţuirea speciei umane.

Spre sfârşitul secolului al XX-lea, mulţi oameni de ştiinţă, cercetători şi organizaţii au considerat anii 1990 ca pe încheierea unui ciclu şi o ocazie de a ne evalua greşelile şi realizările deopotrivă, în calitate de comunitate globală. În iunie 1995, în timpul unei conferinţe ţinută în Killarney, Irlanda, doctorul Stanislav Grof a prezentat un articol care exprima îngrijorarea multor persoane în legătură cu înrăutăţirea condiţiilor ce ne ameninţă lumea.[5] Printre pericolele imediate menţionate de Grof se numărau cele legate de „poluarea industrială a solului, apei şi aerului; ameninţarea reziduurilor şi a accidentelor nucleare; distrugerea stratului de ozon; efectul de seră; posibila pierdere a oxigenului planetei, din cauza despăduririlor şi a otrăvirii planctonului oceanic; pericolele aditivilor toxici din alimente şi băuturi".[6] Oglindind sentimentele unui număr mare de alţi oameni de ştiinţă, oricare dintre condiţiile

menționate de Grof este suficientă pentru a semnala un pericol real pentru sistemele care susțin viața pe Pământ. Faptul că există toate în același moment istoric, prezintă potențialul unei amenințări aproape de neimaginat.

În lucrarea sa clasică de la Institutul american *Search for Extraterrestrial Intelligence* (căutarea civilizațiilor extraterestre inteligente - SETI),[7] Carl Sagan descrie câteva scenarii similare, fiecare ducând la un eventual colaps al societăților în general, așa cum le cunoaștem, dacă acestea nu vor fi luate în calcul. „Există unii care privesc problemele noastre globale aici, pe Pământ - amplele antagonisme între națiuni, arsenalele noastre nucleare, populația în creștere, inegalitățile dintre săraci și bogați, lipsa de alimente și resurse și modificările mediului natural al planetei noastre - și care concluzionează că trăim într-un sistem ce a devenit brusc instabil, un sistem care este destinat unui colaps, în viitorul apropiat."[8] El continuă observațiile despre „starea lumii" cu un alt punct de vedere, bazat totuși pe aceleași date: „Alții consideră că problemele noastre pot fi soluționate, că omenirea este încă în etapa copilăriei, că, într-o zi, ne vom maturiza".[9]

Este interesant că, atunci când examinăm multele condiții identificate ca fiind cele mai mari amenințări la adresa noastră, descoperim un fir comun care le leagă între ele. Firul este reprezentat de omenire. Fiecare dintre situațiile citate de Sagan, de Institutul Worldwatch, de Grof și de alții descriu scenarii cu potențial catastrofic. În plus, fiecare descrie omenirea ca fiind singura sursă de amenințare.

Din astfel de statistici, este evident că, în prezent, noi suntem cel mai mare pericol pentru supraviețuirea speciei noastre! Este la fel de evident că numai noi avem puterea de a asigura supraviețuirea speciei umane și păstrarea unor condiții propice vieții pentru generațiile viitoare.

Într-una dintre, cred eu, cele mai profetice scene din filmul *Contact*, Dr. Arroway este chestionată de un juriu de experți, pentru a determina cine poate reprezenta cel mai bine valorile cetățenilor Pământului, în cazul unui contact cu extratereştrii. Ca parte a unui proces de selecție, i s-a prezentat un scenariu ipotetic. Dacă ar avea posibilitatea de a pune o singură întrebare presupusei civilizații avansate pe care se aşteaptă să o întâlnească, care ar fi aceea? După o pauză scurtă, ea spune că i-ar întreba cum au supraviețuit ei perioadei de adolescență tehnologică, fără să se distrugă. Paralela dintre această temă din *Contact* şi evenimentele care se desfăşoară în lumea noastră astăzi este clară. Deşi subiectul nu este declanşat de un contact cu extratereştrii, ca civilizație ne luptăm cu exact aceleaşi întrebări şi îngrijorări pe care Dr. Arroway le prezintă juriului. Cum vom supraviețui posibilităților şi puterii extraordinare pe care știința şi tehnologia le-au eliberat, în special în cazul diversității noastre şi a existenței mai multor idei despre cum ar trebui să arate lumea noastră?

Această temă nu e nouă în istoria omenirii. Este important de observat că, în cele mai vechi documentele ale civilizației umane, în loc de povestiri pline de miracole şi de frumusețe a vieții, ni se prezintă lupta veşnică şi foarte umană pentru putere şi folosirea ei pentru susținerea convingerilor şi ideilor. Astăzi, pe lângă problemele de mediu cauzate de dezvoltarea industriei, ne confruntăm cu o criză unică, poate chiar cea mai importantă pentru propria supraviețuire.

Pe lângă pericolele care ne amenință lumea naturală, trăim în umbra din ce în ce mai mare a tehnologiilor de fabricare a armelor care au puterea de a distruge civilizația şi de a face planeta nelocuibilă pentru toate formele de viață, în afara celor mai simple dintre ele, timp de secole. Dorința de a explora acest tip de tehnologii, precizia cu care armele respective au fost create şi uşurința cu care se justifică acum utilizarea lor – şi chiar opinia că nu sunt chiar

atât de distrugătoare - creează ceea ce este, fără îndoială, cea mai mare ameninţare pentru supravieţuirea noastră, în prezent.

De la ignoranţă, la intenţie: Să găsim drumul care să nu ne ducă la distrugere

Distrugerea sistemelor de susţinere a vieţii de pe planeta noastră - oceanele, atmosfera, râurile, lacurile şi pădurile - a fost cauzată, în mare parte, de necunoaşterea pericolului pe care îl prezintă utilizarea combustibililor fosili şi a substanţelor chimice în lumea în care trăim. Deşi au existat întotdeauna persoane din „interior", care au cunoscut pericolele unor astfel de tehnologii, iar puterea şi lăcomia au jucat şi ele un rol în modul de implementare a acestora, mare parte din populaţie nu a cunoscut consecinţele activităţilor desfăşurate de industriile consumatoare de resurse.

Ocupată cu probleme de carieră, familie, copii şi fotbal, familia americană medie a avut încredere că guvernul şi industria vor menţine nivelurile de radiaţie de la centralele nucleare, la limita de siguranţă şi se vor asigura că apa, aburul şi reziduurile eliberate din mine şi fabrici sunt corespunzătoare. În calitate de consumatori, până de curând puţini dintre noi s-au uitat dincolo de rafturile magazinelor şi supermarketurilor din cartier, pentru a vedea de unde vin produsele care ne fac viaţa mai uşoară.

Din această perspectivă, răul făcut asupra planetei poate fi considerat ca fiind, în mare parte, neintenţionat, produsul secundar şi consecinţa opiniilor noastre în schimbare, referitoare la progres şi economii şi în ceea ce priveşte relaţia noastră cu lumea. Acum când pericolele produselor consumatoare de resurse au fost identificate şi predicţiile ştiinţifice şi personale au fost validate, putem acţiona împreună pentru a face schimbări şi pentru a „îndrepta răul" făcut. Cu toate că asta nu reprezintă o scuză pentru efectele catastrofale (inclusiv poluările cu substanţe petroliere, eliminarea

reziduurilor nucleare, exploziile înregistrate la instalațiile chimice şi aruncarea deşeurilor toxice) care au avut loc, ele ne demonstrează clar posibilitatea apariției unor tragedii de mediu cauzată de amenințarea crescândă a armelor cu efect în masă şi a gândirii care a dus la crearea lor.

O lume care este încă în război

Pentru mulți oameni, încheierea Războiului Rece, la sfârşitul anilor 1980, a semnalat începutul unei păci relative în lumea noastră. Pentru prima dată, timp de aproape o generație amenințarea constantă a unui război nuclear a părut că dispare şi lumea a oftat uşurată, pe măsură ce S.U.A. şi Rusia au stabilit noi relații şi au descoperit căi noi de a acționa împreună, în perioada de după Războiul Rece. Deşi în acest timp nu au existat războaie „declarate" la scară mondială, pacea relativă a fost exact astfel: *relativă*. Pe lângă lupta vizibilă pentru pământ, între Israel şi Palestina în Orientul Mijlociu, la sfârşitul anilor 1990 *erau cel puțin alte 20 de națiuni implicate activ în războaie.*[10] Deşi de cele mai multe ori sunt numite „conflicte", aceste ostilități au determinat aceleaşi suferințe şi pierderi de vieți omeneşti care caracterizează războaiele propriu-zise.

Fără a fi tratate pe larg de mass-media, unele conflicte sunt cauzate de neînțelegeri vechi ce se desfăşoară de decenii, în timp ce altele sunt relativ recente, înregistrând un număr al deceselor de ordinul milioanelor. Până în 1999, de exemplu, în războiul din Sudan între musulmanii din nord şi creştinii din sud, s-au înregistrat aproximativ 1,9 milioane de victime, dintre care majoritatea civili.[11] La sfârşitul secolului al XX-lea, aproape o jumătate din războaiele nedeclarate se înregistrau pe teritoriul Africii, iar restul în „puncte fierbinți", ca Bosnia, Kosovo, Macedonia, Cecenia, Azerbaijan, Tajikistan, Kashmir, India, Filipine, Indonezia, Tibet şi Orientul Mijlociu. De la războaie civile şi lupte pentru independență, la răz-

boaie religioase şi epurări etnice, perioada pe care mulţi o considerau a fi una de pace, a fost, de fapt, una de conflict.

După tragicele evenimente din 11 septembrie 2001, ameninţarea terorismului a concentrat atenţia întregii lumi pe ţări şi oraşe de care mulţi occidentali nici nu auziseră până atunci. Dintr-o dată, despre regiuni cum ar fi Kabul şi Tora Bora din Afganistan se vorbeşte frecvent, pe măsură ce trupele S.U.A. au fost desfăşurate în munţii stâncoşi de la graniţa cu Pakistanul. În spiritul principiului menţinerii securităţii, în câteva luni, căutarea teroriştilor ascunşi în principal în ţări musulmane a schimbat peisajul păcii mondiale într-un mod fără precedent în istorie. Profesorul Samuel P. Huntington de la Harvard University, spune: „Există toate condiţiile pentru a avea loc o încleştare între civilizaţii".[12]

Poate că, mai mult ca oricând, lumea pare să fie preocupată de rezolvarea ameninţărilor la adresa intereselor naţionale, de securitatea continentelor şi, în cazul unor ţări ca Israel, chiar de supravieţuirea modului lor de viaţă.

În acest context mondial, tehnologia a devenit, încă o dată, un factor predominant pentru stabilirea păcii în lume. Capacitatea armelor convenţionale şi arsenalul nuclear sofisticat, care au asigurat supremaţia forţelor occidentale în secolul trecut, este acum aceeaşi tehnologie care a căzut în mâinile celor pe care-i consideră inamicii lor. Deşi Războiul Rece s-a încheiat, în mod oficial, la sfârşitul anilor 1980, armele fabricate în acea perioadă au rămas.

De ce acum?

La sfârşitul ultimului deceniu, „clubul nuclear" (naţiunile care admit oficial că posedă arme nucleare) avea şapte membri: S.U.A., Rusia, China, Franţa, Anglia, India şi Pakistan. Alte ţări care urmăresc activ un program pentru arme nucleare includ Coreea de Nord şi, foarte posibil, şi altele. În perioada de vârf a Războiului

B.C.U. M. EMINESCU IAŞI

Rece, depozitele de arme nucleare create între S.U.A. şi fosta Uniune Sovietică cuprindeau aproape 70.000 de bombe, răspândite pe teritoriul continentului Americii de Nord, Europei şi Asiei![13] Aceste statistici includ arme desfăşurate în mod activ, precum şi rezerve pe timp de război. Tratatele care au urmat au avut scopul de a reduce numărul mare de arme, iar naţiunile care deţin arme nucleare au început să reducă numărul lor, suficient pentru a distruge multe planete de mărimea Pământului.

Astăzi, la începutul secolului al XXI-lea, arsenalul nuclear mondial este încă apreciabil, dar se ridică doar la aproximativ jumătate din cel existent în perioada de vârf a Războiului Rece, respectiv 36.000 bombe, conform statisticilor efectuate de Consiliul de Apărare a Resurselor Naturale.[14] Consiliul menţionează că aceste cifre nu includ arsenalele ţărilor nucleare nedeclarate, dar cunoscute, cum ar fi Israelul.

Într-o perioadă a escaladării conflictelor şi tensiunilor dintre ţări vecine care deţin putere nucleară, ameninţarea unor astfel de depozite nu poate fi subestimată. Deşi după Războiul Rece s-au distrus o parte din ele, procesul pare să se oprit. Comentând asupra întreruperii acestui proces, Joseph Cirincione, director al Proiectului de Neproliferare de la Carnegie Endowment for International Peace, a declarat: „Unul dintre lucrurile surprinzătoare este că dezarmarea nucleară a încetat". În ceea ce priveşte starea actuală a armelor nucleare rămase astăzi în lume, Jorgen Wouters a declarat pentru ABC News că „puterile mari mai posedă încă absolut suficiente arme produse în timpul Războiului Rece, care ne pot distruge planeta mai mult decât o dată".[15]

Pe lângă depozitele de arme nucleare deţinute de ţări care au devenit inamice, numărul în permanentă creştere a armelor chimice şi biologice vin să se adauge la ameninţarea deja formidabilă a conflictelor cu consecinţe globale.[16] Deşi declarate „ilegale" în cadrul Protocoalelor de la Geneva din 1925 şi, din nou, în Chemical

Weapons Convention (CWC) din 1993,[17] existența toxinelor biologice şi a agenților chimici elaborați pentru vremuri de război reprezintă o amenințare mai mare acum, decât în ultimii 100 de ani.

Este clar că există condițiile unei catastrofe determinată de un eventual război, acompaniată, bineînțeles, de pierderi de vieți omeneşti de proporții inimaginabile. De asemenea, este efectiv imposibil să te pregăteşti şi să te aperi împotriva oricăreia dintre aceste amenințări cunoscute. După toate probabilitățile, mai există şi alte amenințări în arsenalul de arme care urmează să fie aduse la cunoştință publicului.

În contextul unor astfel de arsenale mereu în creştere şi a tensiunilor din ce în ce mai mari între puterile lumii, mi se pune deseori întrebarea: „De ce acum? De ce apare acum această carte în care descrieți mesajul din celulele noastre?" Dacă ar fi cazul ca, vreodată, să explorăm puterea unui principiu care ar putea uni idei etnice, religioase şi politice, atunci acesta ar fi momentul cel mai potrivit. În prezența unui arsenal global de arme cu o putere de distrugere fără precedent, plus disponibilitatea de a le utiliza pentru a aplica politici bazate pe diferențele dintre noi, acum este momentul perfect pentru a transmite mesajul existent în celulele noastre.

În timpul unui interviu din anul 1949 cu Alfred Werner, publicat în *Liberal Iudaism*, Albert Einstein a fost întrebat cum crede el că ar arăta armele unui al treilea război mondial în epoca nucleară. Răspunsul lui a fost o evocare rece a drumului pe care-l parcurgem astăzi şi, în acelaşi timp, o prezentare a responsabilității pe care o avem ca civilizație, pentru a ne asigura ca această speculație să nu devină niciodată realitate. Cu simplitatea şi candoarea pentru care era binecunoscut, Einstein a răspuns: „Nu ştiu cum se va desfăşura cel de-al treilea război mondial, dar pot să vă spun ce se va folosi în cel de-al patrulea - bolovani!"[18]

În primii ani ai secolului al XXI-lea, ne aflăm la o răscruce periculoasă ca civilizație globală. Nu mai este doar o opțiune a „Ame-

ricii", „Rusiei", „Chinei", sau „Europei" să renunțe la un eventual conflict global. Din cauza globalizării și răspândirii tehnologiei, conflictele de oriunde în lume, astăzi, trebuie să fie considerate o problemă mondială.

Pe măsură ce națiunile Pământului se aliniază la credințe religioase și idealuri politice, războaiele civile, religioase și economice – indiferent de cât de „juste" ar putea părea – dețin potențialul de a implica în conflict regiuni geografice și continente întregi, de o manieră total diferită față de numai acum un sfert de secol.

În prezența tehnologiilor care pot face inutile până și cele mai bune armate, care pot destabiliza desfășurarea vieții de zi cu zi, care pot distruge orașe și națiuni și volatiliza populații întregi, viitorul speciei noastre depinde acum de capacitatea de a trece dincolo de diferențele aparente dintre noi. Paradoxal, din ce în ce mai multe dovezi sugerează că s-ar putea ca să nu fie pentru prima dată când umanitatea se confruntă cu posibilitatea propriei sale distrugeri, prin folosirea de arme care au puterea de a elimina civilizații întregi de pe fața Pământului.

Deși nu este recunoscut de istoria oficială, unele dintre cele mai vechi documente ale trecutului nostru menționează exact un astfel de scenariu și bătălia care a dus la sfârșitul a două mari imperii într-o perioadă situată înainte de istoria noastră. Din ce în ce mai multe dovezi arheologice, care sunt considerate anomalii de către studiile tradiționale, sugerează că cel puțin câteva dintre documente ar putea fi ultimele dovezi rămase ale unor evenimente reale. Dacă aceste evenimente au avut loc, atunci am putea să vedem astăzi repunerea modernă în scenă a unei lecții foarte vechi și o nouă ocazie de a alege obținerea unui rezultat diferit.

Lecții din trecutul nostru

În ceea ce se numește epopeea națională a Indiei și, în același timp, Biblia hindusă, *Mahabharata* este o lucrare literară fără

egal, în ceea ce priveşte lungimea şi amploarea subiectului discutat. Mai poate fi considerată, de asemenea, şi cea mai detaliată descriere a unui război în care se utilizează o tehnologie atât de avansată şi cu consecinţe atât de devastatoare, încât este greu de acceptat veridicitatea povestirii ca pe o înregistrare a unui fapt istoric.

Deşi documentele vechi vorbesc despre supravieţuitorii ultimei lupte purtate în cadrul războiului, de fapt, nu a existat nici o victorie reală.

Preţul plătit de societăţile implicate în conflictul din *Mahabharata* a fost o distrugere de proporţii biblice, inclusiv pierderea a nenumărate vieţi omeneşti, incapacitatea obţinerii de recolte şi distrugerea unei civilizaţii avansate care a precedat-o pe a noastră. Povestea a fost iniţial scrisă în limba sanscrită veche, cu 2.500 sau 3.000 de ani în urmă. Conţinând aproximativ 100.000 de versete, tema centrală a epopeii descrie o luptă între doi regi, Regele Pandu şi Regele Dhritarashtra şi se sfârşeşte cu o mare bătălie, care ar fi putut avea loc cu 8.000-10.000 de ani în urmă - cu mult înainte ca istoria tradiţională să menţioneze existenţa unor civilizaţii mari şi a unei tehnologii sofisticate! Este interesant că ultima bătălie descrisă de *Mahabharata* a marcat, în acelaşi timp, şi sfârşitul ultimului ciclu din cosmologia hindusă, *Dvapara yuga* şi începutul unei alte epoci mari a lumi.

În prezent trăim în acea epocă, *Kali yuga.*

Descrierea armelor şi tacticilor folosite în epopeea indiană a captat interesul istoricilor şi a generalilor din trecut. Aceleaşi descrieri atrag acum atenţia oamenilor de ştiinţă şi cercetătorilor. Desfăşurându-se pe câmpurile care înconjurau ceea ce astăzi este oraşul Delhi, India, versetele din *Mahabharata* prezintă, în detaliu, utilizarea unor arme care determină distrugerea unor vaste regiuni ale Pământului şi a tot ce reprezenta viaţa în acele zone. Arma misterioasă adusă şi descărcată în luptă este descrisă ca o „armă necunoscută, trăsnetul de oţel ... un singur proiectil încărcat cu

toată puterea universului".[19] Impactul a determinat apariția unei „coloane incandescente de fum și foc, la fel de strălucitoare ca și 10.000 de sori ..."[20]

Versetele continuă cu descrierea devastării complete pe care arma o lasă în urmă. „Pământul s-a cutremurat, ars de căldura extraordinară a acestei arme. Elefanții au explodat în flăcări ... Pe tot cuprinsul unei zone vaste, animalele s-au prăbușit la pământ și au murit. Apele fierbeau și toate creaturile ce viețuiau în ele au murit."[21] Ultimele evenimente ale bătăliei descriu soarta crudă a oamenilor prinși în calea unei astfel de distrugeri. „Cadavrele erau atât de arse, că nu le mai puteai recunoaște. Părul și unghiile le căzuseră."[22] Alte versete descriu cum „vasele de lut s-au spart fără nici o cauză aparentă. Păsările, dezorientate, se învârteau în aer și deveniseră albe".[23]

Dacă tehnologia descrisă și efectele ei sunt relatări exacte a ceea ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, atunci, în mod evident, ni se prezintă o armă diferită de tot ce știm noi că ar fi existat în trecut – adică, până ce au apărut armele atomice, la mijlocul secolului al XX-lea. Până de curând, era de neconceput că amploarea distrugerilor descrise în versetele din *Mahabharata* ar putea proveni de la o singură armă. Odată cu detonarea primei bombe nucleare, folosită în război în 1945, posibilitatea unei catastrofe de asemenea proporții a devenit totuși o realitate modernă.

În ultimul timp, relația dintre lupta catastrofală din *Mahabharata* și puterea de distrugere a bombei nucleare nu a trecut neobservată. După detonarea cu succes a primei bombe atomice, în zona de testări Trinity, în 1945, fizicianul Robert Oppenheimer a citat direct din Bhagavad-Gita, o parte din poemul *Mahabharata*. Referindu-se la rolul de creator și distrugător, în același timp, al zeului hindus Shiva, Oppenheimer a recitat declarația lui Shiva din epopee în timp ce urmărea furia exploziei: „Acum am devenit moartea, distrugătorul lumilor".[24]

Este interesant că, pe lângă poemele epice din India, un număr de alte culturi străvechi, inclusiv indienii nord americani şi tribul Dzyan din Tibet, descriu, de asemenea, o perioadă de mari distrugeri în trecutul nostru. Fiecare dintre acestea atribuie dezastrul care a urmat, vechii dispute dintre bine şi rău şi luptei pentru putere. Este oare posibil ca, la un anumit moment din trecutul nostru, tehnologiile nucleare - inclusiv cele realizate pentru război - să fi existat pe Pământ? Există posibilitatea ca o civilizaţie avansată să fi urcat pe scara evoluţiei tehnologice cu mii de ani înainte de începerea istoriei convenţionale, doar pentru a se prăbuşi în ruinele propriei sale distrugeri?

Din ce în ce mai multe dovezi şi un număr din ce mai mare de oameni de ştiinţă încep să acorde o atenţie sporită exact unor astfel de întrebări. Încă din 1909, când oamenii de ştiinţă de abia începeau să înţeleagă puterea ce poate fi eliberată de atom, fizicianul Frederick Soddy spunea: „Cred că au existat, în trecut, civilizaţii care cunoşteau energia atomică şi că, prin folosirea ei necorespunzătoare, au fost distruse complet".[25] Dacă, de fapt, o civilizaţie străveche a cunoscut ştiinţa şi tehnologia pentru a stăpâni puterea atomului şi chiar a folosit-o în război, ar trebui ca astăzi să vedem rezultatele distrugerilor respective.

Cu toate că în întreaga lume au fost raportate descoperiri cu caracter de anomalie, cum ar fi vârfuri montane carbonizate, nisipurile unor deşerturi străvechi transformate în foi mari de sticlă şi vechi schelete radioactive,[26] poate că cele mai grăitoare descoperiri au fost dezgropate lângă câmpul legendar de bătaie, descris în *Mahabharata.*

La începutul secolului al XX-lea, arheologii au început să excaveze rămăşiţele unei civilizaţii necunoscute, situată în Indus River Valley, de pe cuprinsul Indiei de nord şi Pakistanului. Cu toate că se cunoaşte faptul că popoarele nomade locuiesc în zonă de mii de ani, delimitările istorice au legat dezvoltarea organizată în re-

giune, de invaziile ariene care au avut loc în jurul anului 1.500 î.e.n., odată cu descoperirea a două oraşe importante – Harrapa şi Mohenjo Daro – iar data respectivă a fost stabilită la aproximativ 3.000 î.e.n.

Arheologul britanic Sir John Marshall a excavat iniţial oraşul Mohenjo Daro, în anii 1920, iar activitatea lui a fost continuată de excavări ulterioare, realizate de Sir Mortimer Wheeler, în 1946.[27,28]

Săpăturile au dezvăluit existenţa unui oraş surprinzător de bine sistematizat, de o complexitate care lipseşte în multe dintre oraşele şi satele din zilele noastre. Arhitecţii de la Mohenjo Daro au construit oraşul, urmând un model de pătrat caracterizat de multe străzi cu o lăţime de 9 metri.

Multe dintre structurile reţelei aveau sisteme închise de apă curentă şi de colectare a apelor uzate, precum şi un număr mare de spaţii închise largi, despre care se crede că ar fi fost băi publice, sau ritualice. Pe lângă planul de sistematizare avansat al oraşelor, locuitorii culturii Indus foloseau o formă de scris – cunoscută acum sub denumirea de scrierea de la Indus Valley – care nu a fost niciodată tradusă sau descifrată. Fără a putea citi ceea ce locuitorii au lăsat în urmă, avem doar obiectele fizice care ne spun povestea oraşelor Harrapa şi Mohenjo Daro.

Poate că cel mai mare mister pe care trebuie să-l dezlegăm este de ce au fost ei uitaţi. Care a fost cauza abandonării lor? Descoperirile lui Wheeler ne-ar putea oferi un indiciu. Atunci când excavaţia a ajuns la nivelul străzilor, muncitorii au găsit câteva schelete umane, împrăştiate în dezordine. Multe dintre schelete erau contorsionate în poziţii ciudate, iar unele dintre ele se mai ţineau încă de mână, ca şi când un dezastru neaşteptat s-ar fi abătut asupra lor. Relatări referitoare la alte excavaţii din zonă descriu descoperiri similare: „Grupuri de schelete, în poziţie de fugă, au fost găsite pe scări în unele şantiere".[29]

Ce s-a întâmplat cu aceşti oameni şi de ce s-au conservat scheletele atât de bine? Ce circumstanţe au împiedicat dezmembrarea după moarte a corpurilor, din cauza acţiunii animalelor sălbatice, a descompunerii naturale, sau a hoţilor?

Poate că răspunsul la aceste întrebări se regăseşte în descoperirea mai puţin popularizată a unor schelete similare, lângă oraşul actual Delhi. În timp ce săpau în vederea construirii unor case, lucrătorii au descoperit ceva ce n-ar fi trebuit să existe. Într-o zonă în care deja s-a constatat o incidenţă sporită de cazuri de cancer şi malformaţii ale nou născuţilor, ei au descoperit un strat gros de cenuşă radioactivă, sub suprafaţa pământului.[30]

Cercetări ulterioare au dezvăluit că cenuşa acoperea o zonă de aproximativ trei mile pătrate (pentru a putea face o comparaţie, cea mai mare zonă distrusă în oraşul japonez Hiroshima acoperea aproximativ patru mile pătrate).

În cartea sa, *Riddles of Ancient History,* arheologul rus A. Gorbovsky a raportat descoperirea în această zonă a cel puţin un schelet uman cu un nivel de radioactivitate de aproximativ 50 de ori mai mare decât nivelul natural de radiaţie![31] Ce ar putea explica aceste „anomalii", lăsate de o civilizaţie care a ajuns în vârful dezvoltării sale şi apoi a dispărut, cu aproape 2.000 de ani înainte de Iisus din Nazaret?

Evident, multe rămân de făcut în această zonă şi în unele similare. Cu ajutorul unor cercetări suplimentare, vom putea să validăm descoperirile şi să dezlegăm secretele unor astfel de rămăşite. Chiar şi în absenţa unor studii concentrate, aceste descoperiri contribuie totuşi la numărul din ce în ce mai mare de dovezi care demonstrează că ceva s-a întâmplat cu mult înainte şi că a avut efecte devastatoare, ce au dus la dispariţia unei întregi civilizaţii.

Descoperirile lui Wheeler, Marshall şi alţii dezvăluie oare existenţa şi apusul unei civilizaţii avansate şi eşecul acesteia în a supravieţui „adolescenţei ei tehnologice"? Efectele exploziilor nu-

cleare sunt foarte bine documentate astăzi. Datorită similitudinii dintre aceste efecte şi descoperirile găsite în zone atât de vechi, paralela este evidentă şi comparaţiile nu pot fi evitate.

Atunci când comparăm dovezile palpabile din zilele noastre. cu documentele scrise din trecut, o singură întrebare ne vine în minte: *Dacă am urmat calea spre autodistrugere înainte - şi acest fapt a dus la distrugerea unei întregi civilizaţii, în urma utilizării necorespunzătoare a puterii, suntem noi pe cale de a face aceeaşi greşeală din nou?*

Este posibil ca, pe măsură ce naţiunile se coalizează una împotriva celeilalte, în lupte vechi de când lumea pentru pământ, diferenţe de origine şi de credinţe religioase şi politice, toate acestea să atragă omenirea într-un alt conflict global? Vom permite ca diferenţele dintre capitalism şi socialism, diversitatea tradiţiilor creştine, iudaice şi musulmane şi diferenţele de opinie în ceea ce înseamnă *progres,* să împartă lumea într-un mod aparent ireconciliabil? Luând în consideraţie puterea distrugătoare a arsenalelor nucleare, chimice şi biologice mondiale, ne putem noi permite riscul să aflăm răspunsul la această întrebare?

Istoria ne-a dovedit că, în febra conflictului, „s-ar putea" devine deseori justificarea de a folosi toate mijloacele considerate necesare pentru a apăra principiile şi credinţele pe care le onorăm. *Mahabharata* este povestea unei arme letale puternice, utilizată în ultimă instanţă de către o armată care considera că pierderea bătăliei însemna pierderea civilizaţiei şi a modului ei de viaţă.

Dacă un scenariu asemănător ar avea loc astăzi, generaţiile viitoare s-ar putea să citească epopeea marelui război din secolul al XXI-lea, care a avut la bază argumente similare. Dacă literatura indiană este, de fapt, o înregistrare exactă a evenimentelor istorice, atunci omenirea a mai trăit consecinţele unei astfel de gândiri şi în trecut, şi a supravieţuit cu greu acestei încercări.

Data viitoare nu vom fi la fel de norocoşi.

În ceea ce priveşte chestiunile aparent multe şi complexe care stau la rădăcina problemelor de astăzi din lume, simplitatea cauzei lor trece uneori neobservată. Sursa celei mai mari ameninţări în legătură cu supravieţuirea noastră este modul în care ne percepem diversitatea. Majoritatea conflictelor din zilele noastre se bazează pe diferenţele dintre oameni, rase, religii şi credinţe. Reale sau imaginare, în secolul al XXI-lea, recunoaşterea unui singur principiu care transcende aceste diferenţe, uneşte oameni de toate credinţele şi stilurile de viaţă, devine acum un bun strategic care vine să susţină concepţia spirituală.

Natura universală a numelui lui Dumnezeu, în celulele corpului nostru, ar putea deveni fundamentul unui astfel de principiu.

Dincolo de diferenţele dintre noi: Supravieţuirea prin unitate

Istoria şi experienţele acelora care au trăit înaintea noastră pot fi uneori cei mai buni profesori în ceea ce priveşte modul în care putem înainta pe teritoriile necunoscute ale unor idei noi. Deşi timpurile s-au schimbat şi acum dispunem de parametri ştiinţifici şi tehnologici la care strămoşii noştri de acum 100 de ani nici nu visau, principiile de abordare a schimbărilor rămân, în principiu, aceleaşi.

Indiferent dacă ne referim la comunităţile nativilor nord americani, care încercau să-şi păstreze modul lor de viaţă în secolul al XVII-lea, sau la familia noastră globală, care încearcă să supravieţuiască ameninţărilor secolului al XXI-lea, principiile fundamentale sunt aceleaşi: vorbim despre respectul faţă de viaţă. *Una dintre cele mai importante lecţii pe care istoria ne-a predat-o este că unitatea şi cooperarea asigură o probabilitate mult mai mare de supravieţuire, decât poate fi vreodată obţinută din concurenţă şi conflict.*

În timpul colonizării europene a Americii de Nord, comunitățile indigene care s-au manifestat indiferent, sau chiar ostil, față de proprii lor vecini, înțelegeau perfect necesitatea depășirii diferențelor dintre ei. Atunci când primii exploratori și colonizatori au ajuns pe malurile a ceea ce astăzi este coasta de nord-est a Americii, triburile și familiile care locuiau de multe generații în acele regiuni i-au primit, în general, bine. Din jurnalele colonizatorilor din Jamestown, Virginia, care a fost prima așezare permanentă a europenilor în America de Nord, aflăm că supraviețuirea lor în iarna grea a anului 1607-1608 - o iarnă pentru care nu fuseseră pregătiți - s-a datorat sfaturilor și sprijinului acordat de popoarele indigene care i-au ajutat.

Însă, destul de repede, a devenit evident că cele două moduri de viață nu erau compatibile; modul de viață al nativilor nu putea supraviețui în fața perspectivei pe care o aveau europenii asupra lumii. Pentru comunitățile indigene care, timp de sute de ani, menținuseră un echilibru între necesitățile vieții cotidiene și ciclurile naturii, ideea de a stăpâni pământul era la fel de neconceput ca aceea de a fi proprietarul aerului din atmosferă și al ploii care cădea din cer. Deoarece această noțiune de a fi „proprietarul" naturii nu avea sens pentru ei, mulți nativi nu au luat în serios amenințarea pe care o presupuneau colonizatorii europeni. Pur și simplu nu au înțeles ce se întâmpla cu ei și cu societatea lor.

Totuși, câțiva dintre conducătorii acelor triburi își dădeau din ce în ce mai mult seama de această amenințare iminentă. Deși aceşti vizionari nu au înțeles, în totalitate, intențiile colonizatorilor de pe pământurile lor, ei și-au dat seama că toți trebuiau că colaboreze și să vorbească în numele tuturor, pentru a-și putea păstra modul lor de viață - ori acesta va fi pierdut pentru totdeauna. Ei știau că supraviețuirea va depinde de capacitatea lor de a face acest lucru! Din nefericire, conducătorii au fost martorii consecințelor

imposibilității comunităților de a se uni, organiza și acționa, atunci când era prea târziu.

Poate că una dintre cele mai grăitoare ilustrări a lecției lor de a se uni pentru un bine mai înalt poate fi văzută în relatările referitoare la tribul Narrangasett și la conducătorul lor, Șeful de trib Miantonomo. Șeful de trib a recunoscut că amenințarea colonizării Americii de Nord s-a extins de la propriul trib, la triburile din jur, unele dintre ele fiind cele cu care avusese dispute în trecut. Apelând la poporul Mohawk, el a propus o alianță între cele două popoare, pentru a crea ceea ce istoricul Ian K. Steele a numit „mișcarea amerindiană generală de rezistență".[32]

În 1642, șeful de trib spunea:

„Noi (trebuie) să fim unu, așa cum sunt ei (englezii), altfel vom dispărea curând, pentru că știți că tații noștri aveau cerbi și piei din abundență, câmpiile noastre erau pline de cerbi, la fel și pădurile noastre pline de (curcani) și vânat, iar apele pline de pești.

Dar acești englezi, odată ce au pus mâna pe pământul nostru, au cosit iarba cu coasele, au doborât copacii cu topoarele; vacile și caii lor mănâncă iarba, porcii lor strică pământurile și vom muri toți de foame."[33]

Din nefericire, o altă lecție de istorie ne arată cum eforturile bine intenționate dintr-un domeniu, nu rezolvă întotdeauna problemele în altul. În timpul unui război între triburi, care se desfășura în același timp în care popoarele native își pierdeau modul de viață din cauza europenilor, Șeful de trib a fost prins de membrii tribului Mohaga, care l-au predat în custodia englezilor ca „rebel". Totuși, deoarece el nu se plasa sub jurisdicția coloniilor engleze, englezii au hotărât că nu aveau nici un drept legal pentru a-l judeca. Ca soluție, ei l-au predat pe șef tribului Uncas care l-a executat - cu englezii ca martori, pentru a confirma pedeapsa.

Această relatare ilustrează clar importanța renunțării la diferențele individuale și a unirii forțelor în fața unei amenințări co-

mune. Cu toate că nu există garanția că genocidul celor 20 milioane de nativi americani nu s-ar fi întâmplat, există posibilitatea ca efortul comun al nativilor în primii ani de colonizare să fi dus la o altă situație în ceea ce privește *modul* în care colonizarea a avut loc. Mai mult ca sigur că această colonizare a Americii de Nord ar fi avut loc oricum, indiferent de eforturile indigenilor. Valul de nemulțumire care caracteriza Europa în secolul al XVII-lea și tehnologia care permitea colonizarea unei „Lumi Noi", generaseră un avânt ce nu mai putea fi oprit. Modul în care a avut loc procesul, însă, ar fi fost altul dacă ne gândim la cei 50.000 de nativi estimați că ar fi locuit în statul Virginia în 1607.

Sprijiniți de număr, de știința supraviețuirii și reprezentați fiind de o singură voce, era posibil ca nativii să-i fi putut convinge pe colonizatori să acționeze împreună cu ei și nu împotriva lor, în ceea ce privește modul în care a avut loc colonizarea.

Din cauza luptei dintre triburi și a diferențelor de opinie, valori și scopuri, acea voce unică nu s-a născut suficient de repede. În momentul în care triburile nord americane au văzut ce se întâmplă cu pământul și cu modul lor de viață, oamenii erau atât de slăbiți din cauza bolilor (cum ar fi pojarul) pe care le-au răspândit europenii și atât de depășiți de armele lor avansate, puști și tunuri (și de folosirea cailor, căruțelor și forturilor), încât tot ce mai puteau face era doar să se împotrivească.

Important este că, din cauza faptului că nu au putut depăși neînțelegerile dintre ei și nu s-au putut uni în numele unui scop comun, locuitorii nativi ai Americii de Nord au pierdut tot ce iubeau și prețuiau mai mult: cultura, pământul pe care trăiseră de sute de generații și, în final, mare parte din modul lor de viață. Deși târziu, realitatea acestei tragedii este recunoscută astăzi. Rămășițele acestui străvechi și complex mod de viață sunt astăzi restaurate și păstrate în unele dintre cele mai virgine, mai muntoase și mai frumoase locuri rămase în America de Nord. În plus, din ce în ce mai mulți

oameni nemulțumiți de formele convenționale de medicină, religie și stil de viață, se îndreaptă către vechile tradiții sacre ale nativilor americani.

Povestea Șefului de trib Miantonomo și colonizarea țării noastre ar fi numai un exemplu din multele existente. Motivul pentru care vi l-am prezentat pe acesta este că ne oferă o lecție clară de supraviețuire, din care putem astăzi să tragem învățăminte. Lecția este simplă: pentru supraviețuirea grupului lor, este în interesul familiilor, comunităților și națiunilor să treacă peste neînțelegerile care constituie o provocare pentru modul lor de viață și să acționeze în comun pentru a depăși situațiile care le amenință existența.

Același principiu poate fi aplicat, la scară mai mare, pentru întreaga noastră planetă. Deși această observație ar putea părea logică, istoria este plină de exemple ale eșecului de a vedea acest principiu fundamental al supraviețuirii. Pe lângă faptul că este o chestiune de bun simț, putem vedea dovada puterii unității și cooperării la alte specii.

Natura: exemplu de unitate și cooperare

Deși teoria evoluției este aspru criticată, observațiile făcute de Darwin pe durata elaborării teoriei sale, au devenit exemple clasice în studiul comportamentului social. Cu toate că speciile sunt diferite, principiile sunt similare la insecte, animale și oameni. Contrar concluziei la care se pare că a ajuns Darwin în lucrarea *Originea speciilor*, în ceea ce privește forța și supraviețuirea, lucrările lui ulterioare descriu strategii de supraviețuire bazate pe unire și cooperare, în loc de „supraviețuirea celui mai bine adaptat". În următoarea sa carte, *Originea omului*, Darwin face un rezumat al acestor observații, declarând: „Acele comunități care includ numărul cel mai mare de membri solidari se dezvoltă cel mai bine și au cei mai mulți descendenți".[34]

La începutul secolului al XX-lea, naturalistul rus Peter Kropotkin a validat lucrările mai târzii ale lui Darwin, cu propriile sale observații, arătând cum cooperarea și unirea constituie cheia succesului și supraviețuirii unei specii. În lucrarea sa clasică, publicată în anul 1902, *Ajutorul reciproc: un factor de evoluție,* Kropotkin descrie cu elocvență beneficiile obținute în lumea insectelor, datorită capacității instinctive a furnicilor de a trăi în societăți de cooperare și nu de concurență.

> Adăposturile lor minunate, clădirile de dimensiuni superioare celor construite de om, drumurile pavate și galeriile cu boltă situate deasupra pământului, sălile spațioase și hambarele, câmpurile de porumb, recoltarea și „prepararea" grăunțelor, metodele lor raționale de îngrijire a ouălor și larvelor și de construire a unor cuiburi speciale pentru creșterea insectelor din familia *Aphididae,* pe care Linnaeus le-a numit atât de pitoresc „vacile furnicilor" și, în sfârșit, curajul, eforturile și inteligența lor superioară – toate acestea sunt rezultatul ajutorului reciproc pe care ele îl practică la toate nivelurile vieților lor agitate și laborioase.[35]

Dr. John Swomley, profesor emerit de etică socială la Școala de Teologie Sf. Paul din Kansas, arată clar că este spre avantajul nostru să găsim modalități pașnice și de cooperare pentru a clădi societățile globale ale viitorului. Citând mărturiile prezentate de Kropotnik și alții, Swomley declară că numai cooperarea – și nu concurența – aduce beneficiul unei societăți înfloritoare. Într-un mod simplu și direct, el spune despre cooperare că este „factorul cheie în evoluție și supraviețuire".[36] Într-un articol publicat în februarie 2000, Swomley îl citează pe Kropotkin, declarând că această concurență dintre membrii unei specii sau între specii în sine „întotdeauna dăunează speciilor. Condiții mai bune se creează prin eliminarea concurenței, prin ajutor și sprijin reciproc".[37]

În discursul de deschidere a Simpozionului despre Aspectele Umane ale Dezvoltării Regionale, ținut în anul 1993 la Birobidz-

han, Rusia, copreşedintele simpozionului Ronald Logan a sugerat participanţilor să considere natura ca model pentru societăţi de succes. Referindu-se direct la Kropotkin, el a declarat: „Dacă noi ... întrebăm Natura: cine sunt cei mai puternici, cei care se războiesc în continuu sau cei care se sprijină unul pe celălalt, observăm imediat că acele animale care capătă obiceiuri de ajutor reciproc sunt, fără îndoială, şi cele mai puternice. Au mai multe şanse de supravieţuire şi ajung, în specia lor, la cea mai mare dezvoltare mentală şi fizică."[38]

Ulterior, în cadrul aceluiaşi discurs, Logan a citat activitatea autorului Alfie Kohn *(No contest: The Case Against Competition),* descriind clar rezultatele cercetărilor lui pe mai multe grupuri aflate în competiţie. După ce a trecut în revistă mai mult de 400 de studii care tratează cooperarea şi concurenţa, Kohn concluzionează: „Nivelul ideal de concurenţă ... în orice mediu, în clasa de curs, la serviciu, în familie, pe terenul de joc, este zero ... (Competiţia) este întotdeauna distructivă" (*Noetic Sciences Review,* primăvara anului 1990).[39]

Natura este recunoscută ca fiind un teren experimental pentru situaţii de unitate, cooperare şi supravieţuire la insecte şi animale. În lecţiile naturii, ni se arată că unitatea şi cooperarea sunt avantajoase pentru fiinţele vii. Aceste strategii din lumea care ne înconjoară - şi care au trecut testul timpului - ar putea, într-un final, să ne conducă la un model pentru propria noastră supravieţuire. Pentru a aplica totuşi o astfel de strategie, trebuie ţinut cont de un factor adiţional care apare în lumea noastră, însă nu şi în regnul animal.

Ca indivizi şi ca specie, trebuie să ştim „încotro ne îndreptăm" şi la ce să ne aşteptăm, odată ajunşi acolo, înainte de a ne schimba modul în care trăim. Trebuie să fim conştienţi că rezultatul merită să fie obţinut şi să aşteptăm cu nerăbdare ca să-l obţinem!

Un viitor în care să crezi

Unii dintre cei mai străluciți oameni de știință, viitorologi și vizionari ai vremurilor noastre, au comentat despre rezultatul pe care l-am putea obține ca specie, în cazul în care continuăm cu același ritm de dezvoltare tehnologică neîntrerupt, în următoarele decenii sau chiar secole.

Deși fiecare opinie este diferită, toți prevăd că va veni un timp în care condițiile care au adus cea mai mare suferință omenirii vor fi de domeniul trecutului. Ei văd o lume în care bolile vor fi eliminate, când durata de viață va fi măsurată în sute de ani și în care chiar și nemurirea poate fi posibilă. Ei îi văd pe oameni evoluând într-o specie interplanetară și galactică, pentru care deplasarea în spațiu, în timp, ca și tehnologiile de tip *Star Trek* să fie ceva obișnuit. Aproape toți acești viitorologi privesc cele mai întunecate condiții ale lumii ca pe niște obstacole temporare - trepte care trebuie urcate - care ne vor conduce spre epoca pe care ei o prevăd.

În cartea sa *Visions*, Michio Kaku descrie posibilul viitor al planetei noastre. În urma interviurilor pe care le-a avut cu peste 150 de oameni de știință din discipline diferite, desfășurate de-a lungul unei perioade de zece ani, Kaku descrie o epocă a tuturor posibilităților, care sună atât de fantastic, încât este aproape prea bună pentru a fi adevărată. În același timp, el ne avertizează că un viitor caracterizat de o rezervă nelimitată de energie, nemurire, cooperare globală și călătoria prin găuri de vierme va fi posibil doar dacă supraviețuim crizei actuale a economiilor bazate pe consumul de combustibili fosili, ca și tendinței de a utiliza tehnologia pentru a ne distruge pe noi înșine.

Pentru a crea un cadru de desfășurare pentru un astfel de viitor, Kaku face referire la încercarea astronomului rus, Nikolai Kardashev, de a clasifica dezvoltarea civilizațiilor după capacitatea lor de a folosi elementele naturii ca surse de energie. El clasifică

gradul unor astfel de realizări conform unei scheme pe trei nivele, pe care le numeşte *tipul I, tipul II* şi *tipul III* de civilizaţii.[40] Caracteristicile cheie care diferenţiază fiecare tip de civilizaţie sunt cantitatea de energie pe care o consumă şi sursa lor de energie. Diferenţa de consum de energie între fiecare tip este aproximativ de zece miliarde de ori mai mare faţă de nivelul anterior şi poate fi atins într-o perioadă relativ scurtă de timp. În această schemă simplă şi directă, Kardashev priveşte civilizaţiile dintr-o perspectivă globală de depăşire a perioadelor de adolescenţă tehnologică, a războaielor şi a neînţelegerilor inevitabile, într-un mod care le împiedică să se distrugă singure şi le ajută să supravieţuiască pe perioade lungi de timp. Aceste perioade lungi de timp permit ca longevitatea civilizaţiilor să fie măsurată în mii de ani, în loc de sute de ani.

Kardashev descrie primul nivel de progres ca civilizaţii de *tip I.* Caracteristica lor definitorie este că stăpânesc forţele naturii şi îşi extrag energia de la planeta însăşi. Folosind oceanul, vântul şi pământul, ele au depăşit limitările combustibililor fosili, precum şi riscurile şi pericolele pe care le implică economiile bazate pe utilizarea energiei nucleare. Vastele rezerve de energie disponibile *tipului I* de civilizaţie elimină nevoia de concurenţă şi război pentru resursele limitate de combustibili. În acelaşi timp, tehnologia face ca energia necesară nevoilor fundamentale să fie disponibilă unei eventuale populaţii în creştere.

Tipul II de civilizaţie este caracterizată de capacitatea de a trece de planeta proprie şi de a extrage energia din cel mai apropiat soare. Ajungând la durate de viaţă mari, nevoile civilizaţiei de *tip II* îi vor forţa să caute, dincolo de planeta lor, rezerve de energie noi şi nelimitate. Stăpânirea energiei soarelui lor va implica tehnologii mai sofisticate decât colectarea pasivă a razelor solare, aşa cum procedăm noi astăzi. Unii teoreticieni sugerează că încadrându-ne în *tipul II* de civilizaţie, ne vom deplasa în mod activ spre soare cu dispozitive care să reflecte cantităţi mari de radiaţie solară

către anumite zone de pe Pământ, unde această radiație este transformată în energie utilizabilă.

Printre beneficiile unei civilizații de *tip II*, Kaku menționează faptul că este o lume care nu mai e vulnerabilă în fața forțelor naturii. Cu ajutorul tehnologiei de reglare a climatului și de schimbare a unor caracteristici planetare, longevitatea unei astfel de civilizații va permite efectuarea unor pregătiri în vederea ciclurilor planetare care, pentru lumea de astăzi, sunt pierdute în negura secolelor.

Cele mai sofisticate realizări descrise de schema de clasificare a lui Kardashev sunt cele ale *tipului III* de civilizații. Avansând dincolo de tipul de energie extras din soarele lor, civilizația de *tipul III* își va extinde căutarea de energie la alte stele și poate că se va conecta la țesătura galaxiei înseși, pe măsură ce se extinde într-o civilizație galactică. În perspectiva lui Kaku, știința unei civilizații de *tip III* ar putea chiar stăpâni *energia* evazivă *a lui Planck,* care să permită ca, prin deschiderea spațiu/timp, să se creeze scurtături între stele și galaxii, sub forma găurilor de vierme. Viața și civilizația vor fi nemuritoare, depășind limitările îmbătrânirii „naturale" și posibilitatea ca fenomene „întâmplătoare" să-i distrugă. Pe cât de fantastice ar putea părea astăzi astfel de scenarii, mulți oameni de știință, cercetători, viitorologi și vizionari cred că asmenea tehnologii și un astfel de viitor nu numai că sunt posibile, dar că ele sunt chiar destinul nostru.

Cheia spre atingerea unor astfel de realizări
este că trebuie să depășim clipa prezentă.
Trebuie să supraviețuim lecției și să găsim
o cale de a ne înălța desupra neînțelegerilor
care ne-au despărțit în trecut.

În cadrul acestei scheme de clasificare, omenirea mai are încă până să ajungă la primul nivel, cel al unei civilizații de *tip I*! Pe baza condițiilor din lumea noastră și al dezvoltării științei și teh-

nicii, la începutul secolului al XXI-lea suntem clasificaţi ca o civilizaţie de *tip 0.* Încă ne mai bazăm pe rezervele limitate de combustibili fosili, a căror utilizare ameninţă şi mediul nostru înconjurător. În acelaşi timp, proprietatea asupra acestor combustibili a împărţit populaţiile de pe Pământ în „cei care au" şi „cei care nu au", şi a justificat conflictele din perioada de industrializare.

O caracteristică a civilizaţiilor de *tip 0* este incapacitatea lor de a aduna cunoştinţele colective într-o filozofie care să aducă beneficii speciei, ca întreg. În cuvintele lui Kaku, „Pe Pământ suntem încă o civilizaţie de *tip 0.* Suntem divizaţi fără speranţă în naţiuni posesive, care se luptă între ele, despărţiţi de limite rasiale, religioase şi naţionale".[41] Ca o rază de speranţă, el identifică o altă tendinţă, paralelă, care se măreşte din ce în ce mai mult. Din cauza războaielor civile, etnice şi religioase, devenim din ce în ce mai mult dependenţi unul de celălalt, prin globalizarea economiilor mondiale. El menţionează formarea organizaţiilor de comerţ, cum ar fi Comunitatea Europeană, ca dovadă a acestei tendinţe.

Unde ne vor duce aceste tendinţe? În realitate, răspunsul la această întrebare se creează acum, pe măsură ce căutăm noi modalităţi de rezolvare a neînţelegerilor şi de unificare a credinţelor noastre despre cum trebuie să arate lumea.

Dacă realizările ultimilor 200 de ani ne-ar da un indiciu despre care ar fi posibilităţile noastre ca specie, atunci viitorul reprezintă, într-adevăr, o perspectivă pe care mulţi pot doar să şi-o imagineze.

Soluţia pentru a depăşi suferinţa şi tragedia care par atât de predominante este că trebuie să trăim suficient de mult pentru a construi lumea pe care mulţi dintre noi am visat-o. Trebuie să supravieţuim acestei perioade care este, poate, perioada caracterizată de cea mai amplă schimbare trăită vreodată de specia noastră. Trebuie să cooperăm şi să ne rezolvăm neînţelegerile.

În fiecare celulă a fiecărei fiinţe vii este păstrat mesajul care ne face să credem în viitorul nostru şi reprezintă soluţia pentru a

ne rezolva neînțelegerile care fac posibilă dezvoltarea unor astfel de civilizații.

Poate că autoarea și vizionara Jean Houston descrie cel mai bine importanța istorică a perioadei în care trăim. Referindu-se la nivelul de schimbare înregistrat în zilele noastre, la ce ne putem aștepta în viitor, cu elocința care a devenit definitorie pentru lucrările sale, Houston declară: „Tot ceea ce este sigur pentru viitor este nesigur. Tot ce a fost, nu mai este și tot ce nu a fost va fi. Epoca în care trăim este una de schimbare cuantică, poate cea mai radicală epocă de demolare și de reconstrucție din istorie. Iar noi suntem cei care o vom construi".[42]

REZUMATUL CAPITOLULUI 8

- Cu momentul trecerii în noul mileniu încă proaspăt în minte, oamenii de știință se întreabă dacă vom mai supraviețui încă 100 de ani după ce am eliberat forțele naturii sub formă de arme și tehnologii, fără să înțelegem complet consecințele acestui lucru.
- Ecuația lui Drake estimează că s-ar putea să se fi dezvoltat până la 10.000 de civilizații inteligente în perioada de 13-14 miliarde de ani, de când există universul. Întrebarea pe care o pun mulți este: *Unde sunt ele?* Carl Sagan a afirmat că e posibil să nu fi supraviețuit adolescenței lor tehnologice.
- Descoperirea unor orașe mari, care au existat acum 8.000-12.000 de ani, arată oare că a existat o civilizație anterioară avansată pe Pământ, într-o perioadă când istoria noastră era la început? Rămășițele scheletelor umane radioactive, vasele de ceramică topite și nisipul transformat în sticlă sprijină teoria conform căreia aceasta s-ar fi distrus cu arme nucleare, așa

cum se spune în marea epopee hindusă, *Mahabharata*? Dacă da, oare facem şi noi aceeaşi greşeală?

- Existând cel puţin 20 de conflicte civile, religioase şi politice active în prezent, „pacea" de după Războiul Rece a fost doar o pace relativă. Tensiunea globală şi depozitele din ce în ce mai mari de arme de ucidere în masă măresc şansele unui conflict planetar cu consecinţe catastrofale, acum mai mult decât oricând în ultimii 100 de ani.
- Exemplele din tradiţiile nativilor americani şi din natură arată clar că unirea şi cooperarea oferă o şansă mai mare de supravieţuire, decât concurenţa şi agresiunea. Unirea şi cooperarea sunt acum considerate bunuri strategice, dar şi adevăruri spirituale. Mesajul din celulele noastre ne face să credem că o astfel de unire este posibilă.
- Viitorologii consideră că va veni o vreme, în viitorul nu prea îndepărtat, când bolile şi suferinţa din zilele noastre vor fi doar amintiri ale trecutului. Soluţia pentru a ajunge să trăim acele vremuri este ca noi, ca civilizaţie, să supravieţuim suficient de mult, pentru a ajunge la cunoştinţele ştiinţifice şi spirituale necesare.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Capitolul 9

„Ca oameni cu cinci degete, ni s-a dat
darul gândirii și vieții în mâini.
Ca oameni cu cinci degete, suntem toți la fel."

LINDA DEE (DINE' NATION)

CODUL LUI DUMNEZEU: Un motiv pentru a crede

Am fost întotdeauna fascinat de mase mari de oameni. Există o senzație, de cele mai multe ori descrisă ca „electricitate", care apare doar atunci când sute sau mii de oameni se strâng în același loc, în același timp. În haosul organizat al atâtor indivizi, fiecare adâncit în problemele vieții sale, este ușor de crezut că experiențele lor unice nu joacă un rol atât de important în planul cosmic. Atenți la treburile lor, la întâlnirile sau la persoanele care merg alături de ei, cei care cumpără, sau care sunt în mișcare, nu sunt, în general, conștienți de ceea ce se întâmplă în jurul lor, uneori doar la câțiva centimetri. Totuși, în fiecare mulțime – de la concerte și restaurante, la săli de consiliu și terenuri de sport – fiecare persoană este atât produsul întregii suferințe și a tragediei personale, cât și al succesului și bucuriei, care a purtat-o în locul în care trăiește scurtul moment temporal.

Plimbându-te prin piețele exotice din Peru, prin bazarele din Cairo, prin marile aeroporturi care au devenit comunități de sine

stătătoare, sau stând pe terasa unei cafenele din aproape orice oraş, în astfel de momente îţi apare în minte întrebarea: *„Cum ai putea să-i aduci pe toţi aceşti oameni împreună într-un moment de consens general? La fel cum imnul naţional al unei ţări îi uneşte pe oameni, indiferent de cultură, religie şi statut social, ce adevăr revelat ar putea avea un efect similar? Ce frază ar putea fi spusă şi care să aibă puterea de a transcende credinţele ce poate ne-au separat pe mulţi dintre noi în trecut şi care să ne ofere o bază comună, pe termen lung?"*

Experienţe care unesc

De multe ori, în timpul discuţiilor particulare purtate la seminare şi conferinţe, pun participanţilor această întrebare. Cel mai obişnuit răspuns este unul bazat pe experienţa şi perspectiva personală. Cel puţin în ultimul timp, când ne gândim la oamenii care se unesc pentru un scop comun, o facem, în general, ca răspuns la *nevoia* de unire – cum ar fi o tragedie, sau un scop comun.

În ultima jumătate a secolului al XX-lea, se pare că familia noastră globală a avut parte de un număr exagerat de evenimente catastrofale naturale, sau provocate de om. Această noţiune este demonstrată statistic, deoarece, în ultimii 100 de ani au avut loc cele mai mari secete, furtuni, inundaţii şi incendii – precum şi dezastre industriale şi de mediu – înregistrate vreodată.[1] Începând cu distrugerile cauzate de uraganul Andrew şi inundaţiile din Europa de Est, şi terminând cu bomba din Oklahoma City şi accidentul nuclear de la Cernobâl, tragediile care ne-au rămas clar întipărite în memorie ne-au oferit, în acelaşi timp, şi unele dintre cele mai potrivite ocazii pentru a coopera. Evident, în acelaşi timp am trăit şi senzaţia de armonie, datorită evenimentelor fericite. Pentru oameni complet străini, spectacolele pline de veselie ale nunţilor regale, jocurile din Super Ligă şi competiţiile olimpice au oferit mo-

mente de emoție și un motiv de bucurie comună. Totuși, aceste momente au fost, deseori, doar explozii de emoție de scurtă durată și nu evenimente care schimbă cursul vieții și care modifică mersul istoriei. De cele mai multe ori, tragediile menționate de participanți sunt cele care oferă cele mai bune ocazii pentru consens.

Imaginile din 11 septembrie 2001 vor rămâne proaspete în mintea celor din *această* generație și, cel mai probabil, în mintea generațiilor viitoare. Cine poate uita imaginea oamenilor din toate păturile sociale și de toate naționalitățile atrași în același loc, în aceeași zi, într-un mod greu de imaginat, îndepărtându-se șovăielnici și ametiți de clădirile în flăcări, cu corpurile acoperite de un strat de cenușă ciudată? Cine poate uita emoțiile conflictuale de oroare și mândrie, trăite pe măsură ce vedeam polițiști și pompieri intrând în aceleași clădiri pentru a-i salva pe alții, făcându-se nevăzuți și dispărând definitiv în infernul declanșat ulterior?

Dintr-o dată, bancheri, comercianți, bucătari și vânzători stradali munceau împreună cu echipele de salvare și cu simpli spectatori, pentru a salva cât de mulți oameni era posibil din resturile a ceea ce fusese, odată, mândria zgârie norilor din New York. În acea zi, în opoziție cu ororile rezultate din exprimarea părții negative a speciei noastre, am fost martori la ce este mai bun în noi. În nenumărate cazuri de eroism dezinteresat, oamenii și-au riscat propriile vieți, fără nici o ezitare, pentru ca alții să poată trăi.

Pe lângă ceea ce ne-au demonstrat aceste evenimente despre noi, ca societate, ele ne-au mai învățat ceva și despre noi înșine, ca ființe umane. Deși evenimentele constituie *catalizatorii* care ne aduc împreună, în exemple de „unire prin tragedie", puterea pe care o trezesc în noi vine din ceva mai adânc decât rămășițele unor clădiri care ard mocnit. În timpul discuțiilor cu cei care au supraviețuit acestor momente, ei mi-au mărturisit că puterea percepută de ceilalți ca eroism se naște din domeniul supranaturalului și, uneori, chiar există senzația „mistică" a unei forțe superioare care îi animă.

Când au fost întrebați, în conferințele de presă ulterioare, ce le trecea prin minte în momentul în care acționau, de obicei aceia care au fost onorați pentru eforturile lor supraomenești au răspuns că „nu exista altă alternativă". Vederea unui alt om în suferință le vorbea la un nivel instinctual. Trecând peste aspectul logic ce i-ar fi făcut să se *îndepărteze* de pericol, trăirea făcea apel la ceva aflat mult mai profund în ei, făcându-i să acționeze.

Cei care au muncit umăr lângă umăr, într-un efort frenetic de a salva vieți, spun că, de cele mai multe ori, puterea lor reprezintă mai mult decât spiritul de cooperare cu ceilalți membri ai echipelor de salvare. Este ca și când ar apărea o „contopire" între suflete, știind că împreună pot realiza mult mai mult decât ar putea realiza separat. În aceste cazuri și în altele similare, *semnificația experienței,* și nu evenimentele, este aceea care schimbă viețile oamenilor, pentru totdeauna.

Din această perspectivă, când îmi pun întrebarea „De ce anume e nevoie?", de fapt întreb „Ce experiență de viață ar putea fi împărtășită de atât de mulți dintre noi, încât să ne trezească pe toți la dorința de unitate și de scop comun? De ce anume e nevoie nu numai pentru a ne atrage atenția, pe moment, ci și pentru a ne conduce inimile și mințile spre o nouă realitate de cooperare și pace, caracterizată de respectul față de viață?" Trebuie, cu siguranță, să existe un răspuns la aceste întrebări, iar acest răspuns trebuie să aibă legătură cu *sentimentul trăit* în momentul desfășurării evenimentului.

Oricare ar fi catalizatorul, trebuie ca toți să împărtășim un sentiment atât de adânc, de personal și de real, încât să fie imposibil de ignorat. Va trebui să existe un sentiment instinctiv, un „Aha" profund, care să se ridice peste rutina noastră de zi cu zi. Va trebui să pătrundă în chiar miezul esenței noastre, să ne ridice părul de pe ceafă și să ne aducă lacrimi în ochi, doar pentru că știm că este adevărat! Dacă o trăire de o asemenea amploare a putut apărea la persoanele de la aeroport, bazar sau cafenea, cărora le-am pus între-

barea, atunci acest lucru este posibil şi în cazul acelora care nu ne sunt atât de apropiaţi. Datorită efectului apărut la nivel personal, în urma trăirii unui astfel de moment de unire, vom avea parte de o ocazie deosebită: şansa de a vedea lumea noastră şi, poate mai important, de a ne vedea unul pe celălalt în lumina unei perspective mai măreţe. Senzaţia, ce nu poate fi negată, a unei astfel de trăiri directe şi profund personale, va rămâne cu noi şi după trecerea momentului respectiv. În această senzaţie, găsim un motiv pentru a crede că facem parte din ceva mai măreţ şi puterea de a face schimbări pozitive în lumea în care trăim.

Puterea momentului

În momentul unei astfel de trăiri profunde ca urmare a mesajului din celulele noastre, fiecare bărbat şi fiecare femeie - fiecare muncitor, funcţionar, părinte şi educator, fiecare fermier şi membru de trib, războinic şi preot, indiferent de ascendenţă, rasă, sau religie - poate fi sigur de legătura lui cu o forţă superioară. Adoptând această idee fără îndoială sau ezitare, ei vor putea să se uite în ochii celor din jurul lor cu o nouă încredere, auto-apreciere şi respect. În prezenţa celor pe care poate nu i-au înţeles, tolerat, sau nici măcar agreat niciodată în trecut, experienţa le va permite să vadă ceva ce poate nu au văzut înainte: dovada clară a rolurilor lor, combinate într-un plan mai mare.

Unde anume poate duce un astfel de moment poate fi un aspect mai puţin important decât disponibilitatea noastră de a lăsa momentul să se petreacă. Mesajul din celulele noastre are puterea de a ne purta, ca pe o mare familie, dincolo de crizele provocate de dezvoltarea impetuoasă a tehnologiei - ce se întrevăd, de un război global şi de boli - spre certitudinea că meritãm mai mult decât valoarea pe care am pus-o pe bogăţie, ascendenţă, tehnologie şi graniţe.

Suntem o familie - poate chiar unica - în vasta întindere a creaţiei. Ca în orice familie, experienţa trăită de unul dintre membri

arată că există posibilitatea ca, mai târziu, toți ceilalți să treacă prin același lucru. Fiecare membru reprezintă potențialul întregului. Pe cât de îndepărtată poate părea această posibilitate, extremele tragice, cum ar fi foametea, bolile, războiul și sărăcia care caracterizează un popor, o societate, sau o națiune la un anumit moment dat, reprezintă dovada că și alții ar putea să trăiască tragedii similare.

La fel, succesul unora dintre reprezentanții familiei, devine model pentru succesul și supraviețuirea celorlalți. De fiecare dată când unul dintre noi descoperă o cale de a înfrânge bolile, intoleranța, tehnologiile ce distrug viața, ca și ura, ușa se deschide pentru ca și alții să-l urmeze.

Deși sunt multe chestiuni asupra cărora conducătorii lumii nu sunt de acord, există o tendință mai puțin disputată: factorii principali de schimbare planetară indică faptul că familia umană se confruntă cu cele mai mari provocări din istorie, legate de supraviețuire. Unele dintre cele mai strălucite minți ale zilelor noastre declară, la unison, că, dacă nu ne schimbăm modul de gândire care ne-a dus în situația actuală, suntem pe drumul spre dezastru. Pe lângă amenințarea colapsului ecosistemelor noastre, răspândirea noilor virusuri, rezistenți la orice tratament medicamentos cunoscut, ca și modificărilor climaterice care deja afectează capacitatea noastră de a obține recolte suficiente, acum ne confruntăm cu amenințarea foarte reală a unui război global.

În prezența unor probleme de proporții atât de mari - fiecare amenințând viitorul speciei noastre - să ne omorâm între noi din cauza diferenței de neam, de culoare a pielii și de mod de venerare a lui Dumnezeu, nu este prea logic. Cu siguranță, avem de rezolvat probleme mult mai mari!

Puterea unui mesaj

Înainte de moartea sa, în anul 1996, Carl Sagan a făcut unele comentarii referitor la impactul pe care l-ar putea avea descoperirea

unei civilizații inteligente în cosmos, aspra atitudinilor şi societăților noastre. În lucrarea sa pentru SETI,[2] el a definit căutarea unor alte forme de viață, ca parte a unei curiozități vechi de când lumea.

În prima propoziție, el a declarat: „De-a lungul întregii noastre istorii am meditat la stele şi ne-am întrebat dacă suntem unici sau ... dacă mai există în cosmos şi alte ființe care contemplă şi se întreabă ca şi noi - alte ființe înzestrate cu gândire."[3] Sagan a mai remarcat că şi dacă hotărâm să nu răspundem unei surse de transmisie extraterestră, doar detectarea semnalului ar putea avea beneficii care să afecteze direct direcția cercetărilor ştiințifice şi opiniile societății, în general. Dincolo de a răspunde simplu la întrebarea dacă suntem, sau nu, singuri, Sagan a sugerat că o astfel de descoperire ne va oferi un indiciu asupra capacității de supraviețuire a căii tehnologice pe care o urmăm.

După toate probabilitățile, o transmisie din spațiu va proveni de la o civilizație mult mai veche şi poate mai avansată decât suntem noi astăzi. Comunicațiile transmisiilor radio se deplasează cu viteza luminii şi necesită perioade foarte mari de timp, pentru a călători pe distanțele enorme dintre stele şi planete. Presupunând că ar mai exista şi alte civilizații, oamenii de ştiință estimează că distanța medie dintre ele este de aproximativ 300 de ani lumină. Dacă ar fi să detectăm un semnal de la o stea vecină, asta ar însemna că îl recepționăm la 300 de ani după ce acesta a fost trimis.

Dacă hotărâm apoi să răspundem semnalului, vor mai trece încă 300 de ani până ce transmisia noastră va fi recepționată, ajungându-se astfel la o durată totală de 600 de ani pentru o singură comunicare! Dat fiind numărul de stele din galaxia noastră, există şansa ca primul nostru mesaj să vină de undeva de *dincolo* de cel mai apropiat vecin al nostru. Asta înseamnă că, înainte de a ajunge în lumea noastră, semnalul a călătorit pe o distanță atât de mare, încât ar face aproape imposibilă orice conversație semnificativă!

Conform opiniei lui Sagan, recepționarea unui astfel de semnal este totuși suficientă pentru a ne spune că civilizația care l-a trimis a supraviețuit perioadei sale de evoluție tehnologică. Făcând acest lucru, ei vor fi căpătat experiență în stăpânirea consecințelor dezvoltării tehnologiei, fără a se distruge pe ei înșiși în acest timp. „Un singur mesaj din spațiu", spunea el „ne va arăta că este posibil să treci de perioada de adolescență tehnologică."[4] În plus, Sagan sugera că, deși improbabil, este destul de posibil ca „viitorul civilizației umane să depindă de primirea și decodificarea mesajelor interstelare".[5] Dacă simpla recepționare a unui semnal ar putea avea un impact atât de consistent asupra familiei noastre globale, imaginați-vă ce ar însemna dacă mesajul ar avea sens – un mesaj care să poată fi citit!

Contact

Gândindu-ne la speculațiile făcute de Sagan, ce s-ar întâmpla dacă am aplica avantajele recepționării unui mesaj extraterestru, la un mesaj de alt tip? Ce ar fi dacă am aplica tot ceea ce cunoaștem despre semnificația descoperirii unei inteligențe din altă lume, la mesajul existent în fiecare celulă a corpului nostru? Într-un sens foarte real, numele lui Dumnezeu din celulele noastre *vine* de dincolo de lumea noastră și este, în același timp, ancorat ferm *în* lumea în care trăim. În locul mesajului simbolic al unui semnal electronic din spațiu, mesajul cert al numelui lui Dumnezeu în interiorul corpului nostru ar putea produce o trăire asemănătoare, cu un efect asemănător?

După cum sugerează studiile, importanța trăirii declanșează cel mai mare consens între oamenii provenind din medii diferite. Dovada prezenței lui Dumnezeu, rezultată dintr-un studiu de cercetare multinațional, cum ar fi Proiectul Genomului Uman, ar putea avea potențialul de a produce exact acest efect.

Dacă definim „contactul" ca recepția unui mesaj viabil, într-o formă ce poate fi recunoscută și provenind de la o sursă aflată dincolo de lumea noastră, atunci descoperirea numelui străvechi al lui Dumnezeu, în codul genetic uman, poate fi considerată ca o formă de contact!

Momentul perfect

„Stați pe recepție! Vom reveni imediat după știrile zilei!", anunță crainicul, pe măsură ce ne-am apropiat de a doua jumătate a interviului. Am auzit zgomotul făcut de energia statică și semnalul sonor care indica ieșirea din emisie pentru câteva momente, în timpul pauzei. Dintr-o dată, s-a auzit vocea moderatorului la telefon: „Extraordinar interviu Gregg – informații tari! Începutul este promițător!" În cele 30 de minute anterioare, subiectul discuției noastre a fost dovada științifică a câmpului unificat de conștiință care ne cuprinde lumea, ca și puterea acelui câmp de a servi ca mediu conducător al rugăciunilor pentru pace. Vorbisem despre studii care confirmau că, atunci când un anumit număr de oameni ating ceea ce se numește „emoție coerentă" – la fel ca cea creată de sentimentele comune de pace – efectul se extinde *dincolo* de grupul care se roagă, în familiile și comunitățile în care se realizează studiul.

Dacă reacția moderatorului la acest tip de studii nu a fost neobișnuită, ceea ce a spus în momentul următor m-a făcut să-mi treacă fiori pe șira spinării. El a început să spună că, după opinia lui, noi (omenirea) suntem produsul unei vaste și străvechi inteligențe. „Dacă acest lucru este adevărat" a gândit el cu voce tare, „atunci acea inteligență trebuie să fi lăsat dovezi ale existenței sale, undeva în trecutul nostru. Undeva în această lume, trebuie să existe un semn de neconfundat – cartea de vizită a Creatorului nostru – pentru a ne reaminti că facem parte din ceva mai mare decât noi înșine."

El a continuat: „Într-o zi, cred că vom găsi acea dovadă şi ea va deveni un motiv pentru a nu ne mai lupta între noi. Sper doar că o vom găsi curând! Ce crezi, Gregg? Crezi că ea există pe undeva pe acolo?"

Cuvintele lui m-au prins total nepregătit! Omul de la capătul firului nu avea de unde să ştie că, timp de 11 ani, căutasem exact această dovadă! Mintea mea se învârtea, în timp ce mă gândeam cum să-i răspund la întrebare, fără a-mi încălca promisiunea de a nu discuta despre descoperirile mele, până ce nu voi ajunge la un punct final cu cercetările şi voi putea să le prezint într-un mod responsabil. Într-o fracțiune de secundă după ce mi s-a pus întrebarea, dilema mea s-a rezolvat, în timp ce auzeam iar vocea lui. „Încă zece secunde şi intrăm din nou în emisie," a spus şi a început următorul segment al programului. Nu am avut niciodată ocazia să răspund la întrebare şi nici nu mi-a mai fost pusă niciodată de atunci. Totuşi, faptul că cineva a pus această întrebare, reprezintă cheia acestei povestiri.

Dacă toți suntem, de fapt, conectați la un câmp de conştiință comun, atunci cred că sunt, probabil, foarte puține secrete în lumea noastră şi, în mod sigur, chiar şi mai puține „accidente". Din această perspectivă, chiar dacă fusesem întrebat de o singură persoană, era ca şi când, la nivel colectiv, conştiența noastră comună pusese întrebarea din partea tuturor - adică, ne ceream nouă înşine ajutorul! Ceea ce nu cunoştea, însă, moderatorul era că ajunsesem recent într-un punct dificil în cercetările mele. Cu toate că niciodată nu am pus sub semnul întrebării existența codului însuşi, am început să pun sub semnul întrebării modul meu de abordare în a-l găsi. Cuvintele „sper că îl vom găsi curând!" au fost exact ce aveam nevoie ca încurajare, în acel moment al vieții mele. Pentru mine, tonul şi urgența din vocea sa mi se păreau aproape ca o rugăminte, iar comentariile lui m-au încurajat să continui şi să ajung în punctul final, la numai câteva luni după aceea - lucru ce a dus la elaborarea acestei cărți.

Cred că, la un nivel inconştient şi nerostit, toţi funcţionăm împreună, în acest mod. Fiind sinceri în discuţiile noastre, spunem deseori exact cuvintele potrivite, exact în momentul potrivit şi suntem auziţi de ceilalţi în moduri în care nici nu ne-am putea imagina. În acea seară, ne-am auzit pe „noi" cerându-ne să găsim acea dovadă pe care a descris-o gazda emisiunii, acel motiv pentru a crede că pacea în lumea noastră este posibilă. Faptul că întrebarea a fost pusă, mai sugerează şi că acum este momentul perfect pentru a cunoaşte mesajul din celulele noastre.

Statistica despre viețile pierdute, pe care v-am prezentat-o în *Capitolul 1*, stă ca o neagră mărturie a declarației istoricului Eric Hobsbawm, conform căreia secolul al XX-lea a fost „cel mai sângeros secol" din istoria scrisă a umanității. Extrem de uimitor este faptul că statisticile ilustrează ceea ce mulți au bănuit – ca specie, noi suntem singurii responsabili pentru dispariția unui număr mare de oameni – mai degrabă din cauza actelor de violență voite şi a unei lipse de considerație față de bunăstarea celorlalți, decât din cauza efectelor produse de dezastrele naturale şi a bolilor. Puşi în fața unor astfel de dovezi îngrozitoare din trecutul nostru, mi se cere de multe ori să explic cum poate o singură informație să provoace o schimbare în ceea ce priveşte respectul nostru față de viață şi să contribuie la schimbarea tendinței pe care o avem față de cruzime şi care a dominat lumea cel puțin în ultimele patru secole. Este oare posibil ca o astfel de schimbare să capete o amploare suficient de mare? Răspunsul meu este un *da* empatic! Pe lângă faptul că este posibil, cred că această amploare a schimbării este realizabilă şi necesară. Mesajul lui Dumnezeu/Eternul din celulele noastre poate fi exact catalizatorul care să „impulsioneze" o astfel de transformare!

Poate tocmai pentru că nu s-a mai înregistrat încă un astfel de nivel de schimbare, acum ar putea fi ocazia perfectă. Dacă am trăi într-o epocă în care s-ar dezvălui, în mod regulat, informații care să ne modifice radical fundamentul credințelor noastre princi-

pale, impactul mesajului ar putea fi pierdut. Convergența multitudinii de condiții existente astăzi - fiecare dintre ele reprezentând o amenințare pentru viitorul nostru - face ca momentul prezent să fie perfect pentru a descoperi că „asemănarea" dintre noi este mai importantă decât neînțelegerile noastre.

Un produs secundar remarcabil al evenimentelor de la 11 septembrie a fost intensitatea continuă cu care mass-media a arătat urmările tragediei. La câteva ore de la primele reportaje, am fost inundați de un nou format jurnalistic: rapoarte televizate, însoțite de imagini grafice grăitoare şi teme muzicale atent compuse, care sporeau dramatismul evenimentelor ce se petreceau în fața ochilor noştri. În zilele şi lunile care au urmat, în timp ce căutam un nou tip de „normalitate" în viețile noastre cotidiene, am continuat să primim veştile cu aceeaşi intensitate, ca şi când fiecare zi reprezenta o nouă criză. De atunci, forța unor astfel de reportaje asidue, profesioniste, a determinat apariția unui alt produs secundar care a răsărit, poate, pe neaşteptate.

Într-o măsură diferită, populația a devenit mai puțin sensibilă la reportajele despre război şi teroare. La fel cum americanii au devenit indiferenți la statisticile prezentând pierderile de vieți omeneşti în războiul din Vietnam, evenimente care ne-ar fi atras atenția înainte de 11 septembrie au devenit şi ele o rutină.

Natura şi stilul de prezentare, necesar acum pentru a ne reține atenția mai mult decât câteva momente, a trecut cu mult peste ceea ce eram obişnuiți în trecut. Chiar sexul şi aluziile tabu trebuie acum prezentate puțin mai şocant, la un nivel superior, pentru a ieşi în evidență din programul obişnuit de fiecare zi. În acest context apare ocazia de a face o schimbare semnificativă, cu ajutorul puterii unui mesaj care priveşte fiecare membru al familiei noastre globale.

Deoarece mai mult de 95% din familia noastră globală crede în existența unei puteri superioare, cunoaşterea clară că suntem purtătorii unui mesaj de la acea putere, ar putea rivaliza chiar şi cu

cea mai urmărită emisiune din prezent! Simpla cunoaştere a mesajului din interiorul celulelor noastre nu ne garantează totuşi că va avea loc o schimbare fundamentală a modului în care ne privim pe noi înşine. Ea doar pregăteşte scena, furnizând un motiv semnificativ şi o oportunitate. Este un loc de unde putem începe.

O specie a schimbării

Schimbarea pare să fie o caracteristică fundamentală a naturii umane. Scurta istorie a speciei noastre este punctată de schimbări de amplitudini diferite. În timp ce, pentru unii, schimbarea a însemnat puţin mai mult decât adoptarea unei noi atitudini, alţii au avut nevoie de o gândire rapidă şi inovatoare, doar pentru a-şi asigura supravieţuirea. De exemplu, acum 10.000-12.000 de ani, strămoşii noştri au suferit o schimbare care este aproape de neconceput în lumea modernă. Dovezile geologice sugerează că, spre sfârşitul erei Pleistocene, a avut loc o inversare magnetică rară! Într-o perioadă de ore şi zile, cei care trăiau în acele vremuri au fost martorii unei deplasări de 180°, pe măsură ce Polul magnetic Nord al Pământului a devenit Polul Sud magnetic – şi invers.

Putem doar să ne imaginăm ce a însemnat acest fenomen, în absenţa ştiinţei şi comunicaţiilor care să-l explice. Odată cu această inversare a polilor, datele obţinute din studierea inelelor copacilor şi fosilelelor au indicat că a avut loc şi o schimbare majoră a tiparelor meteorologice. Judecând după rămăşiţele mamuţilor preistorici, îngheţaţi în mers şi cu ultima hrană încă în cavitatea bucală, schimbarea climatică şi îngheţul care a urmat a avut loc foarte rapid.

Dintr-o dată, regiuni ale Pământului care avuseseră un climat blând şi fertil, au devenit secetoase, în timp ce zonele aride şi deşertice au devenit reci şi umede. Strămoşii noştri au trebuit să se adapteze rapid pentru a putea supravieţui – şi se pare că au reuşit.

Pe lângă efectele catastrofale ale evenimentelor naturale, în ultimii 500 de ani am trăit experiențe cum ar fi explorarea, cucerirea și subjugarea unor continente și a populații întregi - traume de proporții inimaginabile. Odată cu procesul de expansiune și dominație, a avut loc și fuziunea dintre culturi, religii și rase - exemple ale capacității noastre de a reacționa la schimbare. Suntem o specie de supraviețuitori, capabilă să se adapteze la condiții neașteptate. Dintr-o astfel de istorie putem vedea clar că schimbarea este o parte importantă a ceea ce suntem. Sper că vom fi acum dispuși să facem tot ceea ce este necesar pentru a ne asigura viitorul colectiv.

Rămâne totuși să vedem ce dovezi avem că sentimentul puternic de unime și schimbarea pe care acesta o implică, pot fi acceptate pe scară largă. Drept răspuns, eu mă bazez pe ceea ce eu cred că este soluția pentru a lua hotărâri corespunzătoare, care să susțină viața, într-o lume ce pare să se afle pe marginea prăpăstiei autodistrugerii. Soluția este natura umană însăși.

O specie de „bunătate"

La început, de-abia sesizam smucitura. Mă obișnuisem cu loviturile, ghionturile și dificultățile pe care le implică traiul cu ceilalți. În primăvara anului 1998, am avut onoarea de a organiza un pelerinaj de 23 de zile în munții Tibetului central, o călătorie care ne-a dus la altitudini de peste 5000 de metri deasupra nivelului mării. Pentru a ne obișnui corpurile cu astfel de condiții extreme, am planificat o ședere de 48 de ore în Nepal, situat la o altitudine de aproximativ 1000 de metri. Deși temperatura și umiditatea concurau între ele, ajungând până la valori de 90, această scurtă vizită ne permitea o ascensiune treptată spre platoul tibetan, precum și răgazul pentru a ne cufunda în cultura nepaleză. Stând cu grupul nostru în piața deschisă Bharkor Square, din Katmandu, ne forțam să auzim vocea ghidului nostru, care ne vorbea cu un puternic accent

pakistanez, în zgomotul făcut de vânzătorii stradali care ne chemau în magazinele lor.

Aş fi putut ignora faptul că eram tras de pantaloni, dacă smucitura nu ar fi fost atât de insistentă. Instinctiv m-am uitat în jos, să văd ce se întâmplă. Nu eram pregătit pentru imaginea pe care am văzut-o. Ochii mei s-au întâlnit cu privirea intensă a unui om care părea foarte bătrân şi a cărui faţă, cu o barbă rară, de-abia se ridica mai sus de nivelul genunchilor mei. Albul ochilor lui se ivea din spatele unor şuviţe de păr albe şi lungi, care se mişcau în vântul fierbinte ce bătea peste dalele de piatră din piaţă. Deşi aproape dezbrăcat, în timp ce cenuşa albă care-i acoperă, în mod tradiţional, pe oamenii sfinţi se lipise de pielea lui umedă, mai rămâneau totuşi unele porţiuni care dezvăluiau culoarea închisă a pielii lui, încă şi mai întunecată din cauza expunerii prelungite la soarele de la altitudini mari. Mi-a trebuit un moment până ce am realizat ce văd. Pe măsură ce mă uitam sub talie, în locul în care ar fi trebuit să fie picioarele omului, am văzut doar faldurile unei pânze murdare, căzând pe pământ. În locul membrelor lui inferioare era o bucată mică de scândură, prevăzută dedesubt cu role, murdară şi înnegrită de ani de utilizare. Această „scândură cu roţi" părea să fie singura lui modalitate de deplasare dintr-un loc în altul.

Instinctiv, m-am tras înapoi, puţin surprins. Fără un cuvânt, omul a pus ambele palme pe pământ şi a venit în direcţia mea. M-am uitat în jur să văd dacă şi ceilalţi observaseră acelaşi lucru ca şi mine. Dar se părea că ei nu vedeau nimic din ceea ce se întâmpla la nivelul solului, sub ochii lor. Era ca şi când evenimentele se desfăşurau numai pentru mine şi bătrân. Obişnuit deja cu imensa sărăcie pe care o văzusem în ultimele zile, primul meu gând a fost că acest om era un cerşetor care spera să i se dea ceva. Am băgat mâna în rucsac şi i-am întins banii nepalezi pe care i-am găsit.

Ce s-a întâmplat apoi a fost o lecţie importantă de judecată, expectative şi presupuneri.

Cu o mână pe pământ, pentru a-şi menţine echilibrul, omul de pe scândură mi-a refuzat oferta. Mişcându-şi capul de la stânga la dreapta, în gestul universal care exprimă cuvântul „nu", a împins banii spre mine, cu palma desfăcută. Cu aceeaşi mână, printr-o singură mişcare, mi-a arătat o clădire din spatele nostru. Uitându-mă într-acolo, am văzut un templu foarte frumos şi foarte vechi, care domina locul în care ne aflam. Nu ştiu pentru ce motiv, dar grupul nostru nu-l văzuse când intrasem în piaţă. Am trecut exact pe lângă muşchiul verde ce acoperea faţada complicat lucrată, care încadra ferestrele şi intrările clădirii. Adaptându-mi privirea corespunzător distanţei, am început să întrezăresc detaliul extraordinar a ceea ce trebuie să fi fost mii şi mii de siluete umane dăltuite în lemnul vechi, multe dintre ele zei hinduşi.

În timp ce mă întorceam să-i mulţumesc omului pentru că mi-a atras atenţia asupra unui loc atât de frumos, am descoperit că dispăruse. M-am uitat la nivelul solului, ochii mei alunecând pe lângă corpurile pelerinilor şi turiştilor care se plimbau prin piaţă. Dintr-o dată, am văzut spatele omului, în timp ce se îndepărta, făcându-şi loc încet pe pietre, către marginea pieţei. Deşi m-am gândit să-l urmez pentru a-i mulţumi, nu am făcut-o. Am simţit că făcuse ceea ce trebuia să facă, pentru că altfel ar fi rămas. Am învăţat că astfel de întâmplări scurte deţin, de cele mai multe ori, o învăţătură importantă şi nu am nici o îndoială că şi acesta a fost unul dintre momentele acelea deosebite.

La început îl judecasem pe om, punându-l în categoria cerşetorilor care cer de pomană - imagine atât de familiară, peste tot în lume. Nu numai că nu *cerea* pomană, dar chiar *refuzase* banii pe care îi oferisem. În acel moment a sosit lecţia: iată un om care, după toate probabilităţile, nu avea locuinţă sau familie care să aibă grijă de el şi care, evident, nu avea picioare şi nici alte bunuri decât pânza de la brâu şi scândura cu care se deplasa. În această situaţie de a nu avea nimic, el m-a abordat nu pentru a cere ceva. Mai degrabă,

el a venit să-mi *dea!* În timp ce mintea mea făcea presupuneri şi trecea prin toată argumentaţia neplăcută, dacă ar trebui, sau nu, să ofer ceva util cerşetorului (ghidul nostru şi traducătorii ne spuseseră să nu o facem), omul de pe scândură dorise doar să împartă o parte din lumea lui cu mine – şi asta era *tot* ce dorise.

În acel moment, am întrezărit un exemplu a ceea ce eu cred că este cea mai pură esenţă a naturii umane. În starea noastră cea mai naturală, eliberaţi de prejudecăţile care ne fac să credem că suntem plini de nevoi materiale, că cineva ar putea profita de noi, sau că suntem angajaţi într-o luptă pentru supravieţuire, suntem o specie bună şi generoasă prin excelenţă – *o specie de bunătate.* M-am gândit la acel om, mai târziu în acea zi, şi mi-am dat seama că mi-era dor de el. Îmi lipsea barba, mirosul de cenuşă de pe corpul lui şi privirea din ochii săi. Am început să mă gândesc cât de diferită ar fi lumea mea, dacă nu l-aş fi întâlnit niciodată şi că mă simţeam bine ştiind că un astfel de om există, totuşi, undeva „acolo". După ce am trăit aceste sentimente puternice, mi-am dat seama că el mi-a dat mult mai mult în acea zi, decât simplul fapt de a-mi arăta clădirea.

La nivelul cel mai profund, am sentimentul că suntem o specie bună, miloasă şi iubitoare, aşa cum mi-a demonstrat omul de pe scândură. În acelaşi timp, *din necesitate,* suntem şi o specie de luptători şi supravieţuitori. Atunci când suntem împinşi la extreme, avem puterea, capacitatea şi voinţa de a depăşi natura noastră fundamentală şi devenim violenţi, pentru a ne proteja şi supravieţui. Violenţa noastră poate fi declanşată de circumstanţe, *reale sau închipuite,* care considerăm că ne ameninţă ca indivizi, familii, comunităţi, sau ca naţiuni. Alteori, ripostăm prin acte de disperare, la unele situaţii care nu depind de noi. Indiferent de motivul pentru care renunţăm la ceea se numeşte „bunătatea" noastră fundamentală, în aceste momente putem vedea cele mai negative şi mai înfricoşătoare aspecte ale naturii noastre.

Ca în cazul tuturor generalizărilor, există întotdeauna şi excepţii. În fiecare societate există statistici care par să nege bunătatea noastră, pe măsură ce indivizii se polarizează către trăsăturile întunecate pe care le evităm şi le detestăm. Trăind cele mai urâte coşmaruri în realitatea vieţii lor de zi cu zi, aproape fiecare generaţie a cunoscut teroarea care poate fi cel mai bine descrisă drept „încarnarea răului" - cum ar fi criminalii în serie Jack Spintecătorul sau Ted Bundy, care au răspândit groaza în comunităţi şi vecinătăţi, de altfel respectabile. În unele ocazii rare, astfel de indivizi s-au ridicat în poziţii de mare putere. Folosindu-se de farmecul personal pentru a determina armate întregi să le execute planurile, ei comit atrocităţi împotriva altor rase, altor naţiuni şi chiar împotriva propriilor lor popoare. Astăzi, teroarea a căpătat o nouă dimensiune, evoluând de la indivizi şi grupări mici, slab finanţate, la organizaţii internaţionale, cu multe fonduri. Aceste momente de întuneric pentru specia noastră pot ilustra, mai degrabă, ce *facem* în condiţii extreme, decât ce *suntem* prin natura noastră. Din fericire, „Adolf Hitlerii", „Slobodan Milosevicii" şi organizaţiile teroriste sunt, mai degrabă, o excepţie, decât o regulă.

În absenţa condiţiilor care ne împing să ne manifestăm în acţiunile noastre ca animalele, un număr din ce în ce mai mare de dovezi străvechi de specialitate şi ştiinţifice sugerează că, atunci când avem ocazia, preferăm să trăim în pace şi să respectăm vieţile celorlalţi - lucru care onorează aspectele pozitive ale speciei umane.

Natura noastră cea mai profundă

Partea noastră pozitivă a fost exprimată cu elocinţă de cărturarul secolului al XXIII-lea, Sfântul Toma D'Aquino: „Bunătatea speciei transcende bunătatea individului, la fel cum forma transcende materia".[6] Patru sute de ani mai târziu, filozoful, omul politic şi naturalistul Francis Bacon şi-a exprimat un sentiment similar,

atunci când a scris: „Tendința către bunătate este întipărită adânc în natura omului..."[7] *Unicitatea speciei noastre, împreună cu caracterul nostru fundamental bun, deschide poarta pentru ca mesajul din celulele corpului să poată constitui semințele unei schimbări reale și de durată, în viețile noastre.*

Din experiența mea, câștigată în călătoriile făcute pe toate continentele cu excepția Antarcticii, am văzut că există o temă comună la toți oamenii cu care am avut privilegiul de a petrece timpul, de a lua masa și de a merge în natură. De la satele și mănăstirile cele mai îndepărtate din munții Egiptului, Tibetului și Americii de Sud, până la vânzătorii stradali din bazarele din Luxor, Europa, din orașele și cafenelele din Australia și America de Nord, oamenii par să aibă o natură fundamental „bună". Ca indivizi și familii, găsim moduri de a fi fericiți în orice situație ne-am afla. De la cerșetorii fără locuință și muncitori, până la mințile strălucite care se află în poziții de autoritate tehnică sau politică, în general, toți par să caute aceleași lucruri în viață: pace, hrană, adăpost, sănătate, oportunitatea de a îmbunătăți viața familiilor lor și o mai bună înțelegere a locului lor în cadrul creației.

Abraham Maslow, unul dintre cei mai mari psihologi ai secolului al XX-lea, s-a evidențiat inițial prin studiile asupra comportamentului social al primatelor. În ultimii săi ani, s-a dedicat totuși în exclusivitate studiului naturii umane, observând „minunatele posibilități și adâncimile de nepătruns" ale existenței noastre.

Chiar și în prezența unor colegi cum ar fi Sigmund Freud, care susținea că natura noastră fundamentală se bazează pe senzualitate, egoism și agresivitate, studiile lui Maslow l-au făcut să creadă că „oamenii sunt cu toții buni, în esența lor".[8] Până în ultimele sale zile de viață, și-a păstrat încrederea nestrămutată în bunătatea noastră și a scris că omenirea „este dotată cu o natură superioară", ce reprezintă parte din esența noastră și că specia umană poate fi „minunată, în chiar natura sa omenească și biologică".[9]

Dincolo de gândirea optimistă, „bunătatea" noastră fundamentală este dovedită de nenumăratele exemple care demonstrează puterea acestei calități în viețile proprii. Mai mult decât un fenomen modern - de la luptele eroice purtate pe vremea cruciadelor creştine şi până la tragediile recente, respectiv inundații, uragane şi terorism - nu este neobişnuit să vezi cum un om îşi pune viața în pericol pentru un altul. Puşi în fața unor situații care amenință un semen de-al nostru, de cele mai multe ori se manifestă un instinct de apărare a vieții, care devine mai puternic decât temerile şi preocupările față de propria persoană. Acest instinct pare să fie atât de adânc înrădăcinat în propria natură, încât se extinde chiar şi dincolo de specia noastră, spre regnul animal.

În august 2002, în unele regiuni din Europa s-au înregistrat cele mai mari precipitații şi inundații din ultimul secol. Eram conducătorul unei excursii organizate în sudul Peruului, în timp ce cantitățile record de precipitații devastau zone istorice din Austria, Germania şi Republica Cehă. Pe parcursul acelei săptămâni, am văzut câte ceva din haosul şi pagubele produse, imagini transmise prin satelit de televiziunea din hotelurile noastre montane. Dintre toate imaginile pe care le-am văzut atunci, printre cele mai semnificative pentru mine au fost acelea ale autorităților care încercau să salveze un elefant de la înec, care se afla în țarcul său de la grădina zoologică din Praga. Riscându-şi propriile lor vieți, în timp ce munți de apă şi de resturi se năpusteau spre ei, oamenii munceau cu febrilitate pentru a elibera elefantul indian de 35 de ani, pe nume Kadir, care intrase în panică şi se zbătea în apă. În final, eforturile lor nu au avut rezultat şi, într-o clipă de disperare, au hotărât să-i ia viața lui Kadir, rapid, în loc să-l supună unei morți lente, prin înecare.[10]

Ar fi fost mult mai simplu şi cu siguranță acceptabil ca, în haosul existent, oamenii să-şi folosească energia pentru a se salva pe ei înşişi, casele şi familiile lor. Totuşi, puşi în fața faptului, ceva din ei a depăşit logica şi au acționat în interesul lui Kadir. În ultimii ani,

am auzit astfel de poveşti despre cai prinşi de inundaţii în văile din vestul Americii, sau despre câini, pisici şi chiar hamsteri salvaţi din clădiri incendiate - în toate cazurile salvatorii punându-şi viaţile în pericol.

După evenimentele de la 11 septembrie, a existat un proiect puţin popularizat, în cadrul căruia se mergea din uşă în uşă, în blocuri, în hotelurile prăbuşite şi în casele arse, în căutarea animalelor de companie care fuseseră abandonate în haosul creat. Efortul celor care şi-au riscat viaţile în clădiri instabile şi fum toxic a adus lacrimi în ochii reporterilor care transmiteau. Unul câte unul, animalele au fost salvate - înfometate, deshidratate, *dar în viaţă* - dând din cozi sau scâncind uşor, drept răspuns la atingerea umană. Încă o dată, în orele şi zilele care au urmat după 11 septembrie, ar fi fost un lucru normal să se accepte pierderea vieţii animalelor şi, bineînţeles, justificat de amploarea tragediei. Important este că noi, ca specie, nu am făcut-o. Ceva din natura noastră fundamentală a găsit de cuviinţă că era normal să riscăm vieţi omeneşti, în încercarea de a salva viaţile unor animale.

Cărămizile schimbării

Natura ne arată că, pentru a ne deplasa de la un nivel de ordine la altul, trebuie să existe o perioadă de haos la mijloc. Din prăbuşirea unui tipar vechi şi din haosul rezultat se naşte un nou tipar şi o ordine superioară. Dacă ar fi să parafrazăm metafora cunoscută „calmul dinaintea furtunii", această perioadă de haos poate fi considerată „furtuna dinaintea calmului". Indiferent dacă ne referim la haosul unui divorţ, care precede fericirea unei noi căsătorii, sau de pierderea unei slujbe care duce la o cu totul altă carieră, fiecare situaţie pozitivă este precedată de o perioadă de schimbare, caracterizată de dezechilibru. Acest principiu se poate vedea clar în ceea ce pare a fi una dintre cele mai mistice, şi totuşi eficien-

te, forme de schimbare printre indigenii de astăzi: vindecarea corpului şi minţii cu ajutorul sunetului.

Ideea este că „viaţa" conţine un tipar inerent al bunătăţii, care este întotdeauna prezent, chiar şi atunci când ni se pare că haosul a înlocuit ordinea, sub forma bolii. Prin utilizarea foarte exactă a incantaţiilor, percuţiei, bătăilor ritmice, clopoţeilor, bătăilor de gong, tonurilor muzicale şi a cântecelor, tiparele subtile ale vieţii persoanei „vindecate" sunt întrerupte şi aruncate în haos. Când sunetele încetează, întrucât binele reprezintă planul vieţii, tiparele sănătoase se regăsesc şi se restabilesc. Deoarece boala nu are un plan, ea nu se mai poate „regăsi" şi regrupa. Pur şi simplu, dispare - iar rezultatul este că persoana se „vindecă".

În acelaşi mod, la o scară mai mare, credinţele, prejudecăţile, judecăţile şi intoleranţa care ne ameninţă existenţa, sunt o „boală" fără plan. Pentru ca să apară o schimbare de durată în favoarea vieţii, sistemul nostru de credinţe actual trebuie să cunoască dezorganizarea provocată de haos, pentru a se putea restabili ce este adevărat în propriile vieţi. Din această perspectivă, schimbarea este o formă de haos care face parte, în mod clar, din natura noastră.

Pentru a putea vindeca credinţele care ne-au făcut să ne gândim că diferenţele dintre noi sunt intolerabile, este necesară prezenţa a trei elemente:

1. Trebuie să fim dispuşi să ne schimbăm.
2. Trebuie să credem că merită să facem schimbarea.
3. Trebuie să credem că schimbarea este posibilă.

Într-un astfel de cadru, doi dintre factorii necesari pentru ca o informaţie să ducă la o schimbare semnificativă în lumea în care trăim, există deja:

1. Istoria demonstrează că disponibilitatea pe care o avem către schimbare face parte din natura umană.
2. Ameninţările din ce în ce mai mari la adresa existenţei noastre face ca ideea de schimbare să merite efortul.

Ultimul element necesar este, în acelaşi timp, şi cel mai evident. Înainte de a face o schimbare în viaţă, ca persoane individuale sau ca societăţi, ne trebuie *un motiv pentru a crede* că schimbarea pe care o vom face poate fi realizată. Ne trebuie un semn concret!

Semnătura lui Dumnezeu: un motiv pentru a crede

În ultimele luni, revistele de ştiinţă - şi nu numai - au descris ceea ce se cheamă epidemia de „obezitate" din America. Statisticile arată că aproape jumătate din populaţia S.U.A. are peste greutatea normală.[11] Factorii ce caracterizează stilul de viaţă - cum ar fi alimentaţia, exerciţiul fizic, alcoolul şi fumatul - îşi aduc contribuţia principală în această boală foarte răspândită, deşi acestea sunt nişte obiceiuri care pot fi schimbate foarte uşor. Pentru majoritatea americanilor, rezultatele acestor studii, ca şi acest gen de ştiri, nu constituie o surpriză - deja cunoaştem această problemă!

Chiar şi înarmaţi cu cele mai importante informaţii, mulţi oameni refuză să facă schimbările care le-ar aduce avantajul unei vieţi mai lungi, care le-ar îmbunătăţi calitatea vieţii şi ar duce la relaţii mai sănătoase. Din nefericire, numai după ce apare o problemă de sănătate - de cele mai multe ori cauzată de stilul de viaţă - găsesc motivaţia pentru a crede că schimbarea este necesară. În urma încercărilor din experienţa lor personală, oamenii descoperă un motiv pentru a crede.

Exemplul cu obezitatea naţională ilustrează unul dintre modurile în care se pare că învăţăm. De cele mai multe ori, trebuie să trăim ce *nu* dorim, înainte de a şti că nu vrem acel lucru! În loc să alegem modul în care dorim să trăim (de exemplu, opţiuni sănătoase de alimentaţie şi stil de viaţă) reacţionăm la ce ne aduce viaţa, luând deciziile după ce faptul s-a petrecut deja.

Ca societate globală, se pare că am putea învăţa exact în acelaşi fel. A trebuit să trăim ororile genocidului şi oprimării globale,

înainte de a începe să condamnăm politicile care le susţin. Ca naţiune, a trebuit să trăim separarea pe rase şi statut social, înainte de a recunoaşte că reprezentăm mai mult decât un set de credinţe şi o culoare a pielii.

Din punct de vedere istoric, ideile noi, bazate pe adevăr, au fost acelea care au deschis uşa către lumi de schimbare şi oportunităţi complet noi. Până ce Copernic nu şi-a prezentat dovezile care demonstrau că Pământul se roteşte în jurul soarelui - şi nu invers - nu a existat nici un motiv pentru a crede altceva. Doar după ce Antoni van Leeuwenhoek a văzut bacteriile prin lentilele realizate de el, lumea microbilor invizibilă cu ochiul liber a fost luată în serios. Până ce aceştia nu au fost văzuţi, nu a existat nici un motiv pentru a crede că ei ar exista.

Ca specie, am ajuns într-un moment dificil al evoluţiei, când învăţăm felul în care interacţiunea pe care o avem cu forţele naturii se poate armoniza cu stilul nostru de viaţă: perioadă denumită de Carl Sagan, *adolescenţă tehnologică*. Soluţia supravieţuirii este ca noi să recunoaştem principiile fundamentale ale relaţiei cu viaţa, cu fiecare dintre noi şi cu cosmosul, înainte de a putea aplica ceea ce am învăţat!

În mod sigur, la o scară foarte diferită faţă de descoperirile lui Copernic şi Leeuwenhoek - şi totuşi de aceeaşi factură - acum pare să fie momentul potrivit pentru a introduce un nou tip de înţelepciune în epoca noastră de schimbări. Cu toate că majoritate oamenilor cred într-o putere supremă, pentru mulţi, realităţile suferinţelor şi cruzimilor i-au făcut să se îndoiască de legătura dintre noi şi Creator.

Descoperirea numelui lui Dumnezeu în fiecare celulă a fiecărei persoane din trecut, prezent şi viitor, ne oferă motivul de a crede că merită să facem o schimbare. Importanţa catalizatorului este exact ceea ce ne trebuie pentru a transforma îndoiala în încredere. În incertitudinile unei lumi în schimbare, această dovadă ser-

veşte la reînnoirea certitudinii că există cineva „acolo" în care putem crede - oferindu-ne, în acelaşi timp, şi un motiv pentru a crede în noi înşine.

Dincolo de diferenţele dintre noi

Deşi religiile, credinţele şi stilurile noastre de viaţă sunt parte din modul în care ne prezentăm noi în exterior, am putea fi în pragul unei ere în care să depăşim nevoia de a ne separa prin diferenţele dintre noi. Cel puţin, descoperirea numelui lui Dumnezeu în propriile trupuri poartă un mesaj care ne-ar putea insufla un sentiment mai adânc de respect şi toleranţă pentru unicitatea noastră ca indivizi. Natura ne învaţă că diversitatea - exact diferenţele care au fost folosite pentru a justifica actele de frică şi de ură, aparent inutile - reprezintă cea mai mare şansă pentru supravieţuirea noastră ca specie. Din nou, să ne uităm în natură pentru a ne lămuri.

Într-un studiu asupra moliilor, desfăşurat în anii 1950, s-a descoperit că nuanţele în care erau colorate aripile unor specii s-au schimbat în funcţie de mediu, pentru a se camufla. Aripile moliilor care trăiau pe trunchiul copacilor din zona în care se făcea studiul, au căpătat culoarea scoarţei de copac, pentru a nu putea fi detectate uşor de păsările în căutare de hrană. În mod similar, moliile care au fost eliberate într-o zonă stâncoasă, şi-au schimbat culoarea pentru a se armoniza cu cea a stâncilor înconjurătoare. Moliile care nu şi-au schimbat culoarea aripilor au avut vieţi mai scurte, fiind remarcate uşor de păsări şi de alte insecte. Diversitatea produsă de capacitatea de adaptare a moliilor şi uşurinţa cu care s-au adaptat la schimbare, a dus la supravieţuirea lor.[12]

În mod asemănător, capacitatea de a gândi diferit şi de a ne adapta la condiţiile lumii noastre în schimbare, ne asigură supravieţuirea ca specie.

Într-o declarație bine cunoscută, Einstein a definit acest concept astfel: „Problemele semnificative cu care ne confruntăm în prezent, nu pot fi rezolvate de la același nivel de gândire la care eram atunci când le-am creat."

Dacă noi toți am percepe lumea exact la fel și am avea exact aceeași soluție la problemele cu care ne confruntăm, atunci prima dată când răspunsul nostru colectiv ar fi greșit s-ar putea să fie și ultima dată când am putea avea ocazia să ne schimbăm.

Atunci poate că nu este din întâmplare că numele lui Dumnezeu se traduce în aceleași litere și are aceeași semnificație - chiar și în limbile unor popoare cu religii și credințe diferite din lumea în care trăim astăzi. Deși specialiștii recunosc, de exemplu, că tradițiile iudaică și islamică au o ascendență comună prin patriarhul Avraam, interpretarea învățăturilor lui a variat mult de-a lungul secolelor.

Chiar și în prezența unor astfel de diferențe, codul numeric ascuns din alfabetul ebraic și cel arab, dezvăluie exact aceeași valoare și este sursa aceluiași secret al numelui lui Dumnezeu în corpurile noastre. Prin aceasta, codul revelează același mesaj de potențial și speranță al tuturor celor trei religii care reprezintă mai mult de jumătate din populația lumii: iudaismul, islamismul și creștinismul.

Figura 9.1 ilustrează modul în care această puternică legătură creează o punte chiar și între tradiții religioase diferite. Prima coloană de la stânga arată codul vieții, sub forma elementelor componente ale ADN-ului - hidrogen, azot, oxigen și carbon. În coloana din mijloc, același cod este prezentat sub forma literelor echivalente din alfabetul ebraic: *Yod, Hey, Vav și Gimel* (YHVG).

Coloana din dreapta prezintă din nou codul, de data aceasta în limba arabă.[13] Valoarea fiecărei litere este notată imediat la dreapta, în coloana notată „Valoare". Rezultatul este evident, iar implicațiile enorme.

ADN Litere arabe		ADN Litere ebraice		ADN Elemente componente
Arabă	Valoare	Ebraică	Valoare	Chimie
YA	10	*Yod*	10	Hidrogen
HA	5	Hey	5	Azot
WAW	6	*Vav*	6	Oxigen
JYM	3	*Gimel*	3	Carbon
	6		6	Valoarea finală

Figura 9.1: Comparație între elementele vieții și echivalentul lor în alfabetul ebraic și cel arab. Deși limbile sunt diferite în exterior, codurile numerice ascunse sunt aceleași și se obține același mesaj în ambele limbi.

Mesajul din ADN-ul nostru se citeşte exact la fel şi în limba ebraică şi în limba arabă.

Aceste relații ne arată, grafic, ceea ce simțim deja la un nivel intuitiv. Literele numelui lui Dumnezeu din trupurile noastre sunt universale, indiferent de diferențele dintre noi. În fiecare celulă a fiecărui corp, găsim acelaşi cod, reprezentând acelaşi mesaj, ce trece dincolo de limba, credința şi rasa individului, fără părtinire, prejudecată şi fără excepție.

Deşi mulți dintre noi au bănuit că ar trebui să existe, *undeva,* un astfel de mesaj, prin codul din interiorul celulelor noastre, această bănuială devine realitate. Deoarece codul se bazează pe valori certe, repetabile şi verificabile, existența lui este clară. Dincolo de metaforă sau speranță şi indiferent de modul în care interpretăm mesajul, prezența codului nu poate fi negată.

Deşi textul literal al mesajului, respectiv „Dumnezeu/ Eternul în corp", va fi, fără îndoială, supus unor diferite interpretări, faptul că mesajul există, spune extrem de mult. Indiferent de „cine" sau „ce" credem că este sursa codului nostru genetic, gradul extraordinar de ordine presupus de mesaj spune că există ceva „acolo

sus". Acest lucru ne reaminteşte că facem parte dintr-o concepţie mai amplă şi, poate, dintr-un plan mai mare. Din aceste motive, mesajul din corpurile noastre are rolul fără precedent, de a ne oferi o bază comună în rezolvarea neînţelegerilor dintre noi.

Un punct de plecare

În ultimii ani, studierea modului de rezolvare a conflictelor a fost recunoscută ca o ştiinţă specializată şi mereu în evoluţie. Poate că ramura cu dezvoltarea cea mai rapidă din acest domeniu este Alternative Dispute Resolution (ADR - Rezolvarea Alternativă a Disputelor), care a fost elaborată pentru a crea soluţii noi şi inovatoare pentru părţile implicate în situaţii instabile.

În final, scopul ADR este poate cel mai bine prezentat într-un articol referitor la conflictele pentru apă dintre indigenii contemporani. Publicat în revista *International Negotiation,* de către Aaron T. Wolf, profesor asistent la Universitatea de Stat din Oregon, acesta defineşte ADR ca un număr de metode de abordare „cu ajutorul cărora părţile aflate în conflict caută să ajungă la o rezolvare mutual acceptabilă".[14]

Deşi termenul e posibil să fie recent, el sugerează că multe metode noi pot avea, de fapt, rădăcini în societăţile indigene şi că „aparent, se poate să fi fost folosite de indigeni tip de secole, dacă nu de milenii".[15] Ca şi situaţia în care ne găsim noi astăzi ca societate globală - de a supravieţui provocărilor la adresa existenţei noastre, comunităţile vechi au descoperit că este în interesul lor colectiv să lucreze împreună pentru a rezolva problemele care le ameninţau viitorul.

Unul dintre cele mai clare exemple al unei astfel de metode străvechi în acţiune poate fi văzut în tehnica cunoscută sub numele de *viziune împărtăşită în comun.* Wolf descrie aceste exerciţii în studiul său referitor la conflictele pentru apă, dintre popoarele

berbere din regiunea M'goun Valley din Maroc.[16] Prin viziunea lor comună, fiecare individ îşi spune părerea despre cum ar putea arăta conflictul în cazul în care acesta s-ar rezolva - precum şi ce s-ar putea întâmpla dacă negocierile nu vor avea succes.

Scopul acestei viziuni este de a forma o adunare care să pună bazele planului pe care ar dori să-l realizeze împreună. Astfel, ambele părți beneficiază de rezultate şi se simt incluse în proces. În plus, atunci când discuțiile se aprind şi împăcarea pare puțin probabilă, viziunea comună devine un punct de referință la care se poate reveni, reafirmând scopul comun care i-a adus laolaltă, inițial.

Prin împărtăşirea speranțelor şi viselor lor despre cum ar putea arăta soluția pozitivă, părțile în conflict creează o punte între conflictul de moment şi posibilitățile unui viitor mai bun. În plus, viziunea lor comună poate fi folosită pentru a împrăştia mânia ce erupe, deseori, atunci când părțile se întâlnesc față în față şi poate oferi şi motivul pentru a avea încredere în proces. Folosind viziunile, *hak'm* (un judecător regional care foloseşte o combinație de obiceiuri şi tradiții ce onorează ambele părți) „amplasează disputa în contextul mai larg al valorilor şi al istoriei lor comune".[17]

Cu ajutorul viziunilor comune aplicate în diferite probleme, disputele tribale din M'goun Valley rareori ajung să fie supuse atenției unei autorități superioare. Uluitor de simplă, tema viziunii împărtăşite în comun reprezintă, în acelaşi timp, şi posibilitatea unei experiențe comune. Deşi mulți speră la un viitor de pace mondială, în acelaşi timp vedem exemple de ură atât de puternică, neîncredere şi suferință atât de adânci, încât binele comun pare a fi o realitate imposibilă.

La fel cum unii oameni îşi pot pierde încrederea în corpurile lor, atunci când puterea bolii pare să fie mai mare decât posibilitatea de vindecare, cei care au fost în război au nevoie de un punct de plecare, pentru a-şi depăşi neîncrederea şi a începe procesul de vindecare. De la musulmanii şi sârbii din Kosovo, la palestinienii şi

evreii din Israel, amintirea recentelor atrocități și violențe a creat între părțile inamice o senzație de neîncredere, care nu mai lasă loc pentru instalarea păcii. În astfel de cazuri, e dificil să te gândești chiar și la o zi lipsită de violență - ca să nu mai vorbim de un viitor comun și pașnic. Ar fi prea mult să le cerem acestor oameni să creeze o viziune a unui viitor comun.

Exact în astfel de circumstanțe, mesajul din celulele noastre poate servi unui bine superior. În timp ce imaginea unui viitor comun ar putea fi dificil de creat în mijlocul unui conflict ce pare să nu aibă sfârșit, recunoașterea unei identități comune - știind că fiecare individ este marcat de semnătura eternă a aceluiași Dumnezeu - reprezintă un fapt ce nu poate fi negat. În această dovadă singulară, invariabilă, se află adevărul unei familii, al unui trecut comun și un punct de plecare. Recunoscând existența unei prezențe superioare în chiar țesătura corpului nostru, viziunea unui viitor comun începe să capete semnificație.

În primii ani ai acestui secol, multe dintre cele mai violente conflicte, care au dus la numărul cel mai mare de pierderi de vieți omenești, au fost justificate de interpretările extreme ale textelor religioase. Pe baza modului specific în care se citesc unele fraze din scripturile creștine, iudaice sau musulmane, au fost distruse familii, copiii au rămas orfani și națiuni întregi au fost lăsate în ruină. În acest tip de conflicte mesajul din celulele noastre poate avea o importanță mai mare și o semnificație mult mai profundă. Prezența numelui lui Dumnezeu în corpurile noastre stă ca o mărturie eternă a existenței unei prezențe unice în viața însăși - o forță mai mare decât conceptele schimbătoare despre „bine" și „rău".

Pentru indivizii și națiunile care se luptă pentru cauze justificate de religiile lor - dar ale căror principii se bazează pe Dumnezeul ce trăiește în corpurile „inamicilor" lor și în propriile corpuri - conflictele încep să nu mai aibă sens. Astfel, mesajul din celulele

noastre promite o posibilitate şi mai mare de unire pentru cei ce se luptă în numele lui Dumnezeu.

Este interesant că, în comunităţile de berberi şi de beduini pe care Wolf le descrie în articolul său, rezolvarea conflictului este urmată, de cele mai multe ori, de o ceremonie denumită *sulha*, care este un ritual public de iertare, urmat de o sărbătorire. Momentul *sulha* marchează un punct de cotitură în relaţia dintre părţile care au fost în conflict cu zile sau săptămâni înainte. În mod ideal, ritualul are loc *numai atunci când ambele părţi* consideră că situaţia conflictuală a fost rezolvată. Prin ritualul de iertare şi prin această sărbătoare ulterioară se „şterge totul cu buretele" şi acordul este legiferat. Astfel se încheie întreaga experienţă anterioară – şi viaţa se ia de la început.

Pe măsură ce naţiunile încep să se retragă din conflictele ce ameninţă bunăstarea cetăţenilor şi comunitatea noastră globală, ceea ce pare să lipsească este puterea unui semn concret de iertare. Eficienţa unui astfel de gest de onorare, pentru a se ajunge la o pace de durată, nu trebuie subestimată.

Unicul nostru adevăr imuabil

Aşezat lângă fereastră, mi-am ridicat privirea de la hârtiile din faţa mea, pentru a vedea care era cauza agitaţiei. Pe măsură ce ascultam frânturi de conversaţie, mi-am dat seama că femeia care ocupase locul de lângă mine la urcarea în avion avea o prietenă cu care dorea să stea într-o altă secţiune a avionului. Îl convinsese pe bărbatul care stătea lângă prietena ei să schimbe locurile şi acum se înghesuiau unul pe celălalt pentru a se aşeza pe noile saune, înainte ca avionul să părăsească pista. Când totul se rezolvase, m-am trezit lângă mine cu un ofiţer din aviaţia militară americană, care se întorcea la soţia şi la copiii săi, aflaţi la o bază militară din New Mexico.

Nici nu decolase avionul şi noi eram deja angajaţi într-o „conversaţie de zbor", spunându-ne unul altuia de unde venim, unde mergem şi ce vom face odată ajunşi acolo. Imediat ce ni s-a permis folosirea aparatelor electronice, bărbatul şi-a deschis computerul şi a devenit foarte preocupat de informaţiile de pe ecran. Simţindu-se în largul lui – probabil datorită conversaţiei purtate de noi anterior – a început să-mi descrie munca pe care o desfăşura şi modul în care se schimbase aceasta, după atacurile din 11 septembrie de la World Trade Center şi Pentagon.

Pe măsură ce povestea despre noile strategii de securitate naţională şi despre modul în care terorismul i-a redefinit rolul în armată, am descoperit că interesul meu nu se raporta la subiectul în sine, ci la pasiunea acestui om pentru lucrurile în care credea şi la mândria cu care îşi privea responsabilităţile. Am început să mă gândesc la ironia momentului.

Munca lui era să se folosească de resursele celor mai puternice sisteme militare, tehnologice şi de armament din istorie, pentru a acţiona împotriva celor care ne ameninţă casele şi modul nostru de viaţă. Pe de altă parte, în urma activităţii desfăşurate de mine în industria aerospaţială, pe perioada Războiului Rece, scopul meu era acela de a crea o punte între înţelepciunea trecutului nostru, cu ceea ce cunoaştem astăzi, pentru a putea evita exact necesitatea unui astfel de război. Mă întrebam care erau şansele ca agitaţia şi schimbarea locurilor, care au condus la conversaţia noastră, să fi avut loc dintr-o simplă „întâmplare".

După ce ofiţerul a terminat descrierea noilor sale responsabilităţi, conversaţia noastră a deviat. Era evident că acest om era foarte bun în meseria sa. Contribuţia lui în problemele armatei venea din profesionalism, hotărâre şi din mândria cunoaşterii faptului că acele eforturi făceau parte dintr-un efort mai mare. Mi-am exprimat aprecierea pentru modul în care îşi desfăşura activitatea.

„Sunt fericit că faci ceea ce faci şi că o faci atât de bine," am început. „Eu nu aş putea niciodată să fac asta."

„Chiar aşa?", mi-a răspuns. „Este interesant. Şi cu ce te ocupi?", m-a întrebat. După o scurtă descriere a cercetărilor mele, în vederea găsirii unei informaţii pentru a putea evita războiul, el a râs pentru o clipă. Apoi mi-a întors complimentul şi mi-a spus: „Sunt fericit că faci ceea ce faci, deoarece eu nu aş putea niciodată să fac munca *ta*. Este un mod de gândire atât de diferit!"

În restul călătoriei am râs de ironia vieţilor noastre şi am continuat să discutăm despre problemele lumii. Până când am aterizat la Albuquerque, în seara aceea, devenise foarte clar pentru noi că doream aceleaşi lucruri pentru familiile noastre şi pentru lume şi că ne aduceam contribuţia la acest scop comun, în moduri foarte diferite. Pe măsură ce ne îndreptam spre zona de ridicare a bagajelor, ne-am urat unul altuia noroc şi ne-am luat la revedere. Mergând spre scara rulantă, mi-am dat seama că, în acea conversaţie dintre noi, ofiţerul şi cu mine văzuserăm, în oglindă, modul în care conştiinţa pare să acţioneze la o scară mai mare.

Presupunând că suntem conectaţi printr-un câmp unificat de conştiinţă, nu e posibil să existe „ei" şi „noi", pe măsură ce se desfăşoară evenimentele lumii noastre. Toţi suntem pur şi simplu „noi". Împreună, *noi* ne rezolvăm neînţelegerile şi problemele, în singurele moduri pe care le cunoaştem. O parte din noi se bazează pe metodele folosite şi demonstrate din trecutul nostru – bătălii, războaie şi idei vechi, implementate cu ajutorul tehnologiei moderne – pentru a rezolva conflictele care apar între oameni şi naţiuni. În acelaşi timp, o altă parte dintre noi se străduieşte totuşi să modifice gândirea care a dus la nevoia de arme şi armate – cele care fac posibil războiul. Trăim într-o perioadă istorică, în care ambele puncte de vedere trebuie să coexiste, de vreme ce împreună alegem calea pe care o vom urma în viitor.

Ironia timpurilor noastre este că ambele moduri de gândire sunt susținute de oameni buni, care acționează în vederea creării unei lumi mai bune - în singurele moduri pe care le înțeleg. Recunoașterea acestei realități ar putea fi soluția pentru supraviețuirea noastră, pe durata acestei tranziții. În timp ce prin modalitățile vechi câștigăm timp prețios, problema este dacă noi avem, sau nu, înțelepciunea de a folosi acel timp într-un mod eficient, pentru a schimba sistemul de gândire care consideră că războiul este soluția de a rezolva neînțelegerile dintre noi.

Conversația cu ofițerul mi-a întărit părerea că noi lucrăm împreună ca o familie globală - poate în moduri pe care urmează să le recunoaștem sau să le înțelegem în întregime. Totuși, în timp ce continuăm să descoperim cât de adânci sunt rădăcinile „arborelui genealogic al familiei", de un singur lucru putem fi absolut siguri: așa cum „sângele" unește și cele mai îndepărtate rude, pentru că își cunosc moștenirea genetică, mesajul din celulele noastre ne unește prin cunoașterea faptului că fiecare dintre noi are aceeași origine și poartă aceeași semnătură, a aceluiași Creator. Cu acest mesaj, suntem siguri că, pe lângă faptul că trăim pe aceeași planetă și avem același trecut și viitor, suntem direct influențați de alegerile pe care le fac cei din jurul nostru - singura familie pe care o cunoaștem.

Odată ce cunoaștem adevărul despre familia umană, nu-l mai putem uita. Odată ce vedem dovada, negru pe alb, este imposibil să o mai putem uita. Din acel moment, nu ne mai putem scuza că nu am știut, pentru a justifica ura, suferința și atrocitățile care au marcat secolul trecut.

Fără nici o îndoială, toți avem numele străvechi al lui Dumnezeu înscris în corpurile noastre - în modul cel mai intim posibil. Fiecare fibră de mușchi, fiecare cristal din oasele trupului, lacrimile care ne curg și produsele secundare ale vieții, pe care le numim „reziduuri" - toate sunt Dumnezeu.

În această informație simplă, dar semnificativă, stă legătura care ne unește, și cheia supraviețuirii. Nu știm exact cu ce provocări ne vom confrunta în viitorul nostru comun, dar de un lucru putem fi siguri: oricare ar fi testele la care vom fi supuși, le vom trece ca o familie globală. Soarta pe care o poate avea o comunitate, un popor, sau o națiune, poate să o aibă și alții. Ne va trebui întreaga noastră înțelepciune colectivă, dorința de a apăra viața și forța ce poate veni doar din diversitatea noastră, pentru a deveni mai mult decât testele la care vom fi supuși.

De sute de generații, fiecare dintre noi am purtat cheia supraviețuirii noastre, ca pe un mesaj adresat nouă înșine, într-o formă care, odată recunoscută, nu mai poate fi interpretată greșit. Poate că, în anticiparea zilei în care căutarea originilor noastre ne va conduce către esența vieții, acest mesaj va putea fi revelat doar prin descoperirea și acceptarea faptului că suntem cu toții Una.

Dincolo de cuvintele care ne definesc ca evreu, creștin, musulman, hindus, shintoist, aborigen, alb, negru, roșu, sau galben, bărbat, femeie, sau copil, mesajul ne reamintește că suntem oameni. Ca ființe umane, avem aceiași strămoși și suntem copiii aceluiași Creator. În clipele în care ne îndoim de acest adevăr etern, nu trebuie să ne uităm mai departe de celulele corpului, pentru a ni-l reaminti. Aceasta este puterea mesajului din interiorul celulelor noastre.

REZUMATUL CAPITOLULUI 9

- Experiența a demonstrat că omenirea are o capacitate extraordinară de a se uni în timpul perioadelor de necesitate. Din punct de vedere istoric, tragediile au fost cele mai bune ocazii pentru ca populații numeroase și diferite să se alieze într-o cauză comună.

- De ce anume ar fi nevoie pentru a crea un sentiment universal de unitate, fără tragedie, care să facă să dispară neînțelegerile dintre noi și care să dea un sens superior vieții?
- În lucrarea sa de referință pentru SETI, regretatul Carl Sagan a sugerat că detectarea unui mesaj de dincolo de lumea noastră va constitui un puternic factor unificator în conștiința umană.
- În multe privințe, descoperirea unui mesaj universal în celulele propriului corp, poate realiza același tip de consens între oameni de culturi și credințe diferite.
- Multe dintre conflictele care au dus la definirea secolului al XX-lea ca „cei mai sângeroși 100 de ani" din istorie, au continuat și în noul mileniu. În același timp, mulți cred că diferențele noastre religioase, de ereditate și credințe nu au fost niciodată mai mari. Momentul este potrivit pentru a accepta un mesaj unificator de speranță - ceva în care să credem.
- Chiar și în fața dovezilor „lipsei de omenie față de om", istoria și știința sugerează că, în esență, suntem o specie caracterizată prin „bunătate" - deși capabilă de acte violente, în condiții extreme.
- Natura ne pune la dispoziție un model despre modul în care unitatea și cooperarea oferă o șansă mult mai mare de supraviețuire a speciilor, decât concurența violentă. Momente din storia umană - cum ar fi încleștarea dintre civilizații în timpul explorării Americii de Nord - susțin această idee.
- „Semnătura" numelui străvechi al lui Dumnezeu în interiorul celulelor speciei noastre, oferă un numitor comun fără precedent, de la care putem începe să rezolvăm neînțelegerile dintre noi. Această dovadă pal-

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

pabilă ne mai oferă şi motivul pentru a crede că pacea poate fi obținută – şi că merită să acționăm în acest scop.

- Tradițiile indigene de rezolvare a conflictelor ne oferă un model viabil pentru a putea depăşi neînțelegerile care ne amenință supraviețuirea ca specie.
- Ca cetățeni ai lumii, noi reprezentăm mai mult decât orice religie, ascendență, credință, mod de viață, grani-ță, sau tehnologie care ne-ar putea separa. În momentele în care ne îndoim de acest adevăr unic, de nestrămutat, nu trebuie să ne uităm decât la mesajul din propriile corpuri pentru a ni-l reaminti. Aceasta este puterea mesajului din celulele noastre.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Anexa A

ORDINEA SECRETA A ALFABETULUI ARAB
prezentat prin coduri numerice

(Utilizat prin permisiunea și bunăvoința lui David Allen Hulse[1])

Literă	Numele literei	Valoare numerică	Literă	Numele literei	Valoare numerică
A	ALF	1	O	OYN	70
B	BA	2	F	FA	80
J	JYM	3	S	SAD	90
D	DAL	4	Q	QAF	100
H	HA	5	R	RA	200
W	WAW	6	Ș	ȘYN	300
Z	ZA	7	T	TA	400
H	HA	8	Th	Tha	500
T	TA	9	Kh	KhA	600
Y	YA	10	Dh	DhAL	700
K	KAF	20	D	DAD	800
L	LAM	30	Ț	ȚA	900
M	MYM	40	Gh	GhYN	1000
N	NWM	50	A	HMZ	fără valoare
S	SYN	60			

(Literele subliniate ale alfabetului arab de mai sus corespund acelorași valori ale numelui lui Dumnezeu din alfabetul ebraic.)

Literele arabe ale numelui lui Dumnezeu		Literele ebraice ale numelui lui Dumnezeu	
Y (YA)	= 10	Y (Yod)	= 10
H (HA)	= 5	H (Hey)	= 5
W(V) (WAW)	= 6	V (Vav)	= 6

BCU ȘTIINȚIFICĂ CENTRALĂ UNIVERSITY LIBRARY

Anexa B

TABELUL PERIODIC AL ELEMENTELOR

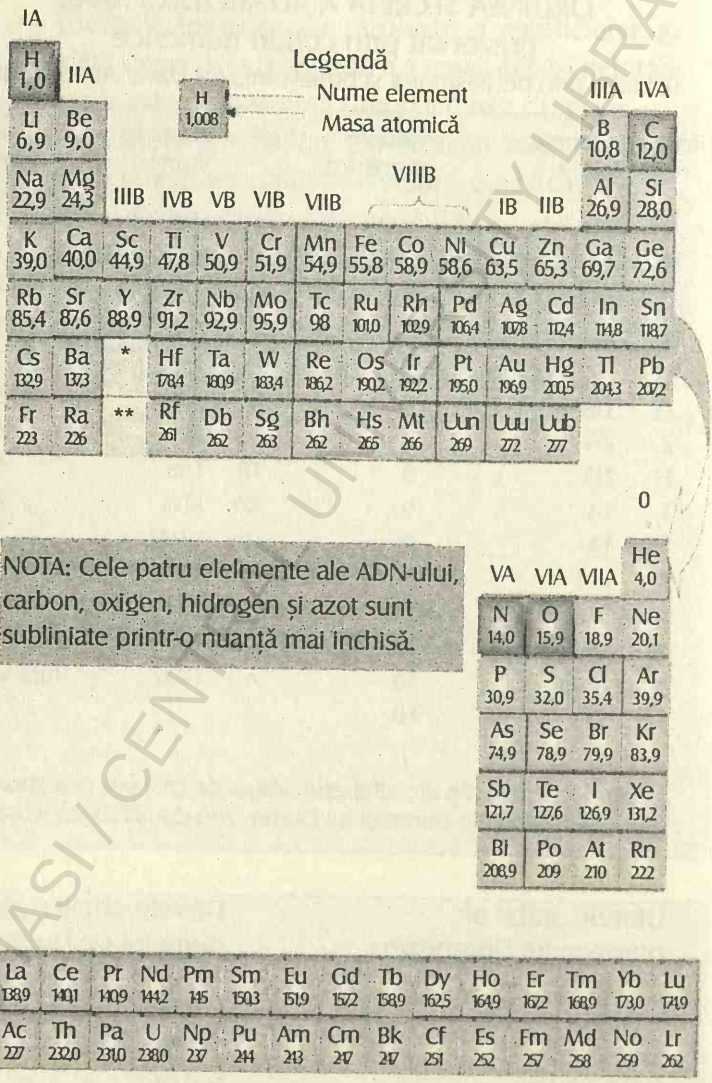

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Anexa C

NUMARUL ATOMILOR
de hidrogen, azot, oxigen și carbon, în fiecare dintre cele patru baze ADN

În baza de ADN *timină*, sunt prezenți șase atomi de hidrogen, doi atomi de azot, doi atomi de oxigen și cinci atomi de carbon*. Citozina se compune din diferite cantități ale exact acelorași elemente, cu cinci atomi de hidrogen, trei de azot, unul de oxigen și patru de carbon. Restul de baze sunt și ele caracterizate de numere de atomi diferite și sunt prezentate mai jos. Astfel, devin posibile nenumărate combinații, doar prin aranjarea diferită a celor patru elemente.

Următoarea schemă prezintă cele patru baze ale ADN-ului și numărul de atomi pentru fiecare element, cel care individualizează fiecare bază.

Baza ADN	Element chimic	Număr de atomi
Timină (T)	Hidrogen	6
	Azot	2
	Oxigen	2
	Carbon	
Citozină (C)	Hidrogen	5
	Azot	3
	Oxigen	1
	Carbon	4
Adenină (A)	Hidrogen	5
	Azot	5
	Oxigen	0
	Carbon	5
Guanină (G)	Hidrogen	5
	Azot	5
	Oxigen	1
	Carbon	5

*Numărul de atomi calculat din *Lehringer Biochemistry Textbook* (standard medical). Dr. Ovokaitys a confirmat interpretarea datelor mele. N.A.

Anexa D

IMAGINI EXTINSE

ale atomilor de hidrogen, azot, oxigen și carbon din fiecare bază ADN și echivalentul lor în alfabetul evreiesc

În timina, citozina, adenina şi guanina care urmează a fi prezentate în schemă, putem vedea că literele/elementele responsabile pentru unicitate, diferă în fiecare bază. În plus, observăm prezența numelui lui Dumnezeu în cod, deoarece YH nu garantează întotdeauna că „în interiorul corpului" (VG) este conținut de porțiunea respectivă de ADN.

De exemplu, în citozină, în timp ce YH se repetă în bază de trei ori, VG, care reprezintă „în interiorul corpului", apare o singură dată. Numele lui Dumnezeu „Eternul" există sub formă de YH într-un procent de 66%, fără nici o mențiune referitoare la direcția naturii eterne a codului, sau a locului în care se află. Cazul extrem al acestui exemplu îl constituie adenina, în care numele lui Dumnezeu apare de patru ori, în timp ce, în această bază, Eternul nu apare deloc direcționat în corp.

Baza ADN	Atom/ Element	Literă ebraică	Număr atomi	Exemplificare literală
Timină(T)	Hidrogen	Y	6	YYYYY
	Azot	H	2	HH
	Oxigen	V	2	W
	Carbon	G	5	GGGGG
Citozină(C)	Hidrogen	Y	6	YYYYY
	Azot	H	3	HHH
	Oxigen	V	1	V
	Carbon	G	4	GGGG

BCU IAȘI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Adenină(A)	Hidrogen	Y	5	YYYY
	Azot	H	5	HHHHH
	Oxigen	V	0	**********
	Carbon	G	5	GGGGG
Guanină(G)	Hidrogen	Y	5	YYYY
	Azot	H	5	HHHHH
	Oxigen	V	1	V
	Carbon	G	5	GGGGG

Aplicând valorile numerice ale alfabetului ebraic, elementelor care compun ADN-ul nostru, descoperim că fundamentul vieții își are originea direct din numele străvechi al lui Dumnezeu.

Legendă:

YH (subliniat) arată aspectul „Etern" al numelui străvechi al lui Dumnezeu.

VG (bold) arată cum „Eternul" trăiește „în interiorul corpului".

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Note de final

Epigraf

1. Text preluat din interpretarea artistică a lui Almaliah Gad a scripturilor ebraice. Gad a realizat monede şi medalii pentru guvernul israelian, precum şi emblema pentru Războiul de Şase Zile. Lucrările sale sunt expuse la Galeriile Ahava din Boca Raton, Florida.

PARTEA I

Introducere

1. Articolul online *Penzias and Wilson's Discovery Is One of the Century's Key Advances*, care include biografia cercetătorilor şi semnificaţia descoperirii făcută de ei. Website: www.bell-labs.com.

2. Michio Kaku, *Visions: How Science Will Revolutionize the 21st Century* (New York: Anchor Books, 1998), p. 5.

3. Între 1998 şi 2000, cel puţin 50 de naţiuni sau regiuni ocupate erau angajate în conflict armat. Jeffrey Boutwell şi Michael T. Klare, „A Scourge of Small Arms", *Scientific American* (iunie 2000); p. 51.

4. Dr. Randall Ingermanson, *Who Wrote the Bible Code? A Physicist Probes the Current Controversy* (Colorado Springs; Water-Brook Press, 1999), p. 19.

5. Michio Kaku, *Hyperspace: A Scientific Odyssey Through Parallel Universes, Time Warps and the Tenth Dimension* (New York; Anchor Books, 1995), p. 289.

6. Barbara Marx Hubbard, citat din *The Prophet's Conference* (Decembrie 2001), Palm Springs, California.

Capitolul 1

1. Richard Leakey, citat din articolul publicat în *National Geographic*, februarie 1998. Website: www.kirjasto.sci.fi/leakey.

2. Eric Hobsbawm, „War and Peace in the 20th Century", *London Review of Books* (februarie 2002). Statisticile realizate de Hobsbawm arată că până la sfârşitul secolului, peste 187 milioane de oameni – *număr care reprezintă mai mult de 10% din populaţia lumii în anul 1913* – şi-au pierdut viaţa în războaie.

3. Zbigniew Brzezinski, *Out of Control: Global Turmoil on the Eve of the 21st Century* (New York; Simon and Shuster, 1995), p.12.

4. Matthew White, *Twentieth Century Atlas.* Vezi „Historical Body Count, Selected Death Tolls for Wars, Massacres and Atrocities Before the 20th Century", Website:

http://users.erols.com/mwhite28/warstat0/htm.

5. Idem.

6. Idem.

7. Brzezinski, *Out of Control,* p.4.

8. Terese Pencak Schwartz, „Five Million Forgotten: Non Jewish Victims of the Shoah". Articolul lui White (1997) referitor la cele cinci milioane de victime ale Holocaustului care nu erau evrei, citează din următoarele surse: Richard C. Lukas, *The Forgotten Holocaust* (Lexington: Univ. Press of Kentuky, 1997) şi Stefan Korbonski, *The Jews and the Poles in World War II* (New York: Hoppocrene Books, 1998). Website: www.remember.org/forgotten/

9. Cifra de 1,2 milioane de tibetani este numărul estimat de pierderi de vieţi omeneşti, pe durata celor două decenii care au urmat după revolta din 1959. Ea reprezintă aproximativ o cincime din populaţia regiunii şi s-ar putea să nu-i includă şi pe cei care au murit în închisori, sau în timpul distrugerii celor peste 6.000 de mânăstiri, temple şi clădiri culturale. Website: www.tibet.com.

10. R. J. Rummel, *Statistics of Democide: Genocide and Mass Murder Since 1900* (Charlottesville: Transaction Publishers and Rutgers Univ., 1997), Virginia Center for National Security Law, School of law, University of Virginia.

11. R. J. Rummel, „War Isn't This Century's Biggest Killer", *The Wall Street Journal* (7 iulie, 1986).

12. Rummel, *Statistics of Democide.*

13. Brzezinski, *Out of Control, p. 12.*

14. Raport asupra epidemiei de SIDA, cu statistici globale de la UNAIDS: The Joint UN Programme on HIV/AIDS. Website:

www.unaids.org.

15. Matthew White, *Twentieth Century Atlas.* Vezi „Worldwide Statistics of Casualties, Massacres, Disasters, and Atrocities". Aceste statistici au fost preluate dintr-o declaraţie de presă făcută de Munich Reinsurance Company în 20 decembrie, 1999. website:

http://users.erols.com/mwhite28/warstat0/htm.

16. Jonathan Steele, „The Century that Murdered Peace", *Guardian Unlimited* (12 decembrie, 1999). Website:

www.guardian.co.uk.

17. Rezumat al misiunilor de pace active ale Națiunilor Unite în 2002 pe țări și ani. În martie 2002 era un număr total de 46.445 persoane angajate ca personal civil și militar reprezentând 87 de țări. Website: www.un.org.

18. Neil Armstrong, citat în articolul, „Contact, Are We Alone?" *Florida Today* (1999). Website: www.flatoday.com.

19. Idem.

20. Idem.

21. Carl Sagan, „The Quest For Extraterrestrial Intelligence." *Smithsonian*, vol. 1, no. 2 (mai, 1978). Articolul său referitor la căutarea de viață extraterestră - costuri și beneficii - poate fi citit online. Website: www.bigear.org/vol1no2/sagan.htm.

Capitolul 2

1. G.Y. Craig și E. J. Jones, *A Geological Miscellany* (New Jersey: Princeton Univ. Press, 1982).

2. În plus, Hutton sugerează că forțele care modifică crusta Pământului, inclusiv vulcanii și ridicarea/coborârea nivelului continentelor, sunt forțe care au rămas constante încă de la începutul timpului. Din această ipoteză conform căreia procesele Pământului sunt *uniforme* în perioade mari de timp, Hutton și-a denumit teoria: principiul actualismului (*uniformitarianism*, în engleză)

3. În anul 1830, ideile lui Hutton au fost popularizate prin lucrările unui alt om de știință scoțian, Charles Lyell, în ceea ce este acum lucrarea clasică: *The Principles of Geology.*

4. Charles Darwin, 1859. Citat de Galapagos Conservation Trust, o organizație dedicată conservării și răspândirii descoperirilor lui Darwin din Insulele Galapagos. Website: www.gct.org.

5. Când se vorbește despre *altitudini mari* ne referim la înălțimi între 1800 și 6000 metri peste nivelul mării, înălțimile mai mari fiind considerate *altitudini extreme*. Deși se cunoaște faptul că există sate locuite permanent, chiar și la înălțimi de 5700 metri deasupra nivelului mării, populațiile situate la astfel de altitudini sunt, totuși, puține.

6. Stephen Molnar, *Human Variation Races, Types, and Ethnic Groups* (New Jersey; Prentice Hall, 1992), p. 218.

7. Dacă nu se menționează altfel, aceste date provin din Ediția specială a revistei *Scientific American* (vol. 12, no.2), publicată în luna iulie a anului 2003, New Look at Human Evolution.

8. Rămășițele fosilizate din genul *Australopithecus* acoperă o perioadă mare de timp. După acest studiu, cel mai vechi reprezentant din această linie, *Australopithecus anamensis,* datează de acum aproximativ 4,1 milioane de ani,

în timp ce reprezentantul cel mai tânăr, *Australopithecus boisei,* datează de acum 1,4 milioane de ani.

Cel mai popularizat exemplu de *Australopithecus* a fost cel al unei femei descoperite în 1974, lângă Hadar, Etiopia. Poreclită „Lucy", ea este cel mai complet exemplar de *Australopithecus* descoperit până în prezent.

9. S. J. Gould şi N. Eldridge, „Punctuated Equilibria: The Tempo and Mode of Evolution Reconsidered", *Paleobiology,* vol.3: p. 115-151. Pentru prima dată în aproape un secol, teoria lui Darwin este acum pusă sub semnul întrebării de către o alternativă viabilă, cunoscută sub numele de *Punctuated Equilibrium.* Propusă de Niles Eldridge şi Stephen Jay Gould, teoria susţine că „în loc de o mişcare lentă, continuă, evoluţia tinde să fie caracterizată de perioade lungi de stagnare, *punctate* de episoade de dezvoltare rapidă de noi forme".

10. Igor V. Ovchinnikov, et al., „Molecular Analysis of Neanderthal DNA from the Northern Caucasus", *Nature,* vol. 404 (30 martie, 2000); p. 490.

11. Declaraţie de presă făcută de Universitatea din Glasgow, „Rare Tests on Neanderthal Infant Sheds Light on Early Human Development", 28 martie, 2000. website: www.gla.ac.uk.

12. *Genes in Chimpanzee chromosome 12 or 13 (correspond to human chromosome 2).* Părţi din succesiunea de gene recuperată de la *GenBank International Nucleotide Sequence Database.* Website: http://sayer.lab.nig.ac.jp/-silver/chimp/chromosome-12/top-1213.html.

13. R. Avarello, et al, „Evidence for an Ancestral Alphoid Domain on the Long Arm of Human Chromosome 2", *Human Genetics,* vol. 89, no. 2 (mai 1992); p. 247-249.

Ce urmează este un extras din rezumatul articolului. „Deoarece se presupune că acest cromozom uman 2 provine din *fuziunea telomerică a doi cromozomi ancestrali de la primate,* aceste descoperiri indică faptul că nu numai secvenţele telomerice, dar şi centromerul ancestral (sau cel puţin secvenţa sa alfoidă) au fost conservate".

14. „Origins of Human Chromosome 2: An Ancestral telomere-telomere Fusion", dezbaterile Academiei Naţionale de Ştiinţe din Statele Unite ale Americii, vol. 88, no. 20 (15 octombrie, 1991).

Ce urmează este un extras din rezumatul articolului. „Concluzionăm că locul clonat în cosmide c8.1 şi c29B reprezintă o rămăşiţă a *unei vechi fuziuni telomer-telomer şi marchează punctul în care doi cromozomi ancestrali de la primate au fuzionat pentru a da naştere cromozomului uman 2".*

15. Don Lindsay, „An Inversion Between Man and Chimpanzee Chromosomes". Aceasta este o descriere scurtă, mai puţin tehnică, şi o digramă a feno-

menului de gene identice în diferite locuri în ADN-ul uman şi al cimpanzeilor. Această referinţă simplă online se poate găsi la:

www.cs.colorado.edu/-lindsay/creation/inversion.html.

16. L. S. B. Leakey, Arthur T. Hpowood şi Hans Reck, „Age of the Oldoway Bone Beds, Tanganyika Territory", *Nature*, vol 128, no. 3234 (24 octombrie, 1931); p. 724.

17. Idem, p. 239-244.

18. Richard E. Dickerson şi Irving Geis, *Chemistry, Matter, and the Universe: An Integrated Approach to General Chemistry* (Menlo Park, CA.: W. A. Benjamin, 1976), p. 629.

19. Frank Crane, *The Lost Books of the Bible and the Forgotten Books of Eden* (New York: New American Library, 1953).

20. Dickerson şi Geis, *Chemistry, Matter, and the Universe,* p. 529.

21. Darwin, *The Origin of Species,* p. 168.

22. Francis Crick, *Life Itself* (New York: Simon and Shuster, 1981), p.88.

Capitolul 3

1. Există multe lucrări bune care prezintă viaţa, trecutul şi învăţăturile lui Baal Shem Tov şi trecerea lui de la Israel ben Eliezer. Următoarea se referă în special la relaţia lui cu *Cartea lui Adam*. Web-site-ul Fundaţiei Baal Shem Tov: www.baalshemtov.com.

2. Crane, *The Lost Books of the Bible and the Forgotten Books of Eden,* p. 13.

3. Idem, p. 14

4. Idem, p. 11.

5. Hershel Shanks, *The Mystery and Meaning of the Dead Sea Scrolls* (New York: Random House, 1998).

6. *The Dead Sea Scrolls,* traduse şi comentate de Michael Wise, Martin Abegg Jr. şi Edward Cook (California: HarperSanFrancisco, 1996), p. 8.

7. James M. Robinson, ed., *The Nag Hammadi Library,* tradusă şi prezentată de membrii proiectului Coptic Gnostic Library al Institute for Antiquity and Christianity, Claremont, California (Harper-SanFrancisco, 1990).

Datând din secolul IV e.n., Biblioteca de la Nag Hammadi începe cam în perioada în care se opresc relatările din Manuscrisele de la Marea Moartă. Tradiţiile gnostice au apărut în perioada în care doctrina creştină timpurie era remodelată şi definită. Identificându-se cu învăţăturile sub forma în care erau păstrate de generaţiile anterioare, gnosticii au preferat să se separe şi să onoreze tradiţiile originale, în loc să urmeze calea trasată de biserică. Textele lor şi modul lor de viaţă au fost desconsiderate şi, în final, eliminate din învăţăturile creştine.

Prin descoperiri ca cele de la Nag Hammadi, cărți rare, cum ar fi *Evanghelia după Maria, Apocalipsa lui Adam* și *Cartea lui Enoh*, supraviețuiesc și astăzi ca o mărturie a profunzimii înțelepciunii gnosticilor și a dăruirii lor pusă în slujba conservării unei învățături eterne pentru generațiile ulterioare.

8. *The Book of Enoh the Prophet,* tradusă de Richard Laurence după un manuscris etiopian din Biblioteca Bodleian (San Diego: Wizards Bookshelf, 1983), p. iv.

9. Idem, p. iv-v.

10. Idem, p. vii.

11. Idem, capitolul 1, versetul 1, p. 1.

12. Idem, capitolul LXIII, versetul 1, p. 77.

13. Idem, capitolul IX, versetul 5, p. 9.

14. Idem, capitolul LXVIII, versetul 7, p. 85.

15. Idem, capitolul XLI, versetul 2, p. 46.

16. Idem, capitolul XLII, versetul 1-2, p. 47.

17. *The Other Bible: Ancient Alternative Scriptures,* Willis Barnstone, ed. (California: HarperSanFrancisco, 1984), p. 25.

18. Idem.

19. Idem., p. 26.

20. *Sepher Yetzirah: Cartea Creației,* Aryeh Kaplan, ed. (York Beach, ME: Samuel Weiser, 1997), p. 5.

21. Idem, versetul 1:1, p. 5.

22. Idem, versetul 2:2, p. 100.

23. Idem, 1:1, p. 22.

24. Karen Armstrong, *A History of God: The 4.000-Year Quest of Judaism, Christianity and Islam* (New York: Alfred A. Knopf, 1993), p. 216.

25. *Sepher Yetzirah, p. xxv.*

26. Idem.

PARTEA A II-A

Capitolul 4

1. *The Other Bible,* „The Creation of Adam", p. 26.

2. *Coranul sfânt,* traducere și comentarii de Maulana Muhammad Ali, capitolul 22, secțiunea 1, versetul 5 (Columbus, OH: Ahmadiyyah Anjuman Isha'at Islam Lahore, 1995), p. 648.

3. Idem, capitolul 25, secțiunea 5, versetul 54, p. 705.

4. Idem, capitolul 22, secțiunea 1, versetul 5, p. 648.

5. *The Torah*, A Modern Commentary, ed. W. Gunther Plaut, ed. (New York: Union of American Hebrew Congregations, 1981), Geneza 2:7, p. 29.

6. Manly P. Hall, *The Secret Teachings of All Ages: An Encyclopedic Outline of Masonic, Hermetic, Qabbalistic and Rosicrucian Symbolical Philosophy,* (Los Angeles: The Philosophical Research Society, 1988), CLIII.

7. Roger Bacon (1214-1294 d.Ch) este considerat a fi primul alchimist „adevărat" în Europa Medievală. El a fost un franciscan a cărui muncă l-a dus la concluzia: „Ştiinţa experimentală ... dezvăluie adevăruri care nu ar fi fost descoperite cu ajutorul principiilor generale".

8. Locul unde se află în prezent *Tăbliţele de smarald ale lui Thoth* originale şi cele ulterioare, *Tăbliţele de smarald ale lui Hermes* nu este cunoscut cu exactitate. Specialiştii bănuiesc că s-ar putea să se fi numărat printre cele 532.000 de documente pierdute odată cu incendierea Marii Biblioteci de la Alexandria, în anul 48 î.Ch. Înainte de acel incendiu, istoricul roman Kallimachos nota că toate cunoştinţele civilizaţiei greceşti, inclusiv cele de astronomie, medicină, ştiinţă şi filozofie fuseseră înregistrate şi depozitate în bibliotecă. Putem presupune că şi revelaţiile lui Thoth se aflau printre acele documente.

9. Z'ev ben Shimon Halevi, *Kabbalah: Tradition of Hidden Knowledge* (New York: Thames and Hudson, 1979), p. 7.

Sefirotul închis cu o linie întreruptă aflat imediat sub Coroană pe Arborele Vieţii, este cunoscut sub numele de „non-sefirotul" *Cunoaşterii.* El are un loc unic printre numele lui Dumnezeu din Arbore, pentru că, deşi i se acordă un anumit loc în Arbore, el rămâne nemanifestat în experienţa noastră de creaţie.

10. *Sepher Yetzirah,* anexa 1, capitolul 2, versetul 2, p. 286.

11. Halevi, *Kabbalah*, p. 6.

12. *Sepher Yetzirah*, capitolul 1, versetul 9, p. 68.

13. Idem, anexa 1, capitolul 4, versetul 2, p. 288.

14. Idem, versetul 6, p. 289.

15. Idem, versetul 7, p. 289.

16. Idem, capitolul 3, versetul 4, p. 145.

17. Idem, versetul 7, p. 152.

18. Idem, versetul 8, p. 154.

19. Idem, versetul 9, p. 155.

20. „Rugăciunea ajută pacienţii să se vindece", United Press International (1999). Raport online referitor la studiile care fac comparaţie între recuperarea şi rezultatele tratamentului în cazul pacienţilor pentru sănătatea cărora s-au spus rugăciuni şi cei pentru care nu s-au spus rugăciuni. Website: www.applesforhealth.com/prayerhelps1.html.

21. Idem, p. 1.

22. Kaku, *Visions*, p. 4.

23. În ianuarie 1958, Statele Unite au lansat primul satelit fără personal uman la bord, *Explorer I,* pentru a culege informații despre atmosferă și Pământ, ca parte a proiectului IGY. Cu ajutorul instrumentelor de la bordul satelitului, oamenii de știință au beneficiat de noi informații referitoare la compoziția atmosferei, oceanelor și continentelor Pământului.

24. Procentele exacte ale compoziției atmosferei terestre pot varia datorită unor factori ca temperatura și altitudinea. În general, atmosfera Pământului este formată din 78% azot și 21% oxigen. Puteți găsi informații referitoare la acest subiect în secțiunea denumită „Composition of the Atmosphere", de pe website-ul NASA:

http://liftoff.msfc.nasa.gov/academy/space/atmosphere.html.

25. În timp ce procentajul exact de oxigen dizolvat în apă poate varia datorită temperaturii și salinității apei (apă proaspătă/apă sărată), raportul este același. Deși există mai multe studii în acest sens, eu l-am ales pe acesta, deoarece el prezintă modul în care se determină procentajul. Rezultatele: apa este aproximativ 88,89% oxigen și 11,11% hidrogen. Website: www.citycollegiate.com/chapter3a.htm.

26. Împreună, hidrogenul (71%) și heliul (27,1%) reprezintă peste 98% din compoziția Soarelui nostru. Restul este format din oxigen, carbon, azot, siliconi, magneziu, neon, fier și sulf, prezente în cantități neglijabile. Website NASA:

http://imagine.gsfc.nasa.gov/docs/ask_astro/answers/961112a.html.

Capitolul 5

1. Deși cercetătorii au obținut rezultate bune în urmărirea multor alfabete vechi până în punctul în care s-au despărțit dintr-un arbore lingvistic mai timpuriu, rădăcinile exacte ale arborelui lingvistic în sine rămân de nepătruns. În timp ce arheologii au recuperat exemple de forme de scris străvechi și sunt de acord în ceea ce privește *autorul* tablelor, sulurilor și desenelor rupestre din vremurile trecute, misterul originii limbajului scris, respectiv *unde și cum*, rămâne.

Deocamdată, dovezile par să sugereze că multele și diferitele limbi ale lumii de azi s-au născut acum peste 5.000 de ani, dintr-o limbă „mamă" comună. Au fost stabilite legături directe între tăblițele cu cuneiforme, de exemplu, și bazele limbilor greacă, ebraică și feniciană moderne.

2. În fizică, de exemplu, litera *E* este un exemplu de logogramă. Aici, *E* este un simbol care reprezintă forța „energiei" și toate implicațiile pe care mate-

matica şi fizica le asociază cu energia. Este o logogramă care foloseşte acest simbol şi care este poate cea mai cunoscută ecuaţie matematică: E şmc^2.

Silabogramele sunt simboluri care reprezintă silaba unui cuvânt vorbit. Regretatul J. T. Hooker, Profesor emerit de greacă şi latină la University of London, descrie semnificaţia folosirii simbolurilor care reprezintă silabele ca „cea mai importantă realizare în istoria scrisului". J. T. Hooker, *Reading the Past* (London: British Museum, 1990). Limbile vechi, cum ar fi chineza, unde fiecare cuvânt este o silabă, au avansat enorm în capacitatea lor de a păstra detalii istorice prin folosirea semnelor silabe. În engleză, din nou, limbajul ştiinţific oferă un exemplu de silabogramă folosită pentru a defini constanta matematică „pi" (π). Aici simbolul constituie întregul cuvânt „pi" şi este folosit pentru a exprima o relaţie între circumferinţa unui cerc şi diametrul său.

3. *Sepher Yetzirah,* anexa 1, capitolul 4, versetul 4, p. 288.

4. David Allen Hulse, *The Key of it All: An Encyclopedic Guide to the Sacred Languages & Magical Systems of the World, Book Two: The Western Mysteries* (St. Paul, MN: Llewellyn Publications, 1993), p. 461-538.

5. *The American Heritage College Dictionary,* Third Edition, definiţia 2 (New York. Houghton Mifflin Company, 1997), p. 1221.

6. Studiul gematriei poate, de fapt, să fie una dintre cele mai vechi ştiinţe existente. Aproape universal valabil, tradiţiile străvechi au asociat literele celor mai importante alfabete, inclusiv celui englez, grec, coptic latin, sanscrit, ebraic, arab, chinez, cuneiform şi tibetan, cu valori numerice. Pentru mai multe informaţii despre acest subiect, vă recomand tratatul în două volume al lui Hulse, *The Key of It All* (vezi nota 4 de mai sus).

7. Folosirea gematriei pentru a studia relaţiile „ascunse", mai profunde, dintre cuvinte şi fraze a fost recunoscută, onorată şi practicată de oameni de ştiinţă şi filozofi deopotrivă, timp de sute, dacă nu mii de ani. Poate cel mai evident exemplu de acceptare şi de studiu a gematriei este legat de ştiinţa mistică a Kabalei ebraice.

Principiile gematriei pot fi cercetate la diferite niveluri de semnificaţie, nu numai prin simpla adunare a valorilor literelor-numerelor, şi include utilizarea valorilor reduse, integral reduse, absolute şi ordinale. În vreme ce există multe texte de calitate despre acest subiect, una dintre cele mai bune referinţe web pe care o cunosc este găzduită de *Gal Einai Institute of Israel*, cu informaţii preluate din învăţăturile rabinului Yitzchak Ginsburgh. Website:

www.inner.org/gematria/gematria.htm.

8. Rabinul Benjamin Blech, *The Secrets of Hebrew Words* (New Jersey: Jason Aronson, 1991), p. 129.

9. *The Other Bible,* Haggadah, p. 25.

10. Robert Taylor, *Sacred Geometry: Philosophy and Practice* (New York: Thames and Hudson, 1982), p. 9.

11. Idem, p. 10.

12. Michael Drosnin, *The Bible Code* (New York: Simon and Shuster, 1997), p. 25.

13. „Masa atomică" se calculează ca masa unui atom raportată la o doisprezecime din masa carbonului-12, cea mai răspândită formă de carbon.

În Tabelul Periodic al Elementelor (Anexa B), fiecare element are o valoare a masei atomice. (Deşi termenii de *masă atomică* şi *greutate atomică* sunt deseori folosiţi unul în locul celuilalt şi valorile asociate acestora sunt foarte similare, ele sunt, de fapt, măsuri pentru două proprietăţi diferite. Greutatea atomică poate fi definită ca o măsură a forţei cu care planeta atrage masa.)

14. „Materia" este definită ca orice ocupă un spaţiu şi are o masă. „Masa" descrie inerţia unui obiect care se deplasează şi cât de uşor poate acel obiect fi influenţat sau oprit. De exemplu, o pasăre care zboară cu o viteză de 16 km pe oră, poate fi uşor influenţată de o adiere uşoară; se spune că pasărea are o masă redusă. Asupra unui tanc militar blindat care se deplasează cu aceeaşi viteză, adierea nu prea are, totuşi, efect. În acest caz, *masa* tancului se spune că este mai mare decât cea a păsării. Din punctul de vedere al chimiei, atunci când întrebăm „cât de mult" din ceva este prezent, întrebăm, de fapt, „Care este masa" acelui ceva.

15. Următoarele sunt caracteristicile cheie care fac fiecare element din Tabelul Periodic al Elementelor unic. Din cele 17 posibilităţi, numai una dintre ele face legătura dintre cele mai răspândite elemente din univers şi valorile numerice ascunse din alchimia străveche. Caracteristica cheie este *masa atomică.*

Caracteristici cheie care fac ca fiecare element să fie unic:

Număr atomic	Înveliş atomic
Punct de topire	Electronegativitate
Raza atomică	Potenţial de ionizare
Densitate	Greutate atomică
Masa atomică	Punct de fierbere
Raza covalentă	Căldură specifică
Stări de oxidare	Căldura de fuziune
Valoare termică	Conductibilitate
Căldura de vaporizare	Umplere orbitală

16. *Sepher Yetzirah,* capitolul 1, versetul 13, p. 80. în versiunea Saadia a *Sepher Yetzirah*, găsim cele trei Litere Mamă menționate aproape imediat, la începutul primului capitol. Aici, se face o distincție între Fundamentale (Mame), Duble și Elementare.

„Douăzeci și două de litere, o bază de trei, șapte
Duble și douăsprezece elementare."
„Cele trei litere Fundamentale sunt A, M, +..."
„Cele șapte Duble sunt B,G,D,K,P,R,T..."
„Cele douăsprezece Elementare sunt H,V,Z,Ch,T,Y,L,N,S,O,|,Q."

17. Idem, p. 140.

18. Idem.

19. Folosind principiile gematriei, litera ebraică Yod se reduce la valoarea 1.

(י) Yod ≡ 10; 1 + 0 ≡ 1

În Tabelul Periodic, există un element a cărui valoare numerică întreagă se potrivește cu cifra „1" de la Yod: elementul hidrogen.

Hidrogen

A.M. ≡ 1,008; număr întreg ≡ 1

Printr-un proces similar, descoperim o potrivire între litera *Hey* și elementul azot (valoare 5) și între litera *Vav* și elementul oxigen (valoare 6).

20. *Sepher Yetzirah,* capitolul 1, versetul 12, p. 77.

21. Un principiu folosit în logica adoptării unei decizii, atunci când există una sau mai multe posibilități. Denumirea este atribuită lui William Occam – filozof medieval – și este deseori numit *principiul parcimoniei.* În general, principiul susține că „întotdeauna trebuie să alegi cea mai simplă explicație a fenomenului, cea care necesită cele mai puține deducții logice". Website: http://pespmc1.vub.ac.be/asc/PRINCI_SIMPL.html.

22. Dickerson și Geis, *Chemistry, Matter, and the Universe,* grafic preluat de pe coperta interioară a ediției cartonate.

Concentrația elementelor în univers și în corpurile noastre.
(valori date în atomi per 100.000)

Element	Întregul univers	Corpul uman
Hidrogen	92.760	60.560
Azot	15	2.440
Oxigen	49	25.670
Carbon	8	10.680

În mod interesant, atunci când facem comparație cu răspândirea celor patru elemente în univers, corpul uman conține aceste elemente în concentrații mult mai mari decât cele din lumea care ne înconjoară. (Din Dickerson și Geis, *Chemistry, Matter, and the Universe,* 165).

Capitolul 6

1. *Golden Treasury of Bible Stories,* Arthur Whitfield Spaulding, ed. (Nashville: Southern Publishing, 1954.

2. Halevi, *Kabala,* p. 5

3. *Tanakh: The Holy Scriptures* (Philadelphia: The Jewish Publication Society, 1985), Torah, Exodul 3:14, p. 88.

4. Halevi, *Kabala,* p. 9.

5. *Zohar. The Book of Splendor,* Gershom Scholem, ed. (New York: Schocken Books, 1949), p. 3.

6. *Sepher Yetzirah, p. 5.*

7. *Tanakh,* Torah, Exodul 3:13, p. 88.

8. *The Torah,* comentariu, „The Divine Name Ehyeh", p. 405.

9. Idem, Exodul 3:15, p. 400.

10. Idem, nota de subsol 4, p. 405.

11. Idem, comentariu, „Numele meu YHVH", p. 424-425.

12. Idem, comentariu, „Hidden", p. 408.

13. Idem.

14. *The New Jerusalem Bible: The Complete Text of the Ancient Canon of the Scriptures, Standard Edition* (New York: Doubleday, 1999), Exodul 20:7, p.70.

15. YHVH mai este cunoscută și ca *Tetragrammaton,* o descriere derivată din limba greacă care înseamnă în traducere literală „cuvânt format din patru litere".

16. *The Torah,* comentariu, „Linguistic Excursus on the Name YHVH", p. 426.

17. Această fotografie este o parte din cel mai bine păstrat sul din Grota I, Primul Manuscris al lui Isaia (1Qisa). Documentul are o lungime de 7 m și în această imagine sunt cuprinse coloanele care conțin textul după Isaia de la 38:8 până la 40:28. (Fotografie executată de John Trevor.)

18. *The Torah,* nota de subsol 6:3, p. 426.

19. *Sepher Yetzirah,* p. 17.

20. Dana M. Pike și Andrew C. Skinner, *Qumram Cave 4, XXIII: Unidentified Fragments,* Discoveries in the Judean Desert XXXIII (Anglia: Oxford Univ. Press, 2001), Tăblițe, Tăblița XIX, fragmentul cu numărul 66.

Fragment de manuscris cu numele YHVH. Deși aceasta nu este singura apariție a numelui străvechi al lui Dumnezeu pe un fragment de manuscris, aces-

ta este cel mai bun exemplu pe care l-am putut găsi şi, în acelaşi timp, unul dintre cele mai vechi. Această imagine a fost făcută publică în 2001, ca parte a seriei de volume care documentează conținutul descoperirilor de la Marea Moartă. Imaginea este reprodusă cu aprobarea Oxford University.

21. Hershel Shanks, „Publishing Every Last Fragment", *Biblical Archaeology Review* (martie/aprilie 2002), p.6.

22. David Allen Hulse, *The Key of It All, Book Two: The Western Mysteries* (St. Paul, MN: Llewellyn Publications, 1994), Introduction, p. cvii.

23. *Sepher Yetzirah,* anexa 1, capitolul 1, versetul 1, p. 285.

24. *The Torah,* comentariu, „Linguistic Excursus on the Name YHVH", p. 426.

25. Idem.

26. *Sepher Yetzirah,* p. 15.

27 *The Torah,* Exodul 15:2, p. 488.

28. *The Other Bible*, Haggadah, p. 32.

29. *Sepher Yetzirah,* pp. 19-22.

30. Idem, capitolul 2, versetul 2, p. 100.

31. Declarație de presă a NASA, „Radiotelescopul Hubble citeşte vârsta universului". *Spaceflight Now* (2002).

32. J. D. Watson şi F. H. Crick, „O structură a acidului dezoxiribonucleic". *Nature*, vol. 171 (aprilie 1953), p. 737.

33. Robert Wright, *Time 100: Scientists & Thinkers - James Watson & Francis Crick.* The Time Archive, 1. Website:
www.time.com/time/time100/scientist/watsoncrick.html.

34. Preşedintele Clinton, „Anunțarea încheierii primului studiu despre genomul uman complet", dintr-o conferință de presă de la Casa Albă, 26 iunie, 2000.

35. În afara scopului acestui text, cheia pentru a înțelege aranjarea bazelor pe spirala dublu elicoidală este că secvența de baze care sunt orientate pe o direcție, cele care formează o latură a scării, sunt complementare secvenței de pe cealaltă latură a scării, acestea fiind orientate pe direcția opusă. Deoarece numai anumite baze se pot combina cu alte baze, şansa de eroare în cod sunt extrem de reduse datorită acestei structuri.

36. Cele patru baze ADN sunt, de fapt, ca nişte simboluri stenografiate, o abreviere a elementelor reprezentate de litere. În timp ce aceleaşi elemente, respectiv hidrogen, azot, oxigen şi carbon, sunt prezente în fiecare bază de ADN, *procentajul din fiecare element este cel care diferă.* În locul unui proces laborios de scriere a frecvenței de apariție a unui element de fiecare dată când se scrie o bază, ele sunt notate simplu cu literele A, T, C, sau G. (Vezi şi Anexa C.)

37. *The Expanded Quotable Einstein*, Alice Calaprice, ed. (Princeton, N.J.: Princeton Univ. Press, 2000), p. 203.

38. *Sepher Yetzirah,* capitolul 1, versetul 9, p. 68.

39. *The Torah*, comentariu, „Linguistic Excursus on the Name YHVH", p. 426.

40. *Sepher Yetzirah*, p. 15.

41. *The American Heritage College Dictionary,* Ediția a treia, definiția 1, p. 471.

42. Următoarele referințe provin din conversațiile mele personale și din corespondența cu specialistul și autorul David Allen Hulse. În ceea ce privește ordinea literelor ebraice ca numere, el spune, „În sens numeric, ordinea literelor (ebraice) contează mai puțin". Deoarece fiecare literă este asociată cu o valoare numerică, așa cum suma lui 2 plus 1 este exact aceeași cu suma lui 1 plus 2, putem considera VG din ADN-ul nostru ca GV.

În ebraică, GV are un număr de posibile traduceri, toate în tema generală - GV se traduce „spate", „coloană vertebrală", sau „interiorul corpului". Hulse oferă exemple cu aceste sensuri într-un context biblic cu GV ca spate (coloană) (Ezekiel 23:35) și ca interior (Iov 30:5). Gematria acestui cuvânt și cuvântul ebraic pentru „Adam", dezvăluie o relație interesantă și grăitoare. Suma valorilor numerice pentru GV ≡ 9 (G(3) + V(6) ≡ 9). Aceasta este aceeași valoare ca și pentru numele primului reprezentant al speciei noastre, Adam (A ≡ 1 + D ≡ 4 + M ≡ 40, suma de 45 reducându-se la 9).

Din perspectiva acestei relații mai profunde, revelate de număr, corpul speciei noastre și VG/GV din celulele noastre descriu același lucru. Astfel, ultimele două litere ale mesajului din celulele noastre pot fi considerate ca făcând referire la „în interiorul corpului".

David Allen Hulse este recunoscut în plan internațional ca expert de prim rang în descifrarea relației mistice dintre limbile străvechi și semnificația lor numerologică. Autor a numeroase texte, inclusiv *the Key of It All, Book One: The Eastern Mysteries, The Key to It All, Book Two: The Western Mysteries* și *New Dimensions for the Cube of Space* (York Beach: Samuel Weiser, 2000), el a mai contribuit și la ultima carte a lui Israel Regardie, *The Complete Golden Dawn System of Magic* (Malaysia: Falcon Press, 1984).

43. Din cercetările mele referitoare la semnificația literelor VG și GV, este evident că în tradiția Kabalei, ordinea inversă a literelor poate fi asociată cu planuri alternative, sau „inverse" ale creației. *Sepher Yetzirah*, de exemplu, face referire la aceste planuri descriind procesul de combinare a fiecăreia din cele 22 de litere ebraice cu restul literelor din alfabet, într-o secvență nonrepetitivă, pen-

tru a crea cele 231 posibilități (Porți) ale creației (*Sepher Yetzirah*, capitolul 2, versetul 5, 124). Hulse descrie semnificația lui GV / VG ca cea de-a 44 Poartă a Creației. Aici valoarea porții codificate este DM, care înseamnă „sânge" în ebraică și este rădăcina numelui dat primului reprezentant al speciei noastre, ADM, (Adam).

44. Fiecare bază de ADN conține un grad diferit de „în interiorul corpului". De exemplu, în baza timină (T) există șase atomi de hidrogen, doi atomi de azot, doi atomi de oxigen și cinci atomi de carbon. Luând în considerare fiecare element din perspectiva literelor ebraice, în timină există de două ori aspectul „Dumnezeu/Eternul" sub formă de VG, ceea ce înseamnă „în interiorul corpului". Restul bazei este reprezentată de Y și de G din cod. (Vezi Anexa D pentru exemplificarea acestui principiu.)

PARTEA A III-A

Capitolul 7

1. Blech, *The Secrets of Hebrew Words, p. 22.*

2. Gregg Braden, *The Isaiah Effect: Decoding the Lost Science of Prayer and Prophecy* (New York: Harmony Books, 2000), p. 187-192.

3.Rollin McCraty, Mike Atkinson, William Tiller, Glen Rein și Alan D. Watkins, „The Effects of Emotions on Short-Term Power Spectrum Analysis of Heart Rate Variability", *The American Journal of Cardiology,* vol. 76, no. 14 (15 noiembrie, 1995), p. 1089-1093.

4. Rollin McCraty, M.A., Dr. Bob Barrios-Choplin, Dr. Deborah Rozman, Mike Atkinson și Alan D. Watkins, „The Impact of a New Emotional Self-Management Program on Stress, Emotions, Heart Rate Variability, DHEA and Cortisol", *Integrative Physiological and Behavioral Science,* vol. 33, no. 2 (1998); p. 151-170.

5. „Rough Map of Human Genome Completed", *CNN.com Health,* 26 iunie,2000, 1-2. Website: www.cnn.com.

6. Tom Abate, „Genome Discovery Shocks Scientists", *San Francisco Chronicle* (11 februarie, 2001); p. A-1. Website:
www.sfgate.com.

7. Idem.

8. Idem.

9. Idem.

10. Idem.

11. Stephen Hawking, citat în revista *Der Spiegel* în anul 1989. Textul original este în limba germană. Deoarece nu am reuşit să obţin un exemplar în limba engleză, citatul este preluat de pe o sursă online în care sunt prezentate gândurile, consideraţiile şi sistemul său filozofic.

Website: www.nobeliefs.com/great-quotes.htm.

12. Bose-Einstein Condensate Homepage: o nouă formă de materie la cele mai scăzute temperaturi din univers. Website:

www.colorado.edu/physics/2000/bec.

13. „Scientists Conquer Laser Beam Teleportation", *Australian Broadcasting Corporation Online,* Scitech, 18 iunie, 2002. Website:

www.abc.net.au.

14. Declaraţie de presă, „Geneva University Development in Photon Entanglement for Enhanced Encryption Security and Quantum Computers", Catedra de Fizică, Universitatea din Geneva, 2001.

Website: www.geneva.ch/entanglement.htm.

15. Braden, *The Isaiah Effect*, p. 89-93.

16. *The New Jerusalem Bible*, Ediţie standard, Zaharia 12:1, p. 1100.

17. Idem, Iezechiel 36:27, p. 1006.

18. *The Other Bible*, gnosticism mandaean, „Creation of the World and the Alien Man", p. 134.

19. Idem, p. 136.

20. Idem, comentariu, „The Hypostasis of the Archons", p. 75.

21. Idem, p. 77.

22. Idem, Haggadah, p. 25.

23. Idem.

24. Idem, p. 28.

25. *Holy Bible: Authorized King James Version,* Geneza 2:7 (Grand Rapids, MI: World Publishing, 1989), p. 2.

26. *The Other Bible*, Haggadah, p. 25.

27. Idem, p. 26.

28. Braden, *The Isaiah Effect*, p. 207-211 şi 233-238.

29. *Biblia*, Ioan 2:21, p. 67.

30. Idem, I Corinteni 3:16, p. 119.

31. Idem, capitrolul 6, versetul 19, p. 121.

32. Dickerson şi Geis, *Chemistry, Matter, and the Universe,* p.529.

33. Idem, p. 529.

34. Crick, *Life Itself,* p. 88.

35. Sir Fred Hoyle şi Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space* (New York; Simon and Schuster, 1981), p. 23-27.

36. James D. Watson, *The Molecular Biology of the Gene* (Menlo Park: W. A. Benjamin, 1977).

37 Idem, p. 69.

38. *The Expanded Quotable einstein, p. 208.*

39. Graham Hancock, *The Mars Mystery: The Secret Connection Between Earth and the Red Planet* (New York: Crown Publishers, 1998), p. 73-78.

40. Richard Hoagland, *Hoagland's Mars: Volume II, The UN Briefing, The Terrestrial Connection* (video) (New York: B. C. Video, 1992).

41. Blech, *The Secrets of Hebrew Words*, p. 143.

42. Idem.

43. Idem, 23.

Capitolul 8

1. Cremo şi Thompson, *The Hidden History of the Human Race,* Summary of Anomalous Evidence Related to Human Antiquity, p. 267-278.

2. „Mai mulţi adolescenţi au fost omorâţi în accidente de automobil în ultimii zece ani decât soldaţi în războiul din Vietnam." Aproximativ 58.000 de soldaţi şi-au pierdut viaţa în războiul din Vietnam, în comparaţie cu 60.000 de tineri care au murit în ultimii zece ani din cauza accidentelor de automobil. Sursă: Sunt în siguranţă? (Programul de siguranţă al adolescenţilor la volan). Website: www.AmISafe.net.

3. Barbara Marx Hubbard, citat dat la *The Prophet's Conference* (decembrie 2001), Palm Springs, California.

4. Declaraţie de presă, „New Century to Be Marked by Growing Threats, Opportunities", *Worldwatch Institute* (16 ianuarie, 1999). Website: www. Worldwatch.org.

5. Dr. Stanislav Grof, „Consciousness Evolution and Planetary Survival: The Psychological Roots of Human Violence and Greed". Rezumatul articolului prezentat la cea de-a XIII-a Conferinţă Transpersonală Internaţională pe teme de Spiritualitate, Ecologie şi Înţelepciune Nativă, Killarney, Irlanda, iunie 1995.

6. Idem, p. 3.

&. Carl Sagan, „The Quest For Extraterrestrial Intelligence", *Smithsonian*, vol. 1, no. 2 (mai, 1978).

8. Idem, p. 12.

9. Idem, p. 13.

10. „When to Jump In: The World's Other Wars", *Time* (19 aprilie, 1999): p. 30.

11. Monty G. Marshall, director, Center For Systemic Peace, „Major Episodes of Political Violence 1946-1999". Tabelele descriu 291 de episoade de conflict armat în lume între anii 1946 şi 1999.

Website: www.members.aol.com/CSPmgm/warlist.htm.

12. Samuel P. Huntington, „The Age of Muslim Wars", *News-week*, vol 138, no. 25 (17 decembrie, 2001) p. 4-9.

13. Jorgen Wouters, „The World's War Machine", ABCNEWS.com, 22 aprilie, 1998.

14. Idem.

15. Idem.

16. Unii dintre aceşti agenţi, cum ar fi bacilul *Anthrax*, au devenit cuvinte foarte des folosite din cauza reportajelor media, după apariţia lor în Poşta S.U.A în 2001. Alte bacterii au nume care se aud mai rar şi sunt chiar mai greu de pronunţat. Centrele S.U.A. pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor (CDC) enumeră nu mai puţin de 16 substanţe care prezintă o ameninţare în eventualitatea unui atac biologic. Acestea includ agenţi care atacă sistemul nervos, cum ar fi *Sarin* şi *VX*, agenţi care provoacă arsuri, cum ar fi gazul de muştar şi agenţi psihoactivi, cum ar fi *Agentul 15*, pe lângă toxinele virale şi bacteriene obişnuite ca *Botulinum* (botulism), *Aflotoxine* (substanţe cancerigene), *Clostridium perfringens* (bacterie provocatoare de gangrenă) şi *Anthrax*. Agenţia prezintă o listă detaliată a agenţilor chimici.

Pentru lista completă şi descrierea acestor agenţi, vă rog consultaţi „Chemical Warfare Agents" de pe website-ul Bibliotecii Naţionale de Medicină: www.sis.nlm.nih.gov/Tox/ChemWar.html.

17. Convenţia pentru Arme Chimice, cunoscută de obicei sub denumirea de *Convention on the Prohibition, Production, Stockpiling and Use of Chemical Weapons and Their Destruction*, a fost finalizată în 1993 şi a fost semnată de către 159 de state în 1995. Pe lângă agenţii chimici şi biologici, tratatul internaţional se adresează şi tehnologiilor nucleare şi dezvoltării de rachete care pot fi utilizate şi ca sisteme de transmitere. Vă ofer în continuare sursa documentului. Harvard Sussex Program on CBW Armament and Arms Limitation, website: www.fas.harvard.edu/-hsp/chemical.html.

18. *The Expanded Quotable Einstein*, p. 181.

19. Există mai multe traduceri ale epopeei *Mahabharata*. Datorită mărimii sale deosebite (peste 100.000 de versete), traducerile sunt de obicei publicate pe secţiuni, cea mai recunoscută fiind *Bhagavad-Gita*. Citatele pe care le-am folosit provin de la autorul şi cercetătorul David Hatcher Childress, care se

referă la traducerea lui Charles Berlitz şi cartea sa *Mysteries of Forgotten Worlds* (New York: Double-day, 1972).

Childress, un cercetător şi explorator pasionat, a adunat un număr impresionant de dovezi care sugerează că, în trecut, au existat forme de tehnologie avansată, cum este şi cartea sa *Tehnology of the Gods: The Incredible Sciences of the Ancients* (Adventures Unlimited Press, 2000).

Pentru cei care sunt interesaţi să citească secţiuni din text, una dintre cele mai bune traduceri pe care am găsit-o este cea realizată de Pratap Chandr Roy. O parte din traducerile sale pot fi consultate pe cale electronică pentru scopuri educative şi de cercetare (necomercial), respectiv paginile 446-447 şi 489-481, la:

www.abob.libs.uga.edu/bobk/maha/mahbfr.html.

20. Idem.

21. Idem.

22. Idem.

23. Idem.

24. „The American Experience: Race for the Superbomb," scris, produs şi supervizat de Thomas Ott. Acest program a fost transmis pentru prima oară pe calea aerului prin Public Broadcasting System în ianuarie 1999. Puteţi consulta transcrieri ale programului online. Website: www.PBS.org.

25. Frederick Soddy, Premiul Nobel în chimie, 1921, *The Interpretation of Radium* (1909).

26. În literatură sunt menţionate numeroase descoperiri ale unor zone de nisip deşertic topit sub formă de foi de sticlă de calitate înaltă, cum ar fi: Giles Wright, „The Riddle of the Sands", *New Scientist* (10 iulie, 1999); Margarethe Casson, *Rocks and Minerals,* no. 396 (1972); Childress, *Techology of the Gods.*

Un extras reprezentativ al acestor studii poate fi consultat online la adresa: www.world.mysteries.com/pex_6.htm.

27. Sir John Marshall, *Mohenjo-Daro and the Indus Civilization* (3 Vol. 1931).

28. Sir Mortimer Wheeler, *The Indus Civilization* (ediţia a treia 1968).

29. Peter N. Stearns, Michael Adas, Stuart B. Schwartz, *World Civilizations: the Origins of Civilizations.*

30. A. Gorbovsky, *Riddles of Ancient History* (Moscow: Soviet Publishers, 1966), p. 28.

Deşi nu am putut găsi sursa originală a acestei declaraţii, am considerat că era important să o includ în text, deoarece se face frecvent referire la ea în literatură. Ea concordă cu părerile altor istorici binecunoscuţi, cum ar fi Kisari

Mohan Ganguli, care consideră că scrierile străvechi din India descriu o luptă în care se folosesc arme ce se bazează pe cunoştinţe ştiinţifice avansate.

31. Idem.

32. Ian K. Steele, *Warpaths: Invasions of North America* (Oxford: Oxford Univ. Press, 1994), p. 94.

33. Idem, p. 94.

34. Darwin, *Descent of Man,* p. 110.

35. Peter Kropotkin, *Mutual Aid: A Factor of Evolution,* (Boston, MA: Porter Sargent Publishers, 1902), p. 14.

36. Dr. John Swomley, „Violence: Competition or Cooperation", *Christian Ethics Today* 26, vol. 6, no. 1 (februarie 2000); p.20.

37. Idem.

38. Cuvântarea de deschidere a simpozionului Humanistic Aspects of Regional Development, *Prout Journal,* vol. 6, no. 3 (septembrie 1993).

39. Idem.

40. Kaku, *Visions*, p.322-330.

41. Idem, p.329.

42. Jean Houston, citat din *The Prophet's Conference* (decembrie 2001), Palm Springs, California.

Capitolul 9

1. Baza de date pentru climă şi incendii a National Atmospheric and Atmospheric Administration (NOAA). National Climatic Data Center. Web site: www.ncdc.noaa.gov/oa/reports/weather-events.html#HISTORCAL.

2. Sagan, „The Quest For Extraterrestrial Intelligence".

3. Idem.

4. Idem.

5. Idem.

6. St. Thomas Aquinas, *Summa Contra Gentiles,* volumul 11, p. 45. citat de Arthur O. Lovejoy, *The Great Chain of Being: A Study of the History of an Idea* (Cambridge, MA: Harvard Univ. Press, 1936), p.76.

7. Acest citat este din textul clasic al lui Francis Bacon despre natura umană, *Of Goodness and Goodness of Nature.* Acest capitol, „Essays, Civil and Moral" (Capitolul XIII) este disponibil online ca parte din seria de clasici Harvard (1909-1914). Website: www.bartleby.com/3/1/13.html.

8. Abraham H. Maslow, adaptare din introducerea editorului la cea de-a treia ediţie a cărţii *Toward a Psychology of Being* (New York: Wiley, 1999).

9. Idem.

10. „Prague Faces Worst Moment", *CNN.com/World*, 14 august, 2002. Website: www.cnn.com.

11. „Obesity Trends: Prevalence of Obesity Among U.S. Adults, by Characteristics", raport al Centrelor de Control al Bolilor, Centrul Național pentru Prevenirea Bolilor Cronice și Promovarea Sănătății. Statistici de A. H. Modkad, M. Serdula și W. Dietz, „The Continuing Epidemics of Obesity and Diabetes in The United States". *Journal of the American Medical Association,* vol. 286 (12 septembrie, 2001); p. 1195-1200.

12. Jonathan Wells, „Second Thoughts About Peppered Moths, This Classical Story of Evolution by Natural Selection Needs Revising", *The Scientist,* vol. 13, no. 11 (24 mai, 1999); p. 13.

13. Hulse, *The Key of It All: Book One,* p. 188-189.

14. Aaron T.Wolf, „Indigenous Approaches to Water Conflict Resolution and Implications for International Waters", *International Negotiation*, vol. 5, no. 2 (decembrie 2000); p. 357-373. Raportul citat pentru acest text a fost revizuit înainte de a fi publicat în jurnal.

15. Idem.

16. Idem.

17. Idem.

Appendix A

David Allen Hulse, *The Key of It All, An Encyclopedic Guide to the Sacred Languages & Magickal Systems of the World, Book One: The Eastern Mysteries,* p. 188-189.

BCU IASI / CENTRUL UNIVERSITAR

CUVÂNT DE MULȚUMIRE

Rareori în viață avem ocazia de a mulțumi celor a căror contribuție face ca realizările noastre să fie posibile. Deoarece a fost necesar să depășesc granițele tradiționale ale științei, religiei și istoriei, pentru a redacta această carte, datorită dăruirii experților din aceste domenii pot să prezint cercetările mele, cu siguranță și încredere. Această secțiune reprezintă ocazia pe care o am de a le mulțumi acestor persoane, precum și de a le mulțumi tuturor celor care au participat la finalizarea cărții *Codul lui Dumnezeu*, uneori în moduri de care nici nu au știut!

Sunt în mod special recunoscător:

Scânteii de divinitate existentă în tot ceea ce este viu și care se face cunoscută prin creațiile noastre. Îi mulțumesc pentru că mă însoțește în permanență.

Lui Ned Leavitt, agentul meu literar. Ned, îți mulțumesc din suflet pentru ajutorul dat la modelarea acestei descoperiri într-o carte plină de sens și pentru promovarea ei în lumea editorială. Din prima zi în care am discutat despre implicațiile unui mesaj înscris în codul vieții, îndrumările tale au fost neprețuite, integritatea ta a fost impecabilă, iar încrederea pe care ai avut-o în mine a reprezentat o constantă.

Stephaniei Gunning, editoarea și prietena mea, pentru că, pe parcursul conversațiilor, ai subliniat esența acestei cărți, ai pus întotdeauna întrebările potrivite, în modul cel mai potrivit, pentru a face alegerile cele mai clare! Îți mulțumesc mult pentru profesionalismul tău, pentru dăruirea și priceperea ta în orice faci și pentru că

ai dat dovadă de răbdare cu cuvintele şi cu programul meu. Cel mai mult, îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat să transform particularităţile ştiinţei, în cuvinte de înţelepciune!

Doctorului Todd Ovakaytis şi lui Mary Kennedy, vă sunt profund recunoscător amândurora pentru dorinţa voastră de a lucra cu mine pe o perioadă lungă de timp, chiar şi fără să cunoaşteţi unde ducea munca voastră! Timp de doi ani după acea primă întâlnire la Paris, bogatele voastre cunoştinţe în biologie moleculară, medicină şi statistică au pavat drumul pentru următorul nivel de cercetare. Voi întruchipaţi o combinaţie rară de minţi strălucite, inimi calde şi o disponibilitate de a dărui, pentru care mă simt binecuvântat şi recunoscător.

David Allen Hulse, dragul meu prieten, îţi mulţumesc pentru pasiunea ta de a descoperi Marele Mister, pentru dorinţa ta de a-ţi împărtăşi cunoştinţele cu ceilalţi şi pentru intuiţia de a răspunde primului e-mail care a dus la prietenia noastră de astăzi. Fără a şti cât de importante vor fi cunoştinţele tale în limbile străvechi, dorinţa ta de a lucra cu mine mi-a dat un exemplu de încredere pentru care îţi rămân veşnic recunoscător. A fost o onoare să colaborez cu tine pentru o cunoaştere mai înaltă şi am senzaţia că munca noastră împreună nu s-a încheiat nici pe departe!

Hans Wesselman, îţi mulţumesc pentru faptul că te-ai oferit să revizuieşti această carte, ofertă care a venit exact în modul potrivit, la momentul potrivit. Te rog acceptă mulţumirile mele calde pentru că mi-ai pus la dispoziţie ultimele descoperiri referitoare la evoluţie şi despre trecutul nostru, mulţumită cărora această carte este cât se poate de exactă. Disponibilitatea ta de a veni în întâmpinarea ideilor situate dincolo de perspectiva general acceptată despre lume, deschid calea pentru ca noi să devenim mai buni şi pentru a crea o lume mai bună.

Faţă de toţi oamenii extraordinari de la Hay House, îmi exprim cele mai sincere aprecieri şi cea mai profundă recunoştinţă.

Lui Reid Tracy, preşedinte şi director executiv, îţi mulţumesc pentru viziune şi pentru încrederea nestrămutată pe care o ai în activitatea mea. După cinci ani de întorsături neaşteptate, lucrăm, în sfârşit, împreună!

Multe mulţumiri lui Jill Kramer, editorul meu personal, pentru îndrumare, opinii sincere şi anii de experienţă care ne-au fost de folos în conversaţiile noastre. Eşti un adevărat profesionist. Cuvintele tale de încurajare, pe durata şedinţelor noastre, au însemnat mai mult decât ştii; păstrez şi astăzi în birou foaia pe care ai făcut comentarii pentru sprijin şi inspiraţie!

Aduc mulţumiri speciale următorilor: Katie Williams, Jacqui Clark, Jeannie Liberati, Margarete Nielsen şi John Thompson. Nu puteam să doresc o echipă mai amabilă, sau mai plină de dăruire, care să mă sprijine în elaborarea acestei cărţi. Entuziasmul şi profesionalismul vostru sunt de neîntrecut. Datorită încrederii voastre în mine, m-am simţit binevenit în familia Hay House.

Îmi exprim cea mai profundă recunoştinţă Mellisei, pentru răbdarea de care a dat dovadă în faţa cerinţelor care le implică angajarea într-un proiect de o astfel de anvergură. Îţi mulţumesc că m-ai ascultat, m-ai sprijinit şi m-ai îndrumat - şi, în special, pentru ochiul tău de artist. Prietenia ta a fost constantă şi încrederea în mine de nestrămutat, indiferent de momentele mele mai bune sau mai proaste.

Minunatului spirit al câinelui nostru, Brillo (pronunţat *Briou*), îţi mulţumesc pentru fericirea pe care o aduci în vieţile noastre, pentru că ne reaminteşti de ceea ce înseamnă „să fii aici, acum", şi pentru nenumăratele ore din noapte, în care ai dormit pe covoraşul de yoga de lângă biroul meu, în timp ce eu scriam.

Lui T.K., Charlene şi tuturor prietenilor noştri de la Bent Street Cafe; şi Angelei, lui Tony şi întregului personal extraordinar de la Apple Tree Restaurant ... de-a lungul anilor, căldura voastră a fost acolo pentru mine în momentele cele mai potrivite, în moduri

pe care nici nu vi le închipuiți. Îmi exprim cea mai adâncă recunoștință și multe mulțumiri pentru că ați avut grijă atât de bine de mine și pentru că ați pregătit mese minunate care mi-au menținut starea fizică și concentrarea, în timpul călătoriilor mele și pe durata elaborării cărții.

Mamei mele, Sylvia Braden, și fratelui meu, Eric, vă mulțumesc pentru dragostea voastră statornică și pentru că ați crezut în mine. Tot ceea ce aduceți în fiecare zi a vieții mele depășește orice cuvinte pe care aș putea să le scriu aici – vă ofer recunoștința mea. Datorită sentimentului de libertate care vine dintr-un astfel de sprijin, ne-am văzut mult mai des și relațiile noastre familiale au devenit mult mai strânse astăzi, decât au fost oricând în trecut. Deși familia mea este mică, împreună am descoperit că familia noastră extinsă de iubire este mai mare decât ne-am fi imaginat vreodată.

Sunt mândru să fac parte din echipa virtuală ce a devenit familia dedicată care mă ajută să împărtășesc cercetările mele, lumii. Față de Lauri Willmot, asistentul meu favorit (și, de altfel, singurul), îmi exprim admirația și îi mulțumesc pentru că a fost aproape de mine întotdeauna și mai ales în momentele importante! Pe măsură ce cercetările noastre ajung la mințile și inimile unui număr din ce în ce mai mare de oameni, îmi dau seama că te apreciez și mai mult, odată cu trecerea timpului.

Adresez mulțumirile mele lui Tom Park de la Park Productions și lui Jerry și Robin Miner de la Source Books/ Sacred Spaces Productions, pentru iubirea, sprijinul și constanța voastră, pe măsură ce onorăm principiile care ne-au adus împreună la început. Împreună, am învățat moduri noi și creative de a echilibra activitățile de afaceri cu cele de familie, în timp ce ne confruntăm cu incertitudinile lumii aflată permanent în schimbare!

Mulțumesc lui M. A. Bjarkman și Rae Baskin, fondatori ai The Conference Works; lui Carol Simmons, Sharon Kreig, Darrin Owens, Kathalin Walker și întregii echipe din culise, pentru viziu-

nea şi dăruirea voastră, pentru că mi-aţi împărtăşit convingerile şi aţi fost deschişi ideilor noi.

Multă recunoştinţă lui Robin şi Cody Johnson, fondatori ai Prophets Conferences, pentru priceperea lor în a aduce împreună multe minţi diferite, care să lucreze pentru o lume mai bună şi pentru că m-au inclus în acest proces. Le mulţumesc, în mod special, pentru că ne-au reamintit că fiecare dintre noi este un profet.

Tuturor, vă adresez preţuirea mea sinceră şi respectul pentru disponibilitatea voastră de a cerceta noi căi de acţiune comună în lumea noastră, a schimbărilor!

Mă simt onorat de încrederea tuturor acelora care au participat la întâlnirile noastre. Reacţiile voastre m-au învăţat să fiu un ascultător mai bun şi de la voi am auzit cuvintele care m-au determinat să vă prezint acest mesaj de speranţă şi şansă, dătător de forţă. Vouă vă rămân recunoscător, pentru totdeauna.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

DESPRE AUTOR

Gregg Braden, autor cotat de *New York Times* ca unul dintre cei mai importanți scriitori contemporani, a fost invitat special la conferințe internaționale şi evenimente mass-media, în care a discutat despre rolul spiritualității în tehnologie. Fost inginer şef proiectare de sisteme informaționale (Martin Marietta Aerospace), geolog informatician (Philips Petroleum) şi şef de operațiuni tehnice (Cisco Systems), Braden este în prezent considerat o autoritate în domeniul care uneşte înțelepciunea trecutului nostru, cu ştiința, tehnologia şi pacea viitorului.

Călătoriile lui în îndepărtatele sate montane, mânăstiri şi temple ale trecutului, asociate cu pregătirea sa în ştiințele exacte, îl fac persoana potrivită pentru a ne aduce avantajele tradițiilor de mult pierdute, în viețile noastre de astăzi.

Începând cu lucrarea extraordinară, *Awakening to Zero Point*, continuând cu munca de pionierat din cartea *Walking Between the Worlds* şi până la controversata *The Isaiah Effect*, Gregg Braden se aventurează dincolo de granițele tradiționale ale ştiinței şi spiritualității, găsind soluții edificatoare la provocările vremurilor în care trăim.

Website: www.greggbraden.net

Pentru informații suplimentare:

Wisdom Traditions
P.O. Box 5182
Santa Fe, NM 87502
505-424-6892
ssawbraden@aol.com

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CUPRINS

Nota autorului 5
Introducere 6

PARTEA I
CINE SUNTEM? INDICII OFERITE DE MISTERUL ÎNSUȘI

Capitolul 1
Istoric: Povestea diferențelor dintre noi 22

Capitolul 2
Schelet, cărți şi celule: Atunci când dovezile şi teoriile se întâlnesc 40

Capitolul 3
De la cărțile pierdute ale creației: Puterile Cerului în corpurile Pământului 60

PARTEA a II-a
DEZVALUIREA: TOT CE ÎNSEAMNA VIAȚA VINE DIN NUMELE LUI DUMNEZEU

Capitolul 4
Cel care a făcut universul: În cuvintele altor vremuri 82

Capitolul 5
Dezvăluirea: Când literele devin elemente 103

Capitolul 6
Codul din interiorul codului: În fiecare celulă a fiecărei forme de viață, se află numele lui Dumnezeu 130

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

PARTEA a III-a
SEMNIFICAȚIA: APLICAREA MESAJULUI ÎN VIEȚILE NOASTRE

Capitolul 7
Mesaj din prima zi: A citi limbajul lui Dumnezeu 162
Capitolul 8
Ce am învățat? Să supraviețuim în viitor, prin lecțiile învățate în trecut 187
Capitolul 9
Codul lui Dumnezeu: un motiv pentru a crede 222
Anexa A
Ordinea secretă a alfabetului arab, prezentat prin coduri numerice 259
Anexa B
Tabelul periodic al elementelor 260
Anexa C
Numărul atomilor de hidrogen, azot, oxigen şi carbon în fiecare dintre cele patru baze ale ADN 261
Anexa D
Imagini extinse ale atomilor de hidrogen, azot, oxigen şi carbon din fiecare bază de ADN şi echivalentul lor în alfabetul evreiesc .. 262

Note de final *264*
Cuvânt de mulțumire 285
Despre autor 290

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CĂRȚI PUBLICATE DE EDITURA FOR YOU

Monica Vişan

Metodă rapidă de învățare a gramaticii limbii engleze	6,50 LEI
Exerciții de gramatică engleză vol I	5,50 LEI
Exerciții de gramatică engleză vol. II	7,50 LEI

Neale Donald Walsch

Conversații cu Dumnezeu, volumul I, II, III	31.00 LEI
Prietenie cu Dumnezeu	8,00 LEI
Comuniune cu Dumnezeu	6,00 LEI
Momente de grație	6,00 LEI
Acasă cu Dumnezeu	15,00 LEI
Ce vrea Dumnezeu	18,00 LEI

Paul Ferrini

Iubire fără condiții, Reflecții ale Minții Christice	5,00 LEI
Liniştea inimii, Reflecții ale Minții Christice, partea a II-a	8,00 LEI
Miracolul iubirii, Reflecții ale Minții Christice, partea a III-a	5,00 LEI
Întoarcerea în grădină, Reflecții ale Minții Christice, partea a IV-a	5,00 LEI
Cuvinte de înțelepciune pentru fiecare zi	7,00 LEI
Amour sans conditions (lb. franceză)	10,00 LEI
Legile Dragostei	8,00 LEI
Puterea Dragostei	8,00 LEI
Iubirea este Evanghelia mea	8,00 LEI
Cum să creăm o relație spirituală	10,00 LEI
Christul cel viu	15,00 LEI

Debbie Ford

Partea întunecată a căutătorilor de lumină	6,00 LEI
Întrebări potrivite	5,00 LEI
Secretul umbrei	12,00 LEI
De ce oamenii buni fac lucruri rele	20,00 LEI

John J. Falone

Frecvența Geniu, instrucțiuni de accesare a Minții Cosmice	10,00 LEI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

***

ET 101. Manual cosmic cu instrucțiuni pentru evoluție planetară — 3,00 LEI

Suzanne Ward

Matei, vorbeste-mi despre rai — 8,00 LEI
Vocile Universului — 11,00 LEI
Revelații pentru o noua eră — 7,5,00 lei

Jasmuheen

În rezonanță — 12,00 LEI
Legea iubirii — 18,00 LEI
Biocâmpuri si extaz — 18,00 LEI
Radianța Divină — 18,00 LEI
Vindecarea armonioasă — 18,00 LEI
Programul pranic — 20,00 LEI
Regina Matricei — 18,00 Lei

Ken Keyes şi Penny Keyes

Rețete pentru fericire — 5,00 LEI

Russ Michael

Sufletul pereche te cheamă — 6,00 LEI

Tom Kenyon şi Virginia Essene

Învățătura Hathor;
Mesaje de la o civilizație înălțată — 6,50 LEI

Deepak Chopra

Vindecarea sufletului de frică şi suferință — 6,00 LEI
Calea spre iubire — 12,00 LEI
Întinereşte şi trăieşte mai mult — 12,00 LEI
Viață după moarte — 18,00 LEI
Cartea secretelor — 25,00 LEI

Shirley MacLaine

Camino — 8,50 LEI

Lee Carroll si Jan Tober

Copiii Indigo — 9,00 LEI

James F. Twyman

Emisarii luminii — 9,00 LEI
Emisarii Iubirii — 7,00 LEI
Codul lui Moise — 17,00 LEI

Bruce Davis

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ

Mânăstire fără ziduri	7,50 LEI
Marianne Williamson	
Iubire magică	7,50 LEI
Grația de fiecare zi	10,00 LEI
Dr. Doreen Virtue	
Copiii Indigo: cum să-i hrănim şi să-i îngrijim	8,00 LEI
Copiii de cristal	6,00 LEI
Magia Divină	10,00 LEI
Îngerii lui Solomon	18, 00 lei
Mi-aş schimba viața, dacă aş avea mai mult timp	23,00 lei
Miracolele Arhanghelului Mihail	20,00 lei
Îngerii sunt cu noi	25,00 lei
Sri Vasudeva	
Voi sunteți lumina	5,50 LEI
Divinitatea lăuntrică	5,50 LEI
Sotirios Crotos	
Ucenicul lui Iisus Hristos	10,00 LEI
Anthony de Mello	
Conştiența	5,50 LEI
Tobias	
Seria înălțării	22,00 LEI
Seria Clarității	30,00 LEI
Gregg Krech	
Naikan	7,00 LEI
Stuart Wilde	
Forța	5,00 LEI
Certitudini. Imboldul	18,00 LEI
Al şaselea simț	18, 00LEI
Carlos Warter	
Reîntoarcerea la sacru	10,00 LEI
Gregg Braden	
Efectul Isaia	12,00 LEI
Codul lui Dumnezeu	18,00 LEI
Trezirea la punctul zero	22,00 LEI
Păşind între lumi	30,00 LEI

UCLA / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Matricea Divină	23,00 LEI
Vindecarea spontană a credinței	27,00 LEI
Timpul fractal	26,00 LEI
Brian Tracy	
Succesul în viață	18,00 LEI
Beata Bishop	
Vremea vindecării	15,00 LEI
Dianne Lancaster	
Copiii Indigo – de la mânie la iubire	15,00 LEI
Lisette Larkins	
De vorbă cu extratereştrii	18,00 LEI
Dr. Max Gerson	
O terapie naturală eficientă pentru tratarea cancerului şi a altor boli grave (cu DVD inclus)	31,00 LEI
Sorin Telimbeci	
Călătoriile tânărului înțelept	15.00 LEI
Drunvalo Melchizedek	
Spațiul sacru al inimii	8,00 LEI
Joan Borysenko	
Vina ne învață, iubirea ne vindecă	18,00 LEI
Nu e sfârşitul lumii	10, 00 lei
Carmen Harra	
Decodificarea destinului	10,00 LEI
Semne, secrete şi simboluri	6,00 LEI
Sănătate la trei niveluri	6,00 LEI
Kostas Danaos	
Magul din Java	16,00 LEI
Robert Rabbin	
Pune suflet în ceea ce faci	12,00 LEI
Tristan	
Clepsidra cu paşi	19,00 LEI
RAMTHA	
Cartea Albă	24,00 LEI

BCU CLUJ / CENTRALA UNIVERSITY LIBRARY

Steve Rother
Bun venit acasă. Noua planetă Pământ 18,00 LEI

Erik Pearl
Reconectarea 16,00 LEI

Daphne Rose Kingma
Iubeşte-te pe tine însuţi 7,00 LEI

Gloria Wendroff
Scrisori din cer 13,00 LEI

Maureen Moss
BLISS 12,00 LEI

Aurelia Louise Jones
TELOS vol. I, II si III 33,00 LEI

Elena Cocis, Erik Berglund
Templul schimbării 28,00 LEI

John Perkins
Schimbarea de forme 12,00 LEI

Dawn Baumann Brunke
Vocile Animalelor 28,00 LEI

Evelyn Fuqua
De la Sirius, la Pământ 18,00 LEI

Augusto Cury
Părinţi inteligenţi, profesori fascinanţi 12,00 LEI

Daniel Meurois-Givaudan
Bolile karmice 12,00 LEI
Când nimeni nu te vrea 12,00 LEI
Fraţii nostri necuvântători 18,00 LEI

Michael Dawson
Vindecarea cauzei 15,00 LEI
Iertarea 23,00 LEI

Brian Weiss
Acelaşi suflet, multe trupuri 18,00 LEI
Multe vieţi, mulţi maeştri 10,00 LEI
Mesaje de la Maeştri 18,00 LEI
Dacă dragoste nu e, nimic nu e 15,00 LEI

BCU CLUJ CENTRALUNIVERSITY LIBRARY

Eugen Herrigel
ZEN în arta de a trage cu arcul 7,00 LEI

Ron Baker
O lume în curs de vindecare 15,00 LEI

Carrie Hart
Quado ne vorbeşte 28,00 LEI

Caroline Myss
De ce nu ne vindecăm şi cum putem să o facem? 24,00 LEI

P.M.H. Atwater, LH.D.
Copiii cei noi şi experienţele din preajma morţii 28,00 LEI

Jonette Crowley
Vulturul si Condorul 25,00 LEI

Wolfgang Wallner F
Elihu 15,00 LEI

Jim Tucker
Viaţa înainte de viaţă 15,00 LEI

Paul Elder
Ochii unui inger 18,00 LEI

Sandy Forester
Cum să devii fantastic de bogat, în cel mai scurt timp 15,00 LEI

Gay Hendricks, Debbie DeVoe
Puterea unui singur gând 8,00 LEI

Bruce D. Schneider
Relaxează-te, esti deja perfect 18, 00LEI

Jon Whale
Dezvăluirea spiritului. Odiseea supranaturală 25, 00 LEI

Robert Monroe
Călătorii în afara corpului 27,00 LEI
Călătoria supremă 25,00 LEI

Michio Kushi / Stephen Blauer
Calea macrobiotică 23,00 LEI

James Van Praagh
Rai şi Pământ 18,00 LEI

BOJAI UNIVERSITY LIBRARY

Timothy Willie

Delfini, ET şi îngeri	12.00 LEI

Alberto Villoldo

Să reparăm trecutul, să vindecăm viitorul, prin recuperarea sufletului	15,00 LEI
Şaman, vindecător, înţelept	18,00 LEI
Cele patru introspectii	18,00 Lei
Vise curajoase	25,00 LEI

Kenny Werner

Măiestrie fără efort	17,00 LEI

Robert Schwartz

Suflete curajoase	22,00 LEI

William Gammill

Reuniunea	15,00 LEI

LEO ANGART

Să ne îmbunătăţim vederea, în mod natural	20,00 LEI

C. J. Calleman

Calendarul Mayas	30,00 lei

Gay Hendricks

Cele cinci dorinţe	10,00 LEI

Bruce Lipton

Biologia credinţei	30,00 LEI
Evoluţie spontană	38,00 lei

Don Piper şi Cecil Murphey

Slava de fiecare zi	18,00 LEI

***

Misterul anului 2012	37,00 LEI

Ruchard Weisman

Quirkologia - Ştiinţa bizarului	20,00 LEI

Dr. Angel Escudero

Noesiterapia - vindecarea prin gândire	22,00 LEI

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

Gabriel Cousens si David Wagner
Energia tahionică 15,00 LEI

Victor Sanchez
Toltecii noului mileniu 18,00 LEI

Meg Blackburn Losey
Copiii de Acum 20,00 LEI

Mary Lynch Barbera
Metoda comportamentului verbal, pentru lucrul cu copiii autişti 20,00 LEI

Evelyn Elsaesser Valarino
De vorbă cu Angel 15,00 LEI

Robert M. Williams
PSYCH-K Partea / Pacea ce lipseşte din viaţa ta! 12,00 LEI

Edna Frankel
Cercul Graţiei 30,00 LEI

Sonia Choquette
Întreabă-ţi ghizii 25,00 LEI

Barbara Hand Clow
Codul înţelepciunii mayaşe 30,00 LEI

Marco Pogacnic
Spiritele naturii şi fiinţele elementale 15,00 LEI

Frances Fox
Secretele matricei 15,00 LEI

Stuart Wilson & Joanna Prentis
Esenienii, Copiii Luminii 28,00 LEI

Darren Weissman
Puterea iubirii si recunostintei infinite 20,00 LEI

Sandra Ingerman
Leac pentru Pământ 28,00 LEI

Ervin Laszlo
CosMos - ghidul unui co-creator al întregii lumi 20,00 LEI

Elena Anghel
Psihologia educatiei pe tot parcursul vietii 40,00 LEI

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CĂRȚI ÎN PREGĂTIRE

Neale Donald Walsch
Când totul se schimbă, schimbă totul

Sonia Choquette
Lecțiile sufletului şi scopul sufletului

Alberto Villoldo
Iluminări

Darren Weissman
Trezirea codului secret al minții noastre

Joan Borisenko
Busola sufletului tău

Ceryl Canfield
Vindecare profundă

Barbara Wren
Trezirea celulară

Byron Katie
Cine ai fi tu, fără povestea ta
Gândirea ta sub semnul îndoielii

Lee Carroll
Drumul spre casă
Copiii Indigo, după 10 ani

Caroline Myss
Să sfidăm gravitația

Richard Heath
Matricea creației

John Michell
Dimensiunile Paradisului

Deepak Chopra
Putere, libertate şi grație Divină

Sylvia Browne
Călătorul mistic

BCU ALBA CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Eldon Taylor
Programarea mentală

Lynn Grabhorn
Ei, te aşteaptă viaţa!

Barbara Wren
Trezire celulara

Robert Monroe
Călătorii îndepărtate

Robert Leahy
Învinge tristetea, înainte ca ea să te învingă

Leonard Laskow
Iubire tămăduitoare

Caroline Myss
Să înfrângem gravitatia

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

EDITURA FOR YOU

BUCUREȘTI, str. Hagi Ghiță nr. 58, sector 1

Tel/fax, 021/6656223; 0314286724

telefon mobil 0724212695; 0724212690

E-mail: foryou@editura-foryou.ro,

monica.visan@editura-foryou.ro;

editura_foryou@yahoo.com.

site http://www.editura-foryou.ro

http://www.copiii-indigo.ro

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

C.U. „M. EMINESCU" IAȘI

Gregg Braden, autor cotat de *New York Times* ca unul dintre cei mai importanți scriitori contemporani, a fost invitat special la conferințe internaționale şi evenimente mass-media, în care a discutat despre rolul spiritualității în tehnologie. Fost inginer şef proiectare de sisteme informaționale (Martin Marietta Aerospace), geolog informatician (Philips Petroleum) şi şef de operațiuni tehnice (Cisco Systems), în prezent, Braden este considerat o autoritate în domeniul care unește înțelepciunea trecutului nostru cu ştiința, tehnologia şi pacea viitorului.

Călătoriile lui în îndepărtatele sate montane, mânăstiri şi temple ale trecutului, asociate cu pregătirea sa în ştiințele exacte, îl fac persoana potrivită pentru a ne aduce în viețile noastre de astăzi, avantajele tradițiilor de mult pierdute.

Începând cu lucrarea extraordinară *Trezirea la punctul Zero*, continuând cu munca de pionierat din cartea *Păşind printre lumi* şi până la incitanta carte *Efectul Isaia*, Gregg Braden se aventurează dincolo de granițele tradiționale ale ştiinței şi spiritualității, găsind soluții edificatoare la provocările vremurilor în care trăim.

Website: www.greggbraden.net

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

2005/16560
22,00

„O carte strălucitoare şi pătrunzătoare - vă recomand cu căldură să îmbrăţişaţi mesajul din CODUL LUI DUMNEZEU. Consider că Gregg Braden este unul dintre cei mai mari vizionari ai epocii noastre."

Dr. Wayne W. Dyer, autorul **al** cărţii: *10 Secrete pentru succes*

„Gregg Braden este o combinaţie rară între un om de ştiinţă, un vizionar şi un erudit, care are capacitatea de a se adresa minţilor noastre, atingând, în acelaşi timp, înţelepciunea din inimile noastre."

Deepak Chopra, autor al cărţii *Calea spre Iubire*

Eruditul Gregg Braden este de lăudat, deoarece el a deschis, pentru prima oară, o fereastră către înţelegerea marii taine a existenţei."

Dr. Hank Wesselman, antropolog şi autor al lucrării *Călătoria către grădina sacră* şi al trilogiei *Călătorul în Spirit*

Fragment din cartea *CODUL LUI DUMNEZEU:*

Fără nici o îndoială, toţi avem numele străvechi al lui Dumnezeu înscris în corpurile noastre, în modul cel mai intim posibil. Fiecare fibră de muşchi, fiecare cristal din oasele trupului, lacrimile care ne curg şi produsele secundare ale vieţii, pe care le numim „reziduuri" - toate sunt Dumnezeu.

În această informaţie simplă, dar semnificativă, stă legătura care ne uneşte şi cheia supravieţuirii. Nu ştim exact cu ce provocări ne vom confrunta în viitorul nostru comun, dar de un lucru putem fi siguri: oricare ar fi testele la care vom fi supuşi, le vom trece ca o familie globală. Soarta pe care o poate avea o comunitate, un popor, sau o naţiune, pot să o aibă şi alţii. Ne va trebui întreaga noastră înţelepciune colectivă, dorinţa de a apăra viaţa, ca şi forţa ce poate veni doar din diversitatea noastră, pentru a depăşi testele la care vom fi supuşi.

De sute de generaţii, fiecare dintre noi am purtat cheia supravieţuirii noastre ca un mesaj - adresat nouă înşine, într-o formă care, odată recunoscută, nu mai poate fi interpretată greşit. Poate că, în anticiparea zilei în care căutarea originilor noastre ne va conduce către esenţa vieţii, acest mesaj va putea fi revelat doar prin descoperirea şi acceptarea faptului că suntem cu toţii Una.

ISBN 978-973-7978-25-0

Preţ: 22 lei

CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY